

คำสอนเพื่อนำจิต

วิญญาณ

เจ. คลาต์ เทอเนอร์

คำนำ

หนังสือเล่มนี้เดิมเขียนไว้สำหรับนักเรียนพระคริสตธรรมใช้เป็นคู่มือเบื้องต้น อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าเชื่อว่าหนังสือเล่มนี้คงจะมีคุณค่ายิ่งแก่บรรดาคริสตศาสนิกชนทั่ว ๆ ไปที่พยายาม ประกาศ พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ ในประเทศที่มีคนจำนวนน้อยได้ยินเรื่องพระกิตติคุณแห่งความรอดนี้

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณบรรดาท่านที่ได้กรุณาช่วยเหลือในการแปลแก้ไขและพิมพ์หนังสือนี้ โดยเฉพาะอาจารย์สุข พงศ์น้อย ผู้แปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ และอาจารย์เจ.คลาด์ เทอเนอร์ ผู้เขียนต้นฉบับและสำนักงานโรงพิมพ์รอดมันเพรส ที่ได้อนุญาตให้เราแปลหนังสือเล่มนี้

หลุยส์ อี. แมคคอลล์

American ousthern Baptist Mission

Publication Department

7 Soi Wattanaï

Bangkok, Thailan

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 การใช้หนีบ.....	4
บทที่ 2 การบังเกิดใหม่	16
บทที่ 3 “การกลับใจใหม่”	28
บทที่ 4 ความศรัทธา (ความเชื่อ).....	39
บทที่ 5 ความชอบธรรม.....	52
บทที่ 6 ความแน่ใจ	64
บทที่ 7 การตั้งมั่นยืนหยัด.....	76
บทที่ 8 การชำระให้บริสุทธิ์	87
บทที่ 9 ชีวิตในโลกหน้า	97
คำถามที่จะช่วยให้เราศึกษาดีขึ้น.....	106

บทที่ 1 การใช้หนีบาป

คำจำกัดความ

1. คำสัญญาเรื่องการใช้หนีบาป
2. บุคคลที่จะชำระหนีบาป
 - ก. บุคคลผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่ปราศจากบาป
 - ข. ผู้นั้นต้องสนิทสนมกับมนุษย์
 - ค. ผู้นั้นต้องเป็นพระเจ้า
3. โครงการของการเปลื้องบาป
 - ก. เป็นโครงการของพระเจ้าตั้งแต่เดิมมา
 - ข. เป็นผู้รับทบททุกข์ทรมานแทนเรา
 - ค. ความรอดมีฤทธิ์อำนาจตลอดนิรันดร์
 - ง. เป็นการรอดพ้นบาปทั่วโลก
 - จ. ความรอดเป็นเรื่องเฉพาะตัว
4. จุดประสงค์ของการไถ่บาป
 - ก. เจตนาผู้คนให้พ้นจากบาปของตนเอง
 - ข. เจตนาทำคนให้เป็นผู้บริสุทธิ์
5. ฤทธิ์อำนาจของการชำระหนีบาป
6. ภาระของผู้รับการเปลื้องแล้ว
 - ก. เราต้องเกลียดบาป
 - ข. เราควรรักพระเยซูคริสต์
 - ค. เราควรให้ใคร ๆ ทราบข่าวดีนี้

บทที่ 1 การใช้หนีบาป

ให้เราศึกษาบทเรียนที่สำคัญที่สุดในพระคัมภีร์ คือ เรื่องการใช้หนีบาป คำ ๆ นี้ปรากฏหลายครั้งในพระคริสตธรรมเดิม แต่มีปรากฏครั้งเดียวในพระคริสตธรรมใหม่ ซึ่งเป็นศูนย์กลางของคำสอนของคริสต์ศาสนา ประวัติของพระเยซูคริสต์ตามที่ปรากฏในหนังสือพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มก็ลงท้ายด้วยเรื่อง การใช้หนีบาปให้แก่ปวงมนุษย์จดหมายหรือบทความของเปาโล เปโตร และยอห์น ก็พูดอยู่ในรัศมีของเรื่องการใช้หนีบาปของพระเยซูทั้งสิ้น

การใช้หนีบาปนั้นหมายความว่าอะไร? เราจะตอบคำถามนี้สั้น ๆ แต่เพียงประโยคเดียวคงไม่ได้ แต่เราสามารถพูดได้ย่อ ๆ ดังนี้ “การใช้หนีบาปเป็นผลงานประนอมหนี้ของพระเยซู โดยพระเยซูยอมพลีพระองค์เองเป็นเครื่องสักระยะไถ่บาปแทนปวงมนุษย์ที่เป็นคนบาป พระเยซูทรงทำให้หนีบาปของมนุษย์ชาติหมดสิ้นกันเสียที และยิ่งกว่านั้นพระเยซูยังทรงสามารถคืนมนุษย์กับพระเจ้าให้ประสานเป็นไมตรีกัน”

เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ไม่สามารถพูดให้หมดได้ในบทเดียวหรือหลาย ๆ บท เพราะมีความลึกซึ้ง และมีเดซานุภาพ จนทำให้เหลือวิสัยที่มนุษย์ผู้มีความสามารถอันจำกัด จะเข้าใจได้หมดทุกอย่างเป็นเรื่องที่ลึกซึ้งและสูงกว่าความนึกคิดของมนุษย์ บทที่สำคัญนี้ข้าพเจ้าอยากจะชี้แจงให้เห็นความจริงอันเต็มไปด้วยพระคุณที่เกี่ยวข้องกับการไถ่บาปมีดังนี้

1. คำสัญญาเรื่องการใช้หนีบาป

การที่พระเยซูถูกปลงพระชนม์บนไม้กางเขนไม่ใช่เป็นอุบัติเหตุอย่างหนึ่งที่ยังบังเอิญเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ แต่เป็นโครงการของพระเจ้าที่วางไว้แล้วตั้งแต่ก่อน โลกนี้อุบัติขึ้น ทั้งนี้เป็นพระเจตนาและจุดประสงค์ของพระเจ้าและเป็นการทำให้พระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จในหนังสือวิวรณ์ได้กล่าวไว้ดังนี้ “ลูกแกะของพระเจ้า (คือพระเยซู) ถูกฆ่า (บูชายัญ) ตั้งแต่สมัยสร้างโลก” ตั้งแต่ยุคแรก ๆ มาพระเจ้าทรงสัญญาแก่มนุษย์เรื่องการใช้หนีบาปให้มนุษย์เห็นเป็นลำดับมา เมื่อครั้งพระเจ้าทรงสถาปนา

เอเดน พระเจ้ายังทรงตั้งต้นสัญญาแก่มนุษย์ชาติว่า “เราจะบันดาลให้เจ้ากับหญิงนี้ทั้งเผ่าพันธุ์ของเจ้ากับเผ่าพันธุ์ของเราเป็นศัตรูกัน เผ่าพันธุ์ของหญิงจะทำหัวของเจ้าให้ฟกช้ำ และเจ้าจะทำให้สันเท้าของเจ้าฟกช้ำ” ปฐมกาล 3:15 ทั้งนี้เป็นคำพยากรณ์ว่าจะเกิดการยุ่งยากขัดแย้ง แล้วจะมาลงเอยด้วยชัยชนะที่ไม้กางเขนของพระเยซู เมื่อครั้งพระเจ้าทรงทำเสียด้วยหนังสือดัวว์ปกปิดการเปลือยกายของมนุษย์ผู้ทำบาป พระเจ้าทรงสำแดงล่วงหน้าว่าพระเยซูจะต้องมาใช้หนีบาปแทนมนุษย์ และสมัยเมื่อพระเจ้าทรงสถาปนาพิธีบัพติศมา (ผ่าน) ในคราวที่ชาวฮีบรูจะต้องออกจากประเทศอียิปต์ ต้องมีการ

พระมเหสีอดุลกเกษะบนประตูป้าน ก็เป็นการชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเตรียมการพลีชีพบนไม้กางเขนของพระเยซูไว้ล่วงหน้าหลายร้อยศตวรรษ

ในระบบของการถวายเครื่องบูชาญเป็นเครื่องสักการะก็สถาปนาขึ้นด้วยคำสั่งของพระเจ้า และการชำระหนี้บาปก็บังไว้ชัดเจน ชาวอิสราเอลได้นำสัตว์แรกที่ตกถูกใหม่ในฝูงของตนมาถวาย เป็นเครื่องบูชาเปลื้องบาปของประชากร และนอกจากนั้นยังมีวันอีกวันหนึ่งในปีตั้งไว้เป็นวันชำระหนี้บาป ในวันนั้นท่านมหาปุโรหิตจะฆ่าวัวตัวผู้หนึ่งตัวที่แทนบูชาญ แล้วนำเลือดวัวนั้นผสมกับน้ำนำเข้าไปยังห้องบริสุทธิ์ที่สุดในพลับพลาชุมนุมและประพรมเลือดบนพระที่นั่งพระคุณ เพื่อเป็นการชำระหนี้บาปของตนและครอบครัว ครั้นแล้วมหาปุโรหิตจะนำเอาแพะตัวผู้สองตัวมาถวายต่อพระเจ้าที่ประตูพลับพลาชุมนุม แล้วฆ่าแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องสักการะบูชาไถ่บาปของประชาชน เอาเลือดของมันประพรมลงบนพระที่นั่งพระคุณในพลับพลาชุมนุมในห้องชั้นใน ส่วนอีกตัวหนึ่งนั้นมหาปุโรหิตวางมือบนหัวของมันแล้วอธิษฐานเพื่อเป็นการแสดงว่า ความบาปของประชาชนตกลงบนหัวของแพะนั้นนั้นหมดแล้ว และเขาจะพาแพะนั้นออกไปปล่อยในป่าลึก ให้มันไปตามยถากรรมจนตายไปเอง

เลือดของสัตว์เหล่านั้นไม่มีคุณค่าที่จะใช้เป็นเครื่องสักการะบูชาและไม่มีฤทธิ์อำนาจใด ๆ ที่จะใช้ล้างหนี้บาปของใครได้ ผู้แต่งจดหมายฮีบรูได้กล่าวไว้ในหนังสือฮีบรู 10:4 ว่า “ด้วยว่าเลือดโคผู้และเลือดแพะจะชำระความบาปก็หาไม่ได้เลย” แต่เลือดที่ชำระหนี้บาปนั้นหมายถึงเลือดของพระเยซูคริสต์ ซึ่งต้องหลั่งออกบนไม้กางเขนที่ตำบลโกลาโกธานอกกรุงเยรูซาเล็ม และเลือดของพระเยซูองค์เดียวเท่านั้นที่มีสิทธิ์ชำระบาปของเราได้ 1 ยอห์น 3:16 “เช่นนี้แหละเรารู้จักความรัก คือว่าเพราะพระองค์ได้ทรงยอมวางชีวิตของพระองค์ลงเพื่อเราทั้งหลาย” “พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ได้ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” 1 ยอห์น 1:7

ด็อกเตอร์ ซี.ไอ. สะโกฟีลด์กล่าวว่า ข้อแตกต่างระหว่างการชำระหนี้บาปในพระคัมภีร์เดิมกับพระคัมภีร์ใหม่คือ ในพระคัมภีร์เดิมแกะตายเพื่อผู้เลี้ยงแกะ แต่การชำระหนี้บาปในพระคัมภีร์ใหม่คือ ผู้เลี้ยงแกะตายเพื่อฝูงแกะ

2. บุคคลที่จะชำระหนี้บาป

“โดยพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา เราจึงได้รับการชำระหนี้บาป” ในยุคพระคัมภีร์เดิมท่านมหาปุโรหิตเป็นหัวใจของศาสนายูดาห์ มหาปุโรหิตเป็นคนทำพิธีถวายเครื่องสักการบูชาและเป็นผู้ประพรมเลือดการชำระหนี้บาปบนพระแท่นแห่งพระคุณในการชำระหนี้บาปตามที่ปรากฏในคัมภีร์ใหม่องค์พระเยซูคริสต์ทรงเป็นมหาปุโรหิต พระเยซูมิใช่เพียงแต่เป็นผู้ถวายเครื่องสักการบูชาไถ่บาปมนุษย์เท่านั้น แต่องค์พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเครื่องสักการบูชาเอง “บัดนี้ ถึงวาระปลายยุคต่าง ๆ พระองค์ได้ทรงสำแดงแล้วว่า ได้ทรงไถ่บาปโดยถวายชีวิตของพระองค์เป็นเครื่องสักการบูชา”

มีสามสิ่งที่เป็นความจำเป็นสำหรับบุคคลที่จะมาเป็นผู้ไถ่บาปคือ

ก. บุคคลผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่ปราศจากบาป

ในยุคพระคัมภีร์เดิม ในวันทำพิธีไถ่บาปตัวท่านปุโรหิตจะต้องอาบน้ำชำระกายด้วยน้ำและสวมเสื้อผ้าสะอาด ทั้งนี้แสดงว่าผู้ที่จะทำหน้าที่แทนบูชาจะต้องเป็นคนสะอาดบริสุทธิ์ สัตว์ที่จะฆ่าบูชาสัตวจะต้องมีร่างกายปราศจากตำหนิ สัตว์ที่พิการหรือตาบอดหรือมีตำหนิจะใช้บูชาสัตวไม่ได้ ทั้งนี้เป็นการแสดงให้เห็นว่าบุคคลที่จะมาเป็นผู้ชำระบาปได้นั้นต้องไม่มีบาปหรือต้องเป็นบุคคลที่ปราศจากความบาป บุคคลที่มีบาปจะชำระหนี้บาปของคนอื่นไม่ได้ แต่สำหรับองค์พระเยซูคริสต์เราทราบว่าเป็นพระเยซูถูกรทลงเหมือนทุกอย่าง แต่กระนั้นก็ยังเป็นผู้ปราศจากบาป ไม่ว่าพระเยซูเสด็จไปที่ไหนมนุษย์จะติดตามพระองค์ไปที่นั่น เขาพยายามหาเหตุจับผิดพระองค์ แต่ก็ไม่สามารถจะจับผิดได้ พระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเขาทำทนายว่า “ใครบ้างละเห็นว่าเราทำผิด?” เมื่อศัตรูของพระองค์แกล้งจับและหาเหตุฟ้องพระองค์ต่อคณะตุลาการแซนฮิทริน มีพรรคพวกของเขาอ้างพยานเท็จและฟ้องปรักปรำพระองค์ เมื่อผู้ว่าราชการประจำจังหวัดของรัฐบาลโรมทำการไต่สวนแล้ว ก็แจ้งแก่โจทก์ให้ทราบว่าเป็น “ฉันไม่เห็นความผิดในคน ๆ นี้เลย” เรื่องนี้ได้มีคำพยากรณ์บอกล่วงหน้าไว้ตั้งหลายศตวรรษ พระเยซูทรงยืนอยู่บนโลกโดยปราศจากความผิดใด ๆ พระเยซูทรงเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ในทุกด้านของชีวิต

ข. ผู้นั้นต้องสนิทสนมกับมนุษย์และร่วมสุขทุกข์กับมนุษย์ได้

บุคคลที่จะมาทำการชำระหนี้บาปของมนุษย์ บุคคลนั้นจะต้องมีธรรมชาติอย่างมนุษย์ และมีความประสพการณ์อย่างมนุษย์ และนั่นเป็นสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำคือ “พระคำรัสของพระเจ้าบังเกิดเป็นเลือดเนื้อและประทับอยู่กับเรา” เหตุฉะนั้นก็สมควรอยู่แล้วที่พระองค์จะทรงถูกดกแต่งให้เหมือนอย่างพวกพี่น้องในทุกละ เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิตประกอบด้วยพระเมตตาและความสัจย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อจะได้ถวายสักการบูชาเพราะความผิดของพลเมือง” พระเยซูทรงเป็นมนุษย์มีเลือดเนื้อและประทับอยู่ท่ามกลางมนุษย์ พระองค์รู้จักเหนื่อย, ทรงรู้จักหิว และทรงเป็นมนุษย์ต้องเผชิญกับการทดลองทุกอย่าง

นานมาแล้วมีพระมหากษัตริย์เปอร์เซียพระองค์หนึ่ง ทรงพระเมตตาพระราชาราชฎของพระองค์มาก พระองค์ทรงปลอมร่างเป็นบุคคลประเภทต่าง ๆ แล้วเสด็จปะปนไปในหมู่ราษฎรเพื่อจะทรงทราบความเป็นไปของราษฎรมากขึ้น วันหนึ่งพระองค์ทรงปลอมพระกายเป็นคนจน ๆ แล้วเสด็จเข้าไปยังที่อาบน้ำสาธารณะ พระองค์ประทับอยู่ในห้องเล็ก ๆ ข้าง ๆ ชายผู้ทำหน้าที่ใส่ไฟต้มน้ำ พระองค์ทรงขอแบ่งอาหารแล้ว ๆ จากชายคนนั้น และทรงสนทนากับชายคนนั้นเหมือนอย่างเพื่อน แล้วพระองค์เสด็จมาเยี่ยมชายคนนั้นบ่อย ๆ จนเขาเกิดความรักและสนิทสนมกับองค์พระราชา มาก วันหนึ่งองค์สมเด็จพระ

พระราชานันท์ทรงสำแดงพระองค์เองให้ประจักษ์ว่าพระองค์เป็นผู้ใด ชายช่างไฟคนนั้นเพิ่งดูพระองค์ท่านด้วยความรักและประหลาดใจ ครั้นแล้วก็กราบถวายบังคมทูลต่อพระมหากษัตริย์พระองค์นั้นว่า “ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทเสด็จจากพระราชวังของพระองค์ท่านและมาประทับร่วมอยู่กับข้าพระองค์ในที่มืด ๆ เช่นนี้ และทรงร่วมเสวยอาหารแล้ว ๆ กับข้าพระองค์เช่นนี้ เพื่อจะมาร่วมทุกข์ร่วมสุขกับข้าพระองค์สำหรับผู้อื่นได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทพระราชทานทรัพย์สิน แต่สำหรับข้าพระบาทได้ฝ่าละอองธุลี พระบาททรง พระราชทานองค์ของพระองค์แก่ข้าพระบาท

พระเยซูคริสต์เจ้าก็ทรงปฏิบัติต่อประชากรชาวโลกในทำนองเดียวกัน แม้พระองค์จะทรงร่ำรวยมหาศาล แต่พระองค์ทรงกระทำตนเป็นผู้ยากจนมากถึงเกลือกกับชาวเราเพื่อเราจะได้รับความร่ำรวยอย่างมหาศาลจากพระองค์ด้วย พระเยซูคริสต์ทรงสถะถันที่สมบูรณ์ของพระองค์ลงมาประทับอยู่กับมนุษย์บน โลกนี้ เพื่อพระองค์จะได้แบ่งปันความสุขทุกข์ของพระองค์กับเราด้วย

ค. ผู้นั้นจะต้องเป็นพระเจ้า

ผู้เปลื้องบาปที่เป็นมนุษย์จะช่วยเหลือมนุษย์ให้พ้นบาปไม่ได้ แม้ว่าคน ๆ นั้นจะเป็นคนดีปราศจากบาปเขาก็ไม่สามารถทำการเปลื้องบาปของคนอื่นได้ พระคริสต์ผู้เป็นพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่สามารถเป็นผู้เปลื้องบาปของมนุษย์ได้ การพ้นจากบาปขึ้นอยู่กับความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ ผู้ที่ถูกตรึงแขวนอยู่บนกางเขนคือพระเยซูบุตรของพระเจ้า ซึ่งยอมพลีชีวิตเพื่อความบาปของโลก พระเยซูทรงบอกกับเราด้วยพระองค์เองว่าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า คนที่ถูกพระเจ้าดลใจให้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ก็ยืนยันว่า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าและพระนิสยของพระเยซูเองก็พิสูจน์ให้เราเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า นะ โปเลียโนได้ตรัสกับพระสหายของพระองค์เมื่อคราวถูกปล่อยเกาะเซ็นท์เฮเลนาว่าดังนี้ “ฉันรู้จักมนุษย์ดีและฉันจะบอกคุณว่าพระเยซูไม่ใช่มนุษย์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า”

3. โครงการของการเปลื้องบาป

ก. เป็นโครงการของพระเจ้าตั้งแต่เดิมมา

ทัศนะเรื่องการเปลื้องบาปไม่ได้เกิดมาจากมันสมองของมนุษย์แต่มาจากพระหทัยของพระเจ้า และมีรากฐานมาจากความรักของพระเจ้า พระเจ้าไม่มีความจำเป็นใด ๆ เลยที่จะทำทางรอดให้แก่มนุษย์ ผู้เป็นคนคิดบาป พระองค์อาจทิ้งมนุษย์ให้เผชิญกับชะตากรรมเพราะความบาปของตนเอง และพระเจ้าก็ยังเป็นพระเจ้าที่เที่ยงธรรมและทรงธรรมอยู่ การเปลื้องบาปนั้นออกมาจากความรักและความเมตตาของพระเจ้า “พระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์” พระเจ้าประทานความรักของพระองค์แก่เรา แม้ว่าขณะที่เรายังเป็นคนบาป พระเยซูก็ทรงยอมตายเพื่อเรา

การเปลื้องบาปเป็นของจำเป็นถ้ามนุษย์ต้องการจะรอดพ้นจากบาป ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และธรรมชาติของบาปทำให้เกิดความจำเป็นต้องการชำระบาป ความบาปคือการขบถต่อพระเจ้า ความบาปคือการไร้กฎหมายทางจิตใจ พระเจ้าองค์บริสุทธิ์ไม่สามารถมองข้ามบาปไปได้เลย กฎแห่งความยุติธรรมจะต้องยกสูงขึ้น ความบาปจะต้องถูกลงโทษ ทางรอดที่คนบาปจะพ้นจากความบาปของตนเองนั้นมีอยู่ทางเดียวคือ พระผู้ไถ่บาปได้เข้ามาอยู่แทนในที่ ๆ คนบาปจะต้องทนทุกข์ทรมานด้วยตนเอง คือพระผู้ไถ่บาปได้สัมผัสเข้ามาแทนทุกข์แทนคนบาป ด้วยความรักพระเจ้าจึงได้ทรงจัดเตรียมผู้ไถ่บาปให้แก่มนุษย์ และผู้ไถ่บาปคนนั้นคือพระราชโอรสของพระองค์เอง

ต่อไปนี้เป็นเรื่องของชาวยูดาห์ที่เล่าต่อ ๆ กันมาว่า เมื่อครั้งพระเจ้าจะทรงเนรมิตมนุษย์พระองค์ได้ทรงประชุมเหล่าเทวทูต ณ รอบพระที่นั่งของพระองค์ เทวทูตแห่งความยุติธรรมทูลว่า “ขอพระองค์อย่าทรงเนรมิตมนุษย์เลย เพราะมนุษย์จะทำความชั่วทุกชนิดต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน มนุษย์จะทารุณและดุร้ายและไม่ซื่อสัตย์และไร้ความยุติธรรม” ครั้นแล้วเทวทูตแห่งความสัจจะทูลว่า “อย่าเนรมิตมนุษย์เลย เพราะมนุษย์จะเป็นคนใสร้ายและคดโกงต่อพระองค์” แล้วเทวทูตแห่งความเมตตาก้าวออกมาทูลว่า “จงเนรมิตมนุษย์ขึ้นเถิด เพราะเมื่อเขาทำผิด และหันไปจากทางแห่งสัจจะและทำไม่ถูกต้องทางความจริงและไม่บริสุทธิ์ ข้าพเจ้าจะเป็นผู้ยึดแขนของเขาและนำกลับมาอบแก่พระองค์เอง” นี่แหละเป็นความรักแบบเดียวกับที่พระเยซูทรงเปลื้องบาปของมนุษย์ คือเป็นพระเมตตาใหญ่หลวงของพระเจ้าที่จะนำคนบาปกลับมาด้วยพระหัตถ์และนำเขากลับมาหาพระเจ้า

ข. เป็นผู้รับทนทุกข์ทรมานแทนเรา

มีทฤษฎีหลายอันเกี่ยวกับความรอดนี้ ได้สอนกันในหลักการต่าง ๆ กัน บางคนก็ยึดถือว่าความตายของพระเยซูบนไม้กางเขนเป็นการสำแดงความรักของพระเจ้า เพื่อจะให้มนุษย์สะเทือนใจจนเขารู้สึกตัวกลับใจใหม่ บ้างก็สอนว่าความตายของพระเยซูเป็นตัวอย่างหรือเป็นการวางแบบที่ดีเลิศที่แสดงความจริงรักภักดีต่ออุดมคติของตน มีทฤษฎีหลายอันมีความยิ่งหย่อนกว่ากัน แต่ละอันล้วนมีความจริงแต่แน่นอนเหลือเกินว่าผู้ที่อ่านพระคัมภีร์จะทราบว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์จะไถ่บาปของมนุษย์ เช่น เราพบข้อความดังนี้ “แม้บุตรมนุษย์เองก็มีได้มาเพื่อให้คนอื่นรับใช้ แต่เพื่อจะใช้ชีวิตสำหรับรับใช้ประชาชน และใช้ชีวิตเป็นเครื่องไถ่บาปของมนุษย์” “คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งพระองค์ (เยซู) ได้ซื้อไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์” “เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำให้พระองค์ (คือพระเยซู) ผู้ไม่มีความบาปให้เป็นความบาปเพื่อเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าโดยพระองค์ (เยซู)” “ท่านยอมทราบอยู่แล้วว่าท่านไม่ได้ถูกไถ่ด้วยของที่เปื้อยเน่าเช่นเงินหรือทอง แต่ถูกไถ่ด้วยของประเสริฐคือเลือดของพระเยซูคริสต์ เป็นเสมือนแกะที่ปราศจากค่างพร้อยหรือพิการ” “พระองค์ (เยซู) มิได้เป็นผู้ชำระหนี้บาปของเราท่านนั้น แต่เป็นผู้ชำระบาปของคนทั้งโลก” “พระองค์ (เยซู) ทรงแบกความบาปของ

เราไว้ด้วยพระกายของพระองค์เองที่ไม่กางเขน” การชำระหนี้บาปเป็นการพูดถึงการไถ่บาป เป็นผู้
เปลื้องบาปและชำระหนี้แทน เป็นการซื้อและเป็นตัวแทน พระเยซูได้ทรงเข้ามาแทนที่มนุษย์ผู้ทำผิด
กฎหมายของพระเจ้า และพระเยซูทรงทนทุกข์ทรมานแทนคนนั้น ๆ ที่ต้องถูกทรมาน

ครั้งหนึ่งนายเฮนรีเคลได้ยืมเงินจากนายธนาคารนิวยอร์ก ต่อมาภายหลังเขาต้องเป็นหนี้สินคน
อื่นอีกมากมายเมื่อครบกำหนดชำระเงินให้นายธนาคาร เขาก็ไม่สามารถชำระหนี้ได้ตามเวลา เขาจึงไปแจ้ง
นายธนาคารขอยืดเวลาชำระหนี้แก่นายธนาคาร นายธนาคารบอกว่าเขาไม่เป็นหนี้ธนาคารเลย นายเคลจึง
ตอบว่า “ผมเป็นหนี้คุณมาได้หกเดือนแล้วและวันนี้เป็นวันครบกำหนดชำระหนี้” นายธนาคารจึงตอบ
ว่า “ถูกแล้ว คุณทำหนังสือสัญญาคุณหนีไปจากธนาคารจริง แต่หลังจากนั้นไม่กี่เดือนมีเพื่อนของคุณคน
หนึ่งมาชำระหนี้แทนคุณ โดยคุณไม่รู้ตัวและเดี๋ยวนี้คุณไม่เป็นหนี้ธนาคารเลย”

มนุษย์ได้ทำลายพระบัญญัติของพระเจ้าและไม่สามารถจะใช้หนี้แก่พระเจ้าได้เลยไม่ว่าในกรณี
ใด ๆ พระเยซูคริสต์ผู้เป็นมิตรแก่ทุกคน พระเยซูทรงสмирพระทัยยอมใช้หนี้แทนมนุษย์ทุกคนโดย
สмирไปที่ไม้กางเขนและชำระหนี้บาปแทนตัวเราแล้ว

พระเยซูทรงชำระหนี้ของฉันทิ้งสิ้น

ตัวฉันจึงพ้นมลทินแต่กลับเป็นหนี้พระองค์

ความบาปได้ทำให้ฉันค้างปร้อย

แต่พระคริสต์ทรงล้างจนปราศจากร่องรอย

ข้อนี้เป็นความจริงที่พระเยซูทรงสำแดงให้เราทราบขณะที่พระองค์ต้องเผชิญกับไม้กางเขน
เมื่อพระองค์ผ่านเงาของความตายบนไม้กางเขน พระเยซูต้องเสด็จเข้าสวนเกตเซมาน ทรงพบพระ
พักตร์ถูกพระสงฆ์ลงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ถ้าพระองค์ทรงพอพระทัยแล้ว ขอเลื่อนจอกนี้ไปให้
พ้นจากข้าพเจ้า ขออย่าให้ตามใจข้าพเจ้าแต่ให้ตามน้ำพระทัยของพระองค์” ขณะที่พระองค์ทรง
อธิษฐานอยู่นั้น พระเสโทของพระเยซูออกมาเป็นเม็ดโลหิต ทำไมพระเยซูจึงชังกอยู่เมื่อต้องทรงเผชิญ
กับไม้กางเขน หลายคนเคยถูกตรึงมาแล้ว คนเหล่านั้นเดินร้องเพลงไปสู่ความตาย พระเยซูทรงมีความ
กล้าหาญน้อยกว่าคนเหล่านั้นหรือ? เปล่าเลย พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าว่าพระองค์จะต้องชิมความตาย
เพื่อนมนุษย์ทุก ๆ คนอย่างไร พระเยซูกำลังทรงแบกภาระความบาปของโลก

อีกครั้งหนึ่งธรรมชาติของการเปลื้องหนี้ความบาปได้สำแดงออกมาให้เราเห็น คือตอนที่พระ
เยซูต้องทรงเปล่งพระวาจาขณะที่กำลังถูกแขวนอยู่บนไม้กางเขนว่า “พระบิดาเจ้า พระบิดาเจ้าข้า เหตุ
ไฉนพระองค์จึงทรงทิ้งข้าพเจ้าเสีย?” ในชั่วโมงแห่งความระทมทุกข์ปวดร้าวเช่นนั้น ในขณะที่พระองค์
ทรงแบกความบาปของโลก พระพักตร์ของพระเจ้าทรงหันออกจากพระเยซูชั่วครู่ เหมือนกับวาระที่
มนุษย์ต้องตายเพราะความบาปของตนเอง พระเจ้าจะหันพระพักตร์ออกไปเช่นนั้น

ค. ความรอดมีฤทธิ์อำนาจตลอดนิรันดร์

พระเจ้ามิได้ทรงมีโครงการความรอดไว้เมื่อก่อนพระเยซูสิ้นพระชนม์อย่างหนึ่งและหลังสิ้นพระชนม์แล้วอีกอย่างหนึ่ง แต่ทรงมีโครงการความรอดเพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือจะรอดได้โดยการไถ่บาปของพระเยซูคริสต์

การประทานความรอดของพระเจ้ามิได้จำกัดชนิดความรอดด้วยกาลเวลา ความรอดนี้มีอยู่กับพระองค์ชั่วนิรันดร์ “วันเดียวของพระเจ้าเท่ากับพันปีของมนุษย์ และหนึ่งพันปีของมนุษย์เท่ากับวันเดียวของพระเจ้า” ความรอดของพระเยซูคริสต์เป็นความรอดชั่วนิรันดร์ กล่าวคือเป็นความรอดสำหรับมนุษย์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมา จนถึงมนุษย์ยุคที่พระเยซูเกิดและจะดำรงอยู่ต่อไปจนถึงสิ้นวาระแห่งโลกนี้ จะไม่มีพระคริสต์องค์อื่นใดอีก เพราะโลกนี้ไม่ต้องการพระคริสต์คือผู้ช่วยไถ่บาปองค์ใดอีกต่อไป ทราบใดที่โลกยืนอยู่ ความรอดของพระเยซูก็ยังมิฤทธิ์อำนาจอยู่ตราบนั้น “แต่พระเยซูทรงถวายพระกายของพระองค์เองเป็นเครื่องสักการไถ่บาป ก็เป็นเครื่องบูชาที่ใช้การได้ตลอดกาล” พระเยซูไม่ต้องถวายเครื่องบูชาอื่นใดอีกต่อไป

ง. เป็นการรอดพ้นบาปทั่วโลก

ยอห์นกล่าวว่า “พระองค์ (เยซู) ทรงชำระบาปของเราและมีไช้บาปของเราพวกเดียวกันเท่านั้น แต่เป็นบาปของคนทั่วโลก” ผู้แต่งหนังสือฮีบรูก็กล่าวว่า “โดยพระคุณของพระเจ้าพระองค์นั้น (เยซู) ต้องชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” พระเยซูทรงกระทำกิจการตลอดทุกเวลา ถ้าใครจะถูกแช่งสาปชั่วนิรันดร์ ไม่ใช่เพราะการใช้หนี้บาปของพระเยซูไม่เพียงพอสำหรับเขา แต่เพราะเขาไม่ยอมรับการไถ่บาปจากพระเยซูซึ่งยื่นให้แก่เขาต่างหาก

จ. ความรอดเป็นเรื่องเฉพาะตัว

เพราะว่าพระเยซูทรงยอมถูกปลงพระชนม์เพื่อคนทั้งโลก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าคนทุกคนในโลกจะได้รับความรอด มนุษย์ไม่ได้รับความรอด (พ้นบาป) เป็นหมู่ ๆ หรือรอดเป็นครอบครัวรวมกัน แต่เขาได้รับความรอดเป็นรายตัวบุคคล คือจะรอดแต่เฉพาะบุคคลที่ยอมรับการเปลี่ยนบาปด้วยตัวของตัวเองเท่านั้น อัครสาวกเปาโลก็กล่าวไว้ว่า เรื่องการชำระบาปเป็นเรื่องเฉพาะตัว ดังได้กล่าวไว้เกี่ยวกับองค์พระเยซูคริสต์ดังนี้ “พระองค์ (เยซู) ทรงรักข้าพเจ้าและประทานพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” ไม่ว่าใคร, อยู่ตำบลใด, ไม่กำหนดเพศ, เวลาหรืออายุ, เขาสามารถอ้างความจริงอย่างเดียวกับเปาโลได้ เสมอว่า “พระเยซูทรงรักข้าพเจ้าและพระองค์ประทานพระกายของพระองค์สำหรับข้าพเจ้า พระเยซูทรงคิดถึงตัวข้าพเจ้าขณะที่พระองค์ถูกแขวนอยู่บนไม้กางเขน”

มีสามคนเดินทางไปปาเลสไตน์และได้ปีนภูเขาโกลาโกธาที่ ๆ เขาตรึงพระเยซู ณ ที่นั่นเขาช่วยกันตัดไม้เล็ก ๆ อันหนึ่ง สำหรับทำไม้เท้าเมื่อเขากลับมาบ้าน เขานำไม้อันนั้นมาเป็นของขวัญให้เพื่อนของเขาและกล่าวว่า “ขณะที่เรากำลังอยู่บนภูเขาที่ตรึงพระเยซูนั้น พวกเรากำลังคิดถึงท่าน จึงนำไม้อันนี้ซึ่งตัดจากต้นไม้บนภูเขาภูคนั้นมาฝากท่าน” สหายของเขาสามคนนั้น กล่าวขอบใจในความอารีของเพื่อนและกล่าวเสริมว่า “ผมกำลังขอบใจอีกคนหนึ่งที่กำลังคิดถึงผม ณ ที่นั่นเหมือนกัน (คนที่คิดถึงผมคือพระเยซู)”

ถ้าใครอยากได้รับประโยชน์จากการไถ่บาป ผู้นั้นจะต้องรับเอาด้วยความศรัทธาของตนเอง ความเชื่อของผู้ใดก็เป็นความจำเป็นของผู้นั้น

4. จุดประสงค์ของการไถ่บาป

พระประสงค์ของพระเจ้าเกี่ยวกับการไถ่บาปนี้บอกไว้ชัดเจนถึงสองประการดังนี้

ก. เจตนาให้พ้นบาปของตนเอง

ข้อนี้ทำให้เราคิดถึงพระคัมภีร์สำคัญที่สุดข้อหนึ่งที่ว่า “พระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะมีได้พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร” นี่เป็นจุดพระประสงค์ของพระเจ้าที่ทำให้พระเยซูคือพระบุตรของพระองค์เสด็จลงมาบังเกิดในโลก และขออนุญาตให้ถูกลงพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อคนจะไม่พินาศแต่จะมีส่วนรับชีวิตนิรันดรจากพระเจ้า พระเจ้าไม่มีพระประสงค์เลยที่จะให้มนุษย์คนใดพินาศ พระเจ้าทรงมีพระประสงค์จะช่วยมนุษย์ทุกคน และมีพระเจตนาจะประทานความจริงแห่งชีวิตให้แก่ทุกคน พระเจ้าไม่มีความเต็มพระทัยเลยที่จะเห็นใครพินาศ พระองค์ทรงต้องการเห็นคนกลับใจใหม่ กางเขนของพระเจ้ายื่นหัตถ์อยู่ตลอดเวลาเป็นเครื่องหมายความรักของพระเจ้า และเป็นพระเจตนาของพระเจ้าที่จะให้คนทุกคนรอดพ้นจากบาป

ข. เจตนาทำให้เป็นบริสุทธิ์

การที่ช่วยคนให้พ้นจากความบาปเท่านั้นไม่เป็นการเพียงพอ เขาจะต้องถูกปั้นให้มีนิสัยเป็นบุตรของพระเจ้าด้วย เปโตรพูดไว้ดังนี้ “พระองค์เอง (พระเยซู) ได้ทรงรับแบกความบาปของเราในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อเมื่อเราตายอยู่กับการบาปแล้ว ยังมีชีวิตอยู่ด้วยความชอบธรรม”

(1 เปโตร 2:24) เจตนาของไม้กางเขนมิได้อยู่แต่เพียงช่วยให้อิทธิพลของคนที่พ้นจากความบาปเท่านั้น แต่ต้องการอุทิศชีวิตถวายพระเจ้า ไม่เพียงแต่คนบาปคนหนึ่งรอดพ้นจากความบาปเท่านั้น แต่ต้องการเปลี่ยนอุปนิสัยของคนบาปให้มีนิสัยเป็นบุตรของพระเจ้า คนที่อ้างว่าตนเองได้รอดพ้นจากความบาปแล้ว โดยฤทธิ์อำนาจของพระเยซู แต่คน ๆ นั้นยังมีชีวิตสกปรกโสภณเหมือนที่เคยมีมาแต่เดิม

คน ๆ นั้นก็หลอกหลวงตนเองหรือพยายามหลอกหลวงคนอื่นเท่านั้น “ใครก็ตามที่อยู่ใต้อาณัติของพระเจ้า คนนั้นเป็นคนถูกสร้างใหม่แล้ว” กล่าวคือ เขามีความต้องการชนิดใหม่และมีเจตนาของชีวิตใหม่หมด

5. ฤทธิ์อำนาจของการชำระหนี้บาป

มีฤทธิ์อำนาจชนิดหนึ่งอยู่ในการชำระหนี้บาป เพื่อให้คนบาปบรรลุถึงสิ่งที่เราได้กล่าวแล้ว ฤทธิ์อำนาจของการชำระหนี้บาปทำลายจิตใจเลวร้ายให้คนสำนึกตนว่าได้ทำผิด เมื่อเปโตรได้เทศนาในวันฟื้นเทศกาล ประชาชนล้มลงดินแล้วร้องว่า “พี่น้องทั้งหลายเราจะทำประการใดดี” มีฤทธิ์อำนาจในการชำระล้างบาป เพื่อให้คนเกิดความสะอาดปราศจากบาปของตน “พระโลหิตของพระเยซูพระบุตรของพระเจ้าได้ชำระเราให้สะอาดปราศจากบาปทั้งสิ้น” มีฤทธิ์อำนาจอยู่ในการชำระหนี้บาปโดยสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตจิตใจของคนบาป

มีคนหนึ่งชื่อ ยอห์น ริชาด กรีน ได้ไปเปิดห้องสมุดประชาชนใน “แหล่งก๊วย” แห่งหนึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงของกรุงลอนดอนซึ่งมีทั้งหญิงและชายเป็นคนใจเหี้ยม เล่นการพนันและทำชั่วชั่วเลวทรามชายคนนี้เปิดการสอนประชาชนโดยช่วยทำความสะอาดถนนหนทาง และบูรณะบ้านช่องให้ดีขึ้น และช่วยเหลืออาหารแก่ผู้หิวโหย หลังจากนั้นสิบปีชายคนนี้รู้สึกเบื่อและท้อถอยและบอกว่า “ไร้ประโยชน์” เขานึกว่าคนพวกนี้จะเมาเหล้าและเล่นการพนันต่อไปตามเดิมตลอดอายุ เขาจึงกลับไปบ้านเล็กเล็กกิจการที่จะทำต่อไป ในตำบลที่ใกล้ ๆ กันนั้น วิลเลียมบูท และภรรยาชื่อแคทเธอรีนได้ไปเทศนาสั่งสอนประชาชนเรื่องไม้กางเขนของพระเยซูให้คนใจเหี้ยมเหล่านี้ฟัง ทั้งสามีภรรยาได้เสียสละอย่างใหญ่หลวงเพื่อช่วยคนพวกนี้ มีหลายคนที่พระเจ้าช่วยให้ออกจากความบาป คนคิดสุราเริ่มทิ้งและเมื่อการดื่มสุรา นักการพนันกลับใจเป็นคนซื่อตรง และบ้านที่ทรุดโทรมได้รับการซ่อมแซม ทั้งนี้เพราะมีฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการชำระหนี้บาป

ถ้าคนเรายอมอยู่ใต้อำนาจของฤทธิ์เดชไม้กางเขนของพระเยซู เขาจะซื้อขายและประกอบธุรกิจด้วยความซื่อตรงและยุติธรรม ชีวิตเราจะเป็นชีวิตใหม่ การค้าขายจะเป็นการค้าขายแบบใหม่, บ้านจะเป็นบ้านใหม่ ชีวิตสังคมจะเป็นชีวิตใหม่ ถ้าเราจะยอมอยู่ในร่มเงาของกางเขนของพระเยซู บ้านที่เราได้ความสุขและบ้านชนิดที่เรียกว่า บ้านแตกสาแหรกขาดจะกลับคืนสู่สภาพปกติสุข ความใจแคบใจดำ, ความโลภ และความอยุติธรรมจะสลายสูญหายไป เมื่อเรายอมอยู่ใต้อำนาจของไม้กางเขน การต่อสู้กันเองภายในใจ, การสำมะเลเทเมา, และความบาปทุกชนิดจะอยู่ในร่มไม้กางเขนไม่ได้อีกต่อไป

6. ภาระของผู้รับการเปลี่ยนแล้ว

หลังจากที่เราได้รับการชำระหนี้บาปของเราแล้ว เรามีหน้าที่หลายประการที่จะต้องปฏิบัติเช่น

ก. เราต้องเกลียดความบาป

เพราะความบาปของท่าน และของข้าพเจ้าซึ่งเป็นเหตุให้พระเยซูต้องถูกตรึงจนปลงพระชนม์บนไม้กางเขน เพราะความบาปของมนุษย์พระเยซูจึงถูกมงกุฏหนามกระแทกลงบนพระเศียรของพระองค์ เพราะความบาปของเราพระเยซูจึงถูกตะปูตรึงที่พระหัตถ์และที่พระบาทเพราะความบาปของเราพระเยซูจึงต้องแขวนห้อยอยู่ระหว่างพื้นดินกับท้องฟ้า และถูกแขวนทรมานจนถึงแก่ความตาย ถ้าเราคิดว่าสิ่งที่เหล่านี้เป็นความบาปแล้ว เราก็คงพร้อมที่จะพูดว่า ถ้าสิ่งที่เราเรียกว่าความบาปนี้เป็นเหตุให้พระบุตรของพระเจ้าถูกทรมานเช่นนี้แล้วไซ้ เราจะหันหลังให้ความบาปและจะไม่ทำผิดอีกเลย

ข. เราควรรักพระเยซูคริสต์

ถ้าพระเยซูทรงรักเราจนสละสวรรคตลงมาสู่มนุษย์โลก เต็มพระทัยเสด็จไปสู่ไม้กางเขน ทรงยอมทนทุกข์ทรมานจนสิ้นพระชนม์เพื่อเราจะได้รับชีวิตนิรันดร์ เมื่อพระเยซูทรงรักเราถึงขนาดนี้แล้วเราก็ควรรักพระเจ้าและทอดใจให้เหนือสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น

มีเรื่องเก่าแก่เล่าว่ามีเจ้าชายและพระชายาถูกเบียดขับมาต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้าไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซียในฐานะเชลย พระเจ้าไซรัสตรัสถามเจ้าชายของคั่นว่า “ถ้าฉันจะปล่อยท่านให้เป็นอิสระท่านจะให้อะไรแก่ฉัน” เจ้าชายของคั่นจึงทูลว่า “หม่อมฉันจะถวายทรัพย์สมบัติของหม่อมฉันทั้งหมดแก่พระองค์” แล้วมหาราชไซรัสตรัสต่อไปว่า “ถ้าฉันจะปล่อยภรรยาของท่านให้เป็นอิสระท่านจะให้อะไรแก่ฉัน?” เจ้าชายของคั่นจึงทูลว่า “หม่อมฉันจะยอมสละชีวิตของหม่อมฉันเอง” พระมหาราชไซรัสทรงทราบซึ่งในความเสียสละอย่างเด็ดเดี่ยวของเจ้าชายของคั่นมาก จึงทรงพระกรุณาประทานอภัยปล่อยให้เจ้าชายและพระชายาทั้งสองพระองค์เป็นอิสระในทันทีโดยปราศจากสิ่งตอบแทนใด ๆ เลย คั่นวันนั้นเจ้าชายและพระชายาต่างมีความปิติยินดีในอิสระภาพที่ได้รับ ในระหว่างที่ทรงสนทนากันอยู่เจ้าชายตรัสถามพระชายาว่า “เธอคิดว่าพระมหาราชไซรัสทรงโหม่นรักมิใช่หรือ? “หม่อมฉันมิได้ทันสังเกตเพคะ” พระชายาทูลตอบพระสวามี แล้วเจ้าชายตรัสต่อไปว่า “เธอม่ัวไปมองอะไรอยู่เล่าจึงมิได้ทันสังเกต” “หม่อมฉันม่ัวแต่จ้องดูแต่ชายที่ขอมพลีชีพเพื่อหม่อมฉันองค์เดียวเพคะ”

มีท่านผู้หนึ่งมิใช่เพียงแต่เต็มใจยอมพลีชีพเพื่อเราเท่านั้น แต่ได้ยอมพลีชีพเพื่อเราเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านผู้นั้นคือองค์พระเยซูคริสต์ซึ่งเราจะทอดใจให้เหนือสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น

ค. เราควรรให้ใคร ๆ ทราบข่าวดีนี้

ข่าวดีที่พระเยซูทรงยอมตายแทนคนบาปนี้จำเป็นต้องบอกให้ทราบทั่วกันยิ่งกว่าข่าวอื่นใดทั้งสิ้นในโลก มนุษย์ทุกคนนี้ต่างก็ร้อนท้อใจถูกทรมาน หมดหวัง และกำลังจะสิ้นใจตาย และถามกัน

และกันว่า “เราจะทำประการใดดีที่จะก่อสันติภาพและความหวังดีต่อมนุษย์ได้สมประสงค์” ขอดตอบว่า “สิ่งแรกและสิ่งใหญ่ยิ่งสำคัญที่สุดคือให้เราเทศนาเรื่องพระคริสต์ และการที่พระคริสต์ทรงยอมตายเพื่อเรา” “เขาเทศนาเรื่องวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องที่น่าฟัง มติมหาชนก็ยอมยินดีรับฟัง สังคมกำลังต้องการ คนนับพันต้องน้อมศีรษะลงรับ เขาเทศนาเรื่องไม้กางเขน ก็ได้กำชัยชนะเหนือหัวใจมนุษย์ คือให้มนุษย์หลุดพ้นความบาป”

บทที่ 2 การบังเกิดใหม่

1. ความหมายของการเกิดใหม่

- (1) ประสบการณ์โดยเฉพาะของแต่ละคน
- (2) เป็นประสบการณ์เกิดขึ้นในปัจจุบันทันใด
- (3) การเกิดใหม่เป็นประสบการณ์ทางจิตวิญญาณ
 - ก. เป็นผลการทำงานภายในดวงจิตของคน ๆ นั้น
 - ข. เป็นผลการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์
- (4) เป็นประสบการณ์ที่อยู่ถาวร

2. จำเป็นจริง ๆ ที่ต้องเกิดใหม่

- (1) ทั่วโลกเกิดความเสื่อมทราม
- (2) เป็นข้อเทศนาประจำของอาจารย์ “ไวท์ฟิลด์”
- (4) อุทาหรณ์ที่สเปอร์เรียนชอบใช้

3. ความมหัศจรรย์ของการเกิดใหม่

- (1) พระเยซูทรงรู้ความมหัศจรรย์นี้
- (2) เป็นประสบการณ์ของคนตาบอด
- (3) อุทาหรณ์ของโยเว้ท

4. อำนาจของการเกิดใหม่

- (1) ประสบการณ์ของมนุษย์เป็นพยาน
- (2) อุทาหรณ์บางประการ

บทที่ 2 การบังเกิดใหม่

ในการที่พระเจ้าทรงทำการเกี่ยวข้องกับมนุษย์จำเป็นจะต้องมีงานด้านหนึ่งที่เป็นของพระเจ้า และอีกด้านหนึ่งเป็นของมนุษย์ การเขียนพระคัมภีร์มีทั้งงานของพระเจ้าและงานของมนุษย์ พระคัมภีร์นั้นพระเจ้าคล้อยใจให้เขียน แต่มนุษย์เป็นผู้บันทึกไว้ 2 เปโตร 1:21 มีว่าดังนี้ “ด้วยว่าคำพยากรณ์นั้นเมื่อก่อนไม่ได้เป็นไปตามน้ำใจมนุษย์ แต่ว่ามนุษย์ได้กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้าตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงคล้อยใจให้กล่าวนั้น” “แต่เป็นมนุษย์บริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นผู้กล่าวถึงถ้อยคำเหล่านั้น” นั่นเป็นงานของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงเผยให้รู้จัก และในเวลาเดียวกัน “ตามที่คนเหล่านั้นถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงคล้อยใจ และนั่นเป็นงานของพระเจ้า” องค์พระเยซูทรงเป็นทั้งมนุษย์และทรงเป็นพระเจ้าในเวลาเดียวกัน “เมื่อเดิมนั้นพระวาหะเป็นอยู่แล้วและพระวาหะนั้นได้อยู่กับพระเจ้าและพระวาหะนั้นเป็นพระเจ้า” นั่นเป็นเรื่องฝ่ายพระเจ้า “และพระคำรัสนั้นถูกเนรมิตให้เป็นเลือดและเนื้อและทรงประทับอยู่กับเรา” นี่เป็นเรื่องฝ่ายมนุษย์ ทำนองเดียวกัน การเกิดใหม่เป็นเรื่องฝ่ายพระเจ้าและเป็นเรื่องฝ่ายมนุษย์ ทั้งสองฝ่ายรวมกัน งานฝ่ายมนุษย์เราเรียกว่าการกลับใจใหม่หรือเปลี่ยนความเจตนาใหม่ งานฝ่ายพระเจ้าคือ พระเจ้าทรงคล้อยใจให้มนุษย์กลับใจใหม่ “แต่ว่าคนทั้งหลายที่ได้ต้อนรับพระองค์ (พระเยซู) พระองค์ (คือพระบิดาเจ้า) ทรงโปรดให้มีอำนาจที่จะเป็นบุตรของพระเจ้าได้ คือคนทั้งหลายที่ได้วางใจในพระนามของพระองค์ (เยซู)” ฉะนั้นการเชื่อเป็นงานของมนุษย์ “ผู้ที่มิได้บังเกิดจากเลือดหรือจากความประสงค์ของเนื้อหนังหรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” งานนี้เป็นงานฝ่ายพระเจ้า

เรากำลังศึกษาบทนี้ซึ่งเป็นกิจการในด้านที่เป็นของพระเจ้าที่ทรงให้บังเกิดความรอด กิจการนั้นคือการบังเกิดใหม่ (คือพระเจ้าเป็นผู้ดลบันดาลให้มนุษย์มีจิตใจใหม่) บางทีเราได้ทอดทิ้งการศึกษาชนิดนี้กันมาหลายปีแล้ว ก่อนที่คาล์วินคูลิชจะถึงแก่กรรมเล็กน้อย มีชายหนุ่มคนหนึ่งไปสัมภาษณ์และท่านได้ให้ความเห็นไว้ดังนี้ “ข้าพเจ้าคิดว่านักเทศน์สมัยนี้เทศนาเรื่องสังคมวิทยามากเกินไป” แล้วท่านกล่าวเสริมต่อไปว่า “ข้าพเจ้าคิดว่าคริสตจักรควรเทศนาเรื่องการเกิดใหม่, เรื่องการเปลี่ยนแปลงจิตใจ, และเรื่องการเปลี่ยนชีวิต” เราจึงพิจารณาความจริงหลายประการที่เกี่ยวกับหลักธรรมอันสำคัญนี้ดูบ้าง

1. ความหมายของการเกิดใหม่

ตามตัวอักษรก็หมายความว่าต้องเกิดอีกหนหนึ่ง (แต่ไม่หมายความว่าต้องตายแล้วไปเกิดใหม่อีกชาติหนึ่ง) คนที่พระเจ้าให้เกิดใหม่หมายความว่าพระเจ้าทรงดลบันดาลให้จิตใจใหม่ เป็นการเกิดแห่งจิตใจจากพระเจ้าทางสวรรค์ และมีหลายสิ่งที่เราควรสังเกตดูประสบการณ์เหล่านี้

(1) ประสบการณ์โดยเฉพาะของแต่ละคน

การเกิดใหม่ของจิตใจเป็นการเกิดอย่างแท้จริงเหมือนกันการเกิดของร่างกายครั้งแรกของเรา จากครรภ์มารดา มีคนหนึ่งถามค็อกเตอร์แซมเมอร์ฟีลด์ซึ่งเป็นนักเทศน์ชาวอังกฤษผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งว่า “คุณเกิดที่ไหน?” ท่านผู้นั้นตอบว่า “ผมเกิดที่เมืองดัลลินและเกิดที่เมืองลิเวอร์พูล์” นั้นหมายความว่า ร่างกายเกิดที่เมืองดัลลินและจิตใจเกิดที่เมืองลิเวอร์พูล์ มีคนหนึ่งขอร้องให้อาจารย์ ดี. แอล. มูดี เขียน ชีวะประวัติสั้น ๆ ท่านก็เขียนให้ดังนี้ “ข้าพเจ้าเกิดทางร่างกายเมื่อ ค.ศ. 1837 เกิดทางจิตใจเมื่อ 1856 ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าร่างกายจะตายเมื่อไร แต่รู้แน่ว่าจิตใจของข้าพเจ้าไม่ตายอีกเลยเป็นนิรันดร์”

(2) เป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันทันใด

ประสบการณ์เรื่องการเกิดใหม่ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลานานแต่เป็นการเกิดขึ้นทันทีทันใด คือในพริบตาเดียวเท่านั้น แต่อาจมีเหตุการณ์หลายประการที่เนิ่นนานกว่าจะชักนำไปสู่การเกิดใหม่ โดยที่เจ้าตัวไม่ได้สังเกต แต่การเกิดใหม่นั้นจำเป็นจะต้องเกิดขึ้นในปัจจุบันทันทีคือในขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จเข้ามาในใจ ในขณะที่นั้นบุคคลนั้นได้มีการเกิดใหม่แล้วทางจิตวิญญาณ

(3) การเกิดใหม่เป็นประสบการณ์ทางจิตวิญญาณ

ก. เป็นผลของการทำงานภายในดวงจิตของบุคคลนั้น ๆ เอง

ทั้งนี้เป็นเรื่องของจิตวิญญาณเพราะประสบการณ์นั้นเกิดขึ้นในจิตใจของบุคคลนั้น ๆ เอง การเกิดใหม่เป็นเรื่องภายในใจ ไม่ใช่เรื่องกายภายนอก และเป็นการแตกต่างกับการปฏิรูป ในการปฏิรูปนั้นเป็นเรื่องของบุคคลที่พยายามชำระล้างความบาปนานาชนิดจากภายนอก โดยงดเว้นไม่ทำบาปบางชนิดและเพิ่มเติมคุณสมบัติบางประการ แต่การเกิดใหม่นั้นบุคคลที่เกิดใหม่ได้รับธรรมชาติใหม่ และได้รับชีวิตจากพระเจ้า เมื่อผู้ได้รับการบังเกิดใหม่ใหม่นั้นบุคคลที่เกิดใหม่ได้รับธรรมชาติใหม่ และได้รับชีวิตใหม่จากพระเจ้า เมื่อผู้ใดได้รับการบังเกิดใหม่ทางจิตแล้ว ผู้นั้นจะไม่มี การเปลี่ยนแปลงทางกายภายนอกเลย แต่จะมีการเปลี่ยนแปลงมากมายภายในซึ่งจะปรากฏให้เห็นได้ที่ใบหน้าของผู้นั้น แต่ร่างกายของผู้นั้นก็เป็นร่างเดิม ไม่ว่าก่อนหรือภายหลังการเกิดใหม่ทางจิตลักษณะรูปร่างหน้าตาของเขาไม่เปลี่ยนแปลงเลย เว้นแต่ภายในจิตใจเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาย คือชีวิตภายในของผู้นั้นเปลี่ยนแปลงจากเดิม ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายแต่เป็นการเปลี่ยนแปลงทางจิต

ค็อกเตอร์ เฮมส์สมิท ได้เล่าเรื่องนรกประหลาดชนิดหนึ่งที่อเมริกาใต้ให้เราฟังว่า ตามปกติคนจำพวกนี้ขี้สงสัย แต่ชาวอินเดียมีศิลป์ในการเปลี่ยนสีนรก ชาวอินเดียจะถอนขนนกกออก แล้วฉีคน้ำยาที่ทำจากผิวหนังคางคกเข้าไปที่รูขนของนกกพวกนั้น พอขนนกกขึ้นใหม่จะกลายเป็นอีกสีหนึ่ง แต่ว่า

ธรรมชาติหรือนิสัยเดิมของนกนั้นไม่เปลี่ยนแปลง แม้ชาวอินเดียจะเปลี่ยนสีของขนภายนอกของมันก็ตาม มันยังคงเป็นนกชนิดเดิมที่เปลี่ยนสีขนใหม่เท่านั้น ในทำนองเดียวกันชีวิตภายนอกของคนอาจเปลี่ยนแปลงมากมาย แต่ชีวิตภายในจิตใจของคนนั้นยังคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลงเลย เขาอาจได้รับการปฏิรูป แต่เขาไม่ได้รับการบังเกิดใหม่เลย ทั้งนี้ต้องการการเปลี่ยนแปลงภายในจิตของคน ๆ นั้น

ข. เป็นผลงานของพระวิญญูณบริสุทธ

ประสบการณ์ของจิตเป็นผลงานของพระวิญญูณบริสุทธของพระเจ้า องค์พระวิญญูณบริสุทธเป็นตัวแทนของพระเจ้า “ถ้าผู้ใดไม่ได้เกิดใหม่แล้วจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” พระวิญญูณของพระเจ้าเข้ามาสู่ดวงจิตและทำการชำระดวงจิตให้สะอาดแล้วสร้างคนนั้นให้เป็นคน ๆ ใหม่

เรื่องมือที่พระวิญญูณใช้สำหรับงานเปลี่ยนจิตใจของมนุษย์ก็คือ พระคำรัสของพระเจ้า ในยากอบ 1:18 กล่าวว่า “พระองค์ก็ได้ทรงบันดาลให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยคำตรัสอันสัตย์จริง...” และใน 1 เปโตร 1:23 “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้จักเปื่อยเน่า คือด้วยพระคำของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และทรงตั้งดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” องค์พระวิญญูณบริสุทธ้อาจใช้สิ่งอื่นเครื่องมือในการทำการเปลี่ยนแปลงชีวิตของมนุษย์ แต่เครื่องมือที่สำคัญที่สุดคือ พระคำรัสของพระเจ้า พระคำรัสของพระเจ้าเป็นดาบของพระวิญญูณที่แทงทะลุจิตวิญญูณ และพระคำรัสของเจ้านี้ก็อ่องไวและมีฤทธิ์อำนาจคมกว่าดาบสองคมที่มแทงทะลุกระทั้งจิตและวิญญูณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูกและอาจวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจ

ประสบการณ์เช่นนี้มีได้แยกออกจากพระคริสต์และแยกจากการไถ่บาปของพระคริสต์ แต่เป็นการกระทำของพระเจ้าที่ทำการไถ่บาปในดวงใจของมนุษย์ ทั้งนี้เป็นการกระทำที่เราได้ประสานดวงจิตของมนุษย์เข้าสนิทกับองค์พระคริสต์ พระคัมภีร์ได้บอกไว้ให้เราทราบดังนี้ “เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นกิจการของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นใหม่ในพระเยซูคริสต์ เพื่อจะให้กระทำการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ก่อนให้เราประพฤติตาม” “คนใดที่อยู่ในพระคริสต์คนนั้นเป็นคนถูกเนรมิตใหม่”

(4) เป็นประสบการณ์ที่อยู่ถาวร

ประสบการณ์แห่งการเกิดใหม่นี้ไม่ใช่ต้องทำซ้ำไปซ้ำมา คนจะเกิดใหม่ได้ก็เกิดใหม่เพียงหนเดียว เขาอาจสูญเสียฤทธิ์อำนาจและสูญเสียความปีติยินดีของชีวิตใหม่ โดยการละเลยการปรนนิบัติพระเจ้า โดยการทำบาป แต่เขาจะไม่สูญเสียประสบการณ์แห่งชีวิตเกิดใหม่ของเขาเลย เมื่อใครได้รับประสบการณ์เกิดใหม่กลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยผ่านการเกิดใหม่แล้ว เขาผู้นั้นก็จะเป็นบุตรของพระเจ้าชั่วนิรันดร์ เขาอาจเป็นเด็กหลงทาง เกรงกลัวไหล แต่อย่างไร ๆ เขาก็ยังเป็นบุตรของพระเจ้า เมื่อคนเกิดใหม่หนหนึ่งแล้วเขาจะเกิดซ้ำอีกไม่ได้

ประสบการณ์ของคนเกิดใหม่ก็อุปมาคล้าย ๆ ตัวด้กแด้ที่กลายเป็นผีเสื้อ ค่นแรกเขาจะเป็นเหมือนตัวหนอนมีขนนำเกลียด และไต่ไปตามพื้นดิน แต่ไม่ช้าเจ้าตัวหนอนนี้ก็เข้าซ่อนตัวอยู่ในเกราะเป็นตัวด้กแด้และเมื่อเข้าอยู่ในเกราะอีกไม่นานพอได้รับความอบอุ่นพอสมควร เจ้าตัวด้กแด้ก็จะกัดเกราะออกมาเป็นตัวผีเสื้อบินไปกลายเป็นสัตว์ที่ไม่ต้องเลื้อยคลานอีกต่อไป แต่บินไปบินมาในอากาศแล้วที่ขยวมดอกไม้เจ้าผีเสื้อตัวนั้นอาจถูกตีตกลงดิน แต่ว่าเจ้าผีเสื้อตัวนั้นจะกลายเป็นตัวหนอนตามเดิมอีกไม่ได้ เพราะมันพ้นภาวะที่จะเป็นหนอนแล้ว ฉนั้นใดก็ตีการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณก็เป็นเช่นนั้นมนุษย์ก่อนที่จะเกิดใหม่ทางจิต เขาก็เป็นเหมือนตัวหนอนที่คลานอยู่กับพื้นดิน แต่เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าได้ถูกต้องจิตใจของผู้นั้น ก็มีการอัศจรรย์เกิดขึ้นกล่าวคือ มีการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในดวงจิตของผู้นั้น เขากลายเป็นบุตรของพระเจ้า มีสิทธิ์เข้านั่งในสวรรค์กับองค์พระเยซูคริสต์คนนั้นอาจสิ้นและล้มลง และนอกคลุกฝุ่นอีกวาระหนึ่งแต่ถึงกระนั้นจะไม่มีฤทธิ์อำนาจใดในโลกหรือในนรกจะเปลี่ยนคนนั้นให้กลับไป อยู่ในภาวะเดิมซึ่งเขาเคยเป็นมาแล้วครั้งหนึ่งได้เลย

2. จำเป็นจริง ๆ ที่ต้องเกิดใหม่

“ท่านจำเป็นจริง ๆ ที่จะต้องเกิดใหม่” นี้เป็นพระคำรัสของพระเยซูคริสต์แก่นิโกเดโม คือไม่มีทางอื่นใดที่จะเข้าไปในพระราชอาณาจักรของพระเจ้าได้นอกจากการเกิดใหม่เท่านั้น ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่แล้วจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ มันเป็นประสบการณ์ที่จำเป็นจริง ๆ เพราะ

(1) ทั่วโลกเกิดความเสื่อมทราม

ความจำเป็นที่ต้องมีการเกิดใหม่ก็เพราะมนุษย์ทั่วโลกเกิดความเสื่อมทรามในธรรมชาติมนุษย์เราทั้งหมด...โดยธรรมชาติแล้วเราเป็นลูกของความพิโรธ แต่นั้นไม่หมายความว่าเราจะเป็นคนชั่วช้าเลวทรามเหมือนกันหมด บางคนอาจยิ่งและหย่อนกว่ากัน แต่รวมความแล้วเราทุกคนเป็นคนบาปเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และไม่มีมนุษย์หน้าไหนจะเข้าเฝ้าพระเจ้าจนกว่าเขาจะได้บังเกิดใหม่แล้ว

มีผู้หนึ่งสนทนาเรื่องความรอดกับหญิงผู้หนึ่งที่มีศีลธรรมดี เขาแนะนำให้หญิงนั้นรู้ถึงความจำเป็นที่จะต้องมีความรอด หญิงนั้นจึงตอบว่า “ไม่เห็นมีความจำเป็นอะไรสำหรับผู้ที่ยพยายามประพฤติดีอยู่แล้ว และมีโอกาสจะเข้าสวรรค์ได้ดีกว่าและมากกว่าคนที่ประพฤติชั่วช้าเลวทราม” ชายคนนั้นจึงตอบหญิงนั้นว่า “สมมุติว่าคุณกับผมต้องการเข้าชมสถานที่สักแห่งหนึ่ง และจำเป็นต้องเสียค่าผ่านประตูเข้าชมหนึ่งบาท ถ้าคุณมีห้าสิบบาทผมมีอยู่สลึงเดียว ทั้งคุณและผมก็เข้าชมสถานที่นั้นไม่ได้ทั้งสองคน ทำนองเดียวกับผู้ที่เข้าแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้า ถ้าดวงละเมิดพระบัญญัติมากหรือน้อยก็ตาม ก็เข้าในแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้าไม่ได้ แม้ว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะมีนิสัยดีเด่นกว่าคนอื่น ๆ ก็ตาม คุณธรรมของมนุษย์จะดีเด่นสักเท่าใดก็ไม่เพียงพอกับความบริสุทธิ์ที่พระเจ้าทรงต้องการ ถ้าเราไม่มีค่าผ่านประตูและ

มีใครสักคนหนึ่งที่ใจบุญยื่นค่าผ่านประตูให้เรา ๆ ทั้งสองคนก็คงผ่านเข้าประตูไปได้โดยสะดวกทั้งคู่ ในทำนองเดียวกันคนบาปทุกคนจะเข้าไปในราชอาณาจักรของพระเจ้า เราทุกคนเป็นคนบาปไม่มีคุณธรรม หรือมีความดีพอจะไปเฝ้าในที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้โดยลำพัง พระเยซูทรงทอดพระเนตรเห็นความเป็นอยู่ที่น่าเวทนาของเรา พระองค์จึงทรงชำระหนี้ (บาป) แทนเรา เราจึงเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้าได้โดยคุณงามความดีของเรา ๆ เข้าไม่ได้ แต่เมื่อเรายอมรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเราแล้ว พระวิญญานบริสุทธิ์ก็เข้ามาในใจของเรา กระทำกิจการของพระองค์ซึ่งเราเรียกว่า การบังเกิดใหม่”

(2) เป็นข้อเทศนาประจำของอาจารย์ไวท์ฟิลด์

ไวท์ฟิลด์นักเทศน์ผู้มีชื่อเสียงเทศนา (จากข้อพระคัมภีร์) เรื่องการบังเกิดใหม่มากกว่าสามพันครั้ง วันหนึ่งเพื่อคนหนึ่งถามเขาว่า “ทำไมคุณจึงชอบเทศนาเรื่องการเกิดใหม่บ่อยนัก?” ไวท์ฟิลด์จึงตอบว่า “เพราะท่านจำเป็นจะต้องเกิดใหม่นะซี” แต่มีเหตุผลอีกข้อหนึ่งที่ทำให้เขาต้องเทศนาเรื่องนี้บ่อย ๆ ก็คือเป็นเพราะคัมภีร์ข้อนี้มีอิทธิพลเหนือชีวิตของไวท์ฟิลด์เองด้วย สมัยเมื่อไวท์ฟิลด์ยังหนุ่มเขาได้คบเพื่อนและได้ทำบาปไว้มากมาย และแล้วในวันหนึ่งเขาก็เกิดสำนึกตนขึ้นได้เขาเห็นความมีคตินใน ชีวิตของตนเอง แต่เขาไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรจึงจะรอดพ้นจากความบาปได้ เขาพยายามดำเนินชีวิตโดยไม่ ตามใจตนเอง ไม่ยอมใช้จ่ายเพื่อบำรุงความสุขอย่างสุรุ่ยสุร่ายเขาสวมเสื้อผ้าเก่า ๆ ขาด ๆ และ รับประทานแต่อาหารอย่างเลว ๆ เขาอดอาหารสัปดาห์ละสองครั้ง เขาให้เงินแก่คนยากคนจน เขา อธิษฐานสวดมนต์ภาวนาตลอดคืน แต่ก็ไร้ผล เขารู้สึกว่ายังมีความบาปในจิตใจของเขาอยู่ ซึ่งแม้ว่าเขา จะพยายามสักเพียงใดก็ไม่สามารถจะขจัดให้หายไป วันหนึ่งไวท์ฟิลด์ก็ได้พบกับซาลส์เวสเลย์ เวส เลย์ได้ให้หนังสือเขาอ่านเล่มหนึ่งชื่อว่า “ชีวิตที่มีพระเจ้าในดวงจิต” เมื่อเขาอ่านจบแล้วก็สำนึกตนขึ้น ได้ว่าเขาต้องเกิดใหม่ในพระคริสต์หนังสือเล่มนั้นได้นำเขามาเผชิญกับคำของพระเยซูคริสต์ที่ว่า “ท่าน ต้องเกิดใหม่” วันหนึ่งมหาวิทยาลัยอ็อกสฟอร์ดอันเป็นสถานศึกษาของเขา ไวท์ฟิลด์ก็ได้ถวายชีวิตแด่ พระเยซูคริสต์ด้วยความเชื่ออันมั่นคง และพระวิญญานบริสุทธิ์ก็ได้เข้าสู่จิตใจและคลบ้นดาลให้เกิดการ เปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในชีวิตของเขา ไวท์ฟิลด์เขียนจดหมายถึงญาติแล้วว่า ในที่สุดเขาก็ได้ทราบ จากประสบการณ์ในชีวิตของเขาว่าเขาได้รับการเกิดใหม่แล้ว ดังนั้นไม่ว่าเขาจะไปที่ไหน เขาจะต้อง ประกาศความจริงที่เขาได้พบใหม่ในชีวิตของเขา ไม่ว่าเขาจะเทศนาให้ชาวอินเดียแดงในป่าทวีป อเมริกาฟังกี่ดี หรือจะเทศนาให้ชาวนิโกรฟังกี่ดี หรือจะเทศนาให้กรรมกรขูดถ่านหินในเมืองฟังกี่ดี หรือจะเทศนาในคณะเล็ก ๆ ตามกรุงใหญ่ ๆ ไวท์ฟิลด์ก็เทศนาอยู่อย่างเดียวคือ “ท่านต้องเกิดใหม่”

(3) อุทาหรณ์ที่สเปียร์เยียมชอบใช้

ไม่ว่าท่านจะอยู่ในฐานะเช่นไรและจะมีภูมิฐานะไหนก็ตาม คนนั้นจะเข้าไปในราชอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ ถ้าคน ๆ นั้นไม่ได้รับการเกิดใหม่ แม้นิโคเดโมนักสอนศาสนาซึ่งเป็นผู้ครอบครองนครมีอำนาจเหนือชาวยูดาห์ก็ตาม พระเยซูก็ตรัสว่า “ท่านต้องเกิดใหม่” สเปร์เรียนได้ยกอุทาหรณ์ดังนี้ สมมุติว่ามีกฎหมายฉบับหนึ่งบัญญัติไว้ว่า “ใครจะเข้าพบปะประธานาธิบดีอเมริกันไม่ได้ เว้นแต่คนที่เกิดในสหรัฐอเมริกา” สมมุติว่ามีชาวจีนจากประเทศจีนคนหนึ่ง เข้ามาในประเทศนี้และขอเข้าพบปะประธานาธิบดี แต่กฎหมายมีไว้ว่า คนที่เกิดในสหรัฐอเมริกาเท่านั้นจึงจะยอมให้เข้าพบได้ ชาวจีนคนนั้นก็บอกว่าผมก็เป็นคนสำคัญของประเทศจีนคนหนึ่ง ผมเป็นคนทำมาหากินสุจริตและเป็นคนมีเกียรติแต่เจ้าหน้าที่ตอบว่า “คุณจะเป็นใครและมีตำแหน่งอะไรไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่ว่ากฎหมายบัญญัติไว้ว่าคนที่เกิดในสหรัฐอเมริกาจึงจะพบปะประธานาธิบดีได้” ชาวจีนคนนั้นก็บอกกับตัวเองว่า “ต้องเปลี่ยนชื่อและนามสกุลใหม่” เขาไปบอกเจ้าหน้าที่ว่า “ผมเปลี่ยนชื่อจาก “ซู่จาง” เป็น “ยอห์น สมิท” แล้ว ผมขอพบปะประธานาธิบดีได้ไหม?” เจ้าหน้าที่ที่ยืนยันตามเดิมว่า “คุณไม่ได้เกิดในสหรัฐพบไม่ได้” ชาวจีนคนนั้นไม่ละเว้นความพยายาม จึงเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่จากเครื่องแต่งตัวแบบจีนแบบอเมริกันทั้งหมด และขออนุญาตเจ้าหน้าที่ขอพบปะประธานาธิบดีแต่เจ้าหน้าที่ก็ยืนยันตามเดิมว่า “คุณไม่ได้เกิดในสหรัฐอเมริกาทพบปะประธานาธิบดีไม่ได้”

อันที่จริงถ้ามีกฎหมายชนิดนั้นตราออกมาจริง ๆ ก็ต้องกฎหมายที่ไร้เหตุผล เป็นกฎหมายที่ตราออกมาด้วยอารมณ์ของผู้ตราเอง แต่พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นพระบัญญัติที่ทรงธรรมซึ่งวางรากฐานอยู่บนความสัจจะ พระบัญญัติที่พระเจ้าทรงตราไว้ว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่แล้วจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” ถ้าใครสักคนหนึ่งมาขออนุญาตเข้าไปในพระราชอาณาจักรของพระเจ้า นายประตูจะตอบแก่ผู้นั้นว่า “ท่านต้องเกิดใหม่เสียก่อน” แต่ชายคนนั้นตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนสำคัญและมีอิทธิพล” นายประตูก็ยืนยันคำตามเดิมว่า “ท่านจะเป็นคนสำคัญอย่างไร มีความสำคัญอย่างไรไม่เป็นปัญหา แต่ใจท่านต้องบังเกิดใหม่เสียก่อนจึงจะเข้าไปในพระราชอาณาจักรของเราได้” ชายคนนั้นก็พูดแก่ตัวเองว่า “ฉันต้องเปลี่ยนชื่อใหม่ ฉันจะเรียกตัวเองว่าเป็นคริสเตียนและพูดภาษาชาวสวรรค์ แล้วฉันจะไปขออนุญาตเข้าอาณาจักรของพระเจ้าใหม่” แต่คำตอบก็มีตามเดิมว่า “ท่านเข้ามาไม่ได้” เพราะพระคัมภีร์ของพระเจ้าบอกไว้ว่า “เว้นแต่คน ๆ นั้นบังเกิดใหม่จึงจะเข้าไปในพระราชอาณาจักรของพระเจ้าได้” แล้วคนนั้นก็ไปและพูดแก่ตนเองว่าฉันต้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายใหม่ เขาถอดเครื่องแต่งกายแห่งความบาปเก่า ๆ แก่ ๆ ทั้งหมดสิ้นและสวมเสื้อแห่งธรรมแทน ฉันจะละทิ้งนิสัยบาปเดิม ๆ เสียและจะมีชีวิตอยู่โดยสุจริต จะมีชีวิตที่สูงและสะอาดกว่าเดิม ฉันจะช่วยคนยากจนและคนเคราะห์ร้าย” ครั้นแล้วชายคนนั้นก็มาขออนุญาตเข้าอาณาจักรของพระเจ้าใหม่ และบอกแก่นายประตูว่า “ฉันเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่แล้ว เครื่องแต่งกายแห่งความบาปและสกปรกโสम्म ฉันโยนทิ้งหมดแล้ว ฉันแต่งตัวใหม่ด้วยกุศลทาน

และศีลธรรม ของฉันเข้าสู่ประตูสวรรค์ด้วยคนเถอะ” แต่คำตอบก็ยืนยันตามเดิมว่า “คุณจะต้องแต่งกายด้วย
อาภรณ์อะไรไม่สำคัญแต่คุณต้องเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้ามิฉะนั้นแล้วคุณจะเข้ามาภายใน
ไม่ได้”

ข้อนี้หมายความว่าคนนั้น “ต้องบังเกิดใหม่” บางคนพูดว่าอย่างนี้ “การเกิดเป็นความทุกข์ซึ่งไม่
มีที่สิ้นสุดเว้นแต่ผู้นั้นจะบังเกิดใหม่ทางใจอีกหนหนึ่ง”

3. ความมหัศจรรย์ของการเกิดใหม่

นิโคเดโมมีความงุนงงใจต่อคำที่พระเยซูคริสต์ตรัสว่าต้องบังเกิดใหม่ เมื่อพระเยซูตรัสถึง
ความจำเป็นจะต้องมีการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ นิโคเดโมทูลถามว่า “เหตุการณ์เช่นนั้นจะเป็นอย่างไร
ได้?” หลายคนก็ถามปัญหาเดียวกันนี้เหมือนกัน พระวิญญาณของพระเจ้าจะเข้ามาประทับในใจของคน
และจะเปลี่ยนแปลงจิตใจคนได้อย่างไร ความลึกซึ้งเช่นนี้มันสมองปกติย่อมจะเข้าใจไม่ได้เลย มีหลาย
สิ่งที่เราจะต้องรับไว้ด้วยความศรัทธาแม้ว่าการเกิดของชีวิตร่างกายก็ไม่มีใครเข้าใจได้อย่างถ่องแท้
ตลอด การเกิดการมีชีวิตของมนุษย์นี้ยังเป็นสิ่งลึกลับอยู่ ไม่มีผู้ใดสามารถอธิบายได้ การบังเกิดใหม่เป็น
สิ่งลึกลับยิ่งกว่า ฉะนั้นจึงเกินปัญญาของมนุษย์ที่จะหยั่งรู้ได้

(1) พระเยซูทรงรับรู้ความมหัศจรรย์นี้

พระเยซูตรัสแก่เราว่าการเกิดใหม่เป็นสิ่งลึกลับ พระองค์ตรัสแก่นิโคเดโมว่า “ฝ่ายลมนั้นจะใคร่
พัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้นและลมนั้นท่านได้ยินเสียง (แต่ไม่รู้ว่ามีมาจากไหนและไปที่ไหน) คนที่
บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” ท่านทราบว่ลมพัดก็เพราะท่านรู้สึกได้ทางผิวหนัง แต่
ท่านไม่ทราบว่ลมพัดได้อย่างไร และอะไรทำให้ลมพัด นี่เป็นความลึกลับข้อหนึ่งของธรรมชาติฉันใด
การบังเกิดใหม่ก็เป็นสิ่งที่ลึกลับฉันนั้น ท่านจะรู้ได้ด้วยใจของท่านเองเมื่อท่านได้บังเกิดใหม่แล้ว ท่าน
เห็นผลของการเกิดใหม่ในชีวิตของคนอื่น ๆ หลาย ๆ คน แต่ท่านก็ไม่สามารถอธิบายได้

(2) ประสบการณ์ของคนตาบอด

พระเยซูทรงทำให้คนตาบอดเห็นได้ ชาวฟาริสีมาหาคนตาบอดและถามว่า ตาของเขาหายบอด
ได้อย่างไร คนตาบอดนั้นจึงตอบว่า มีคนหนึ่งชื่อพระเยซู เอาน้ำลายผสมดินทาที่ตาแล้วบอกให้ไปล้างที่
สระซีโลอาม คนตาบอดเชื่อพระเยซูแล้วเขาก็หายบอด คนตาบอดพูดกับชาวฟาริสีว่า “ผมไม่ทราบว่ามี
อะไรผสมอยู่ในน้ำลายและโคลนที่ทาตามผมจึงทำให้ตาผมหายบอด แต่ผมทราบได้อย่างเดียวว่า
เมื่อก่อนตาของผมบอดและเดี๋ยวนี้กลับเห็นได้อีกแล้ว ผมบอกได้เท่านั้น ผมไม่ทราบว่าเขาทำอย่างไรจึง
ทำให้ตาผมหายบอด แต่ผมรู้อย่างเดียวว่า เดี๋ยวนี้ตาของผมหายบอดแล้ว”

ในการทำงานเดียวกัน คนที่ได้รับการเกิดใหม่แล้วก็พูดได้อย่างนี้ว่า “ผมไม่ทราบว่าจะพระเจ้าทรงทำให้ผมเกิดใหม่อย่างไร ผมอธิบายนไม่ได้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จเข้ามาในชีวิตของผมอย่างไร และทำให้ผมเป็นคนใหม่อย่างไร ผมอธิบายนไม่ได้แต่มีสิ่งหนึ่งที่ผมทราบ เมื่อก่อนผมเป็นคนบาปที่อยู่ในความมืดอันหม่นทมิฬ บัดนี้ผมเป็นบุตรของพระเจ้า พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของผมอย่างใหญ่หลวง แต่จะเปลี่ยนด้วยวิธีใดหรืออย่างไรผมอธิบายนไม่ได้ และไม่มีนักศาสนาคนใดอธิบายนได้ แต่รู้อย่างเดียวกันว่าเดี๋ยวนี้พระเจ้าได้เปลี่ยนจิตใจของผมใหม่แล้ว และเป็นสิ่งที่คริสเตียนทุกคนทราบอย่างดี”

ขอชไวท์ฟิลด์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าอธิบายถึงการที่พระเจ้าเนรมิตโลกอย่างไรนั้นข้าพเจ้าอธิบายนไม่ได้ แต่พูดได้อย่างเดียวว่าเดี๋ยวนี้โลกจักรวาลก็อยู่ตรงหน้าของเราแล้ว ข้าพเจ้าอธิบายถึงความมหัศจรรย์ที่ร่างกายเกิดมาอย่างไรไม่ได้ แต่มันก็ไม่แปลกไม่ใช่หรือ? บัดนี้ทารกก็คลอดออกมาดูโลกแล้ว ข้าพเจ้าอธิบายความจริงในข้อปลีกย่อยของเรื่องนี้ไม่ได้ ว่าแสงสว่างของพระเจ้าได้แล่นเข้ามาสู่ดวงจิตของข้าพเจ้าได้อย่างไร และได้เปลี่ยนชีวิตทั้งชีวิตของข้าพเจ้าอย่างไร จะอธิบายหรือไม่อธิบายก็ตาม มิสเตอร์ ไชท์ฟิลด์อยู่ที่นั่นแล้ว”

มนุษย์ไม่ได้เลิกใช้ลมหรือปฏิเสธไม่ยอมหายใจเพราะเขาไม่เข้าใจเรื่องลมเพียงพอ และเราไม่เลิกหายใจแม้ว่าเราไม่เข้าใจว่าปอดทำงานอย่างไร และเรารู้ว่าคนที่ไม่ยอมหายใจนั้นเป็นคนโง่งมในการทำงานถ้าใครจะหันหลังปฏิเสธไม่ยอมรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า และปิดตัวเองจากชีวิตที่พระเจ้าจะประทานให้ใหม่ เนื่องจากเขาไม่เข้าใจว่าพระวิญญาณของพระเจ้าเข้ามาทำงานในใจของเขาอย่างไร เขาผู้นั้นก็เป็นคนโง่งมเช่นเดียวกัน

(3) อุทาหรณ์ของโยเวัทท์

ครั้งหนึ่งคือค็อกเตอร์ เอ. เอส. โยเวัทท์ กำลังเตรียมข้อเทศนาเรื่องการบังเกิดใหม่อยู่ ท่านเดินทางไปในทะเลและมีโอกาสนั่งใกล้กลาสีเรือที่ชำนาญการเดินเรือทะเลมาแล้วหลายปี โยเวัทท์ถามกลาสีเรือว่า “คุณรู้เรื่องลมบ้างไหม?” กลาสีคนนั้นจึงตอบว่า “ครับ ผมพอรู้เรื่องลมอยู่บ้าง” นักเทศน์ก็พูดต่อไปว่า “งั้นคุณลองอธิบายเรื่องลมให้ผมฟังหน่อยได้ไหมว่า คุณรู้เรื่องของลมนั้นอย่างไรบ้าง?” กลาสีแก่คนนั้นก็ตอบว่า “เปล่าครับ ผมไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องลม แต่ผมรู้จักว่าอะไรเป็นลม ผมชักใบขึ้นใบเรือก็คิดลมแล้วเรือก็แล่น” กลาสีแก่อธิบายเรื่องลมได้แต่เพียงเท่านั้น กล่าวคือเขารู้จักลม ประโยชน์ของลมและเขาได้ยินเสียงของลม และรู้จักผลของลม แต่เขาอธิบายนไม่ได้ว่าลมมาจากไหนและไปไหน มาเมื่อไรและลมจะพัดไปถึงไหนเขาไม่ทราบ แต่เขารู้จักลมและใช้ประโยชน์ของลมที่ทำให้เรือของเขาแล่นไปได้ ดังนั้นคนที่บังเกิดใหม่จากพระวิญญาณของพระเจ้า ในชีวิตของเขาได้ตระหนักว่าพระวิญญาณได้เข้ามาสู่จิตวิญญาณของเขา เขาจะกล่าวว่า “ผมไม่เข้าใจเรื่องพระวิญญาณทั้งหมด แต่ผมจะ

ทำตามที่พระวิญญาณได้บอกผม ผมจะมอบถวายชีวิตจิตใจของผมทั้งหมดให้แก่พระวิญญาณ เหมือนกับกลาสีเรือคนนั้นได้มอบใบเรือของเขาให้แก่ลม แล้วให้ลมพัดใบเรื่อนั้นเพื่อเกิดประโยชน์ต่อไป” ในทำนองเดียวกันผู้ที่ยอมถวายตัวต่อพระเจ้าก็จะยอมให้พระวิญญาณของพระเจ้าทำงานอย่างมหัศจรรย์ในชีวิตของเขา

4. อำนาจของการเกิดใหม่

ถ้าการบังเกิดใหม่เป็นสิ่งจำเป็นแล้ว ก็ต้องมีหนทางที่จะบังเกิดใหม่ได้ พระเจ้าไม่เคยให้สิ่งที่จำเป็นแก่มนุษย์โดยไม่มีช่องทางที่จะให้ความจำเป็นนั้นสัมฤทธิ์ผลได้ด้วย เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ท่านต้องบังเกิดใหม่” พระเยซูตรัสด้วยว่ามีทางที่ท่านจะบังเกิดใหม่ได้ พระเจ้าประทานการบังเกิดใหม่ให้แก่ทุกคนไม่เลือกหน้า ไม่ว่าคน ๆ นั้นจะมีอดีตมาอย่างไร ถ้าคนนั้นจะมาหาพระเจ้าและยอมรับพระคริสต์ เปิดจิตใจออกให้พระเจ้าเข้ามาในจิตใจของเขา และเขาจะได้รับการบังเกิดใหม่โดยพระเมตตากรุณาคุณของพระเจ้า

(1) ประสบการณ์ของมนุษย์เป็นพยาน

ประสบการณ์ของมนุษย์เป็นพยานว่าพระวิญญาณของพระเจ้ามิฤทธิ์อำนาจในการเปลี่ยนแปลงจิตใจของมนุษย์ หลายคนประจักษ์ว่าฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าได้เข้าสู่จิตวิญญาณของเขา และเขาได้เห็นผลงานของพระวิญญาณอันประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจในชีวิตของคนอื่น ๆ ที่เขารู้จักด้วย

มีเรื่องเล่าว่ามีนักวิพากษ์วิจารณ์คนหนึ่งซึ่งไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าเขาพยายามจะตำหนิพระคัมภีร์ คนหนึ่งในคณะพยายามค้นหาข้อตำหนิเรื่องพระเจ้าทรงเนรมิตโลกจักรวาล เขากล่าวคำหยาบช้าและเยาะเย้ยว่า “คนที่สติ ๆ จะเชื่อได้อย่างไร ว่าเมื่อหลายพันปีมาแล้วพระเจ้าทรงก้มหยิบเอาดินมาปั้นมนุษย์ แล้วทรงระบายลมปราณเข้าทางช่องจมูกมนุษย์ ๆ จึงเกิดมีชีวิตขึ้นมา ดินจะกลายเป็นมนุษย์ได้หรือ? ช่างโง่บัดซบเชื่ออะไรเช่นนั้น” แล้วเขานำรายงานของเขามาเสนอให้คณะของเขาฟัง มีคริสเตียนคนหนึ่งได้อ่านรายงานนี้ เขาจึงเขียนตอบดังนี้ “ท่านอาจถามข้าพเจ้าและข้าพเจ้าไม่สามารถตอบคำถามของท่านได้หลายข้อหลายประการ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าทราบแน่นอนคือ คืนวันหนึ่งพระเจ้าทรงก้มลงและหยิบเอาโคลนกลางกรุง แล้วพระองค์ทรงระบายพระวิญญาณของพระองค์ใส่ในตัวคนนั้น และจากวินาทีนั้นเป็นต้นมาคน ๆ นั้นเป็นคนถูกเนรมิตใหม่ เปลี่ยนจากนิสัยเล่นการพนัน, ดื่มเหล้า, และขี้ลัทธิขโมย กลายมาเป็นคนของพระเจ้า จากการเปลี่ยนแปลงโคลนก้อนนั้นมาเป็นเวลา ยี่สิบสามปีแล้ว โคลนก้อนนั้นไม่กลับไปเล่นการพนันอีกเลย ไม่เคยดื่ม และไม่เคยขโมยอีกเลย และข้าพเจ้าเองเป็นโคลนก้อนนั้น เป็นการง่ายที่จะถากถางข้อพระคัมภีร์แต่ไม่เป็นการง่ายที่จะตอบปัญหาของคนที่เปลี่ยน

ชีวิตด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเช่นชีวิตของข้าพเจ้า” ผู้ที่บังเกิดใหม่ก็เป็นหลักฐานอันดีสำหรับโต้แย้ง
ลบล้าง คำตากถางเยาะเย้ยของคนที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า

(2) อุทาหรณ์บางประการ

ชายหนุ่มคนหนึ่งเคยเป็นนักดื่มและไร้ศีลธรรม เปรียบเหมือนสัตว์ป่า สรุ่ยสร่าย ปราศจากการ
ไตร่ตรอง และเป็นคนกักขฬะพูดหยาบคาย หนุ่มไร้ความคิดคนนี้พบหน้าลงไถ่เพียงของพ่อที่จวนจะ
สิ้นใจเมื่อวันพ่อของเขาเจ็บหนัก เขายอมถวายตัวของเขาคือพระเยซูคริสต์ พระเจ้าทรงเรียกคน ๆ นี้ให้
เป็นผู้เทศนาพระกิตติคุณของพระเจ้า และเขายอมรับทำตามคำเรียกร้องของพระเจ้า โดยออกเดินทางไป
ๆ มา ๆ เพื่อชักชวนคนให้ทิ้งบาปและกลับมาหาพระเจ้า ครั้งหนึ่งเขากลับไปบ้านเดิมของเขาและ
พยายามจะจัดการประชุมนมัสการ มีทหารแก่ ๆ คนหนึ่งนั่งอยู่ในที่ประชุม นั้น ชายแก่คนนี้เป็นคนร้าย
และไม่นับถือพระเจ้า เมื่อเลิกประชุมแล้วชายแก่คนนี้ได้ไปหานักเทศน์และพูดว่า “คุณเป็นคนเดียวกับ
เจ้าหนุ่มร้ายกาจ, ปราศจากพระเจ้า, สามหา, และจีเม่า ที่เคยตระเวนอยู่ตำบลนี้ใช่ไหม?” นักเทศน์ก็
ตอบว่า “ถูกแล้วครับเป็นคน ๆ เดียวกัน” ชายแก่คนนั้นก็ตอบว่า “ถึงฉันเคยสงสัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า
มาแล้วมากมายเพียงไรก็ตาม แต่บัดนี้ฉันเห็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าในตัวคุณแล้วว่า พระเจ้าทรงทำการใน
ตัวของคุณ ได้อย่างไร พระเจ้าองค์เดียวกันนี้จะทรงทำการเปลี่ยนแปลงชีวิตของฉันได้เหมือนกัน ฉันจะ
ถวายตัวกับพระองค์เดี๋ยวนี้ แล้วเขาก็เริ่มอธิษฐานต่อพระเจ้าในวาระนั้น”

เมื่อประมาณสามสิบปีล่วงมาแล้ว ฮาโรด์ เบ็คบี, เขียนหนังสือเล่มหนึ่งชื่อว่า “คนเกิดสองหน”
เป็นเรื่องของคณะ ซอลเวชั่นอาร์มี ที่ทำการอยู่ทางทิศตะวันออกของกรุงลอนดอน เขาได้เล่าให้ฟังถึง
ชีวิตที่ถูกความชั่วทำลายและความบาปทำให้บั่นปลายยับ บัดนี้คนเมาเหล้าเลิกกินเหล้า คนเคยผ่านคุก
ผ่านตารางมาแล้วก็มีสภาพดีขึ้นหญิงชายที่ไม่เชื่อพระเจ้ากลายเป็นบุตรของพระเจ้า

หลายปีมาแล้ว มีหญิงชายจับกลุ่มหนึ่งยื่นฟังชายหนุ่มคนหนึ่งแสดงปาฐกถาเรื่อง โขเซยลิสซิมที่
มูถอนนแห่งหนึ่ง เขาพูดถึงเรื่อง โขชะลิสท์จะช่วยประชาชนได้อย่างไร เขาตะโกนตอบไปว่า โขชะลิสท์
จะสวมเสื้อใหม่ให้แก่ท่าน ในกลุ่มคนที่ฟังวันนั้นมีคนหนึ่งตะโกนตอบไปว่า “พระเยซูจะให้คนถูก
เนรมิตใหม่สวมเสื้อตัวนั้น” คนถูกสร้างใหม่สวมเสื้อตัวเก่าที่ดีกว่าคนที่มึนจิตใจสกปรกสวมเสื้อใหม่
ช่างตัดเสื้อคนไหนก็ตัดเสื้อใหม่ ๆ ให้ท่านสวมได้ แต่พระเจ้าในองค์พระเยซูเท่านั้นจะทำคนเก่าให้
เป็นคนใหม่ได้ โดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ๆ จะเนรมิตคนให้เป็นคนใหม่ได้

“ท่านต้องบังเกิดใหม่” จงฟังคำสอนของพระเยซูที่ดังก้องอยู่ทุกยุคทุกสมัยว่า “ท่านต้องบังเกิด
ใหม่” จงบอกข่าวนี้นี้ให้แก่คนบาปที่ปล้ำสู้กับตัวเองมานานแล้ว แต่ไม่สำเร็จและพยายามจะเป็นคนดี
กว่าเดิมแต่ก็ทำไม่สำเร็จ “ท่านต้องบังเกิดใหม่” จงประกาศให้คนที่หยิ่งจองหองและทะนงตนว่าสิ่งที่
เขากำลังทำอยู่นั้นก็ดีแล้วแต่ไม่สำเร็จผลเขาจะวางใจในกฎของศีลธรรมของตนเองไม่สำเร็จ “ท่านต้อง

บังเกิดใหม่” จงให้ถ้อยคำเหล่านี้ซึมแทรกลงสู่หัวใจของท่าน และขอให้พระเจ้านำการไถ่บาปมาสู่
จิตใจของท่าน อย่าลืมว่า “ท่านต้องบังเกิดใหม่”

บทที่ 3 “การกลับใจใหม่”

1. ความหมายของการกลับใจใหม่

- (1) การสำนึกบาปของตนเอง
- (2) การเสียใจที่ตนได้ทำบาป
- (3) การหันกลับจากการทำบาป
- (4) การใช้หนี้บาป

2. ความจำเป็นที่ต้องกลับใจใหม่

3. สาเหตุที่ทำให้กลับใจใหม่

- (1) ผลที่เกิดจากการทำบาป
- (2) พระกรุณาธิคุณของพระเจ้า
 - ก. ทรงสำแดงในการอวยพระพรประจำวัน
 - ข. ทรงสำแดงในการอวยพระพรเป็นพิเศษ
 - ค. ทรงสำแดงให้เห็นว่าพระเจ้าอดทนมาก
 - ง. ทรงสำแดงให้เห็นโดยการประทานพระบุตรของพระองค์เอง

บทที่ 3 การกลับใจใหม่

บทที่แล้วมากล่าวถึงการถูกสร้างให้เป็นคนใหม่ (หรือการเกิดใหม่) นั่นเป็นกิจกรรมทางด้านของพระเจ้าที่จะทำให้คนได้รับความรอด ในบทนี้เราจะพูดถึงการกลับใจใหม่ เป็นพฤติกรรมของมนุษย์ที่มนุษย์พึงปฏิบัติ การทำคนให้เป็นคนใหม่เป็นหน้าที่ของพระเจ้า แต่การกลับใจใหม่เป็นหน้าที่ของมนุษย์

ว่าตามอักษรแล้วการกลับใจใหม่คือการหันกลับหรือการเปลี่ยนวิถี คนที่กลับใจใหม่คือคนที่ได้หันกลับและตั้งต้นชีวิตในวิถีใหม่เมื่อคน ๆ นั้นกลับใจจริง ๆ เขาจะต้องหันจากสิ่งหนึ่งแล้วไปทำอีกสิ่งหนึ่ง กล่าวคือเขาจะหันหน้าจากความบาปมาสู่พระเยซูคริสต์ การที่มนุษย์หันตัวกลับจากทางบาปเราเรียกว่า การกลับใจใหม่และการที่หันหน้ามาสู่พระเยซูคริสต์เราเรียกว่าศรัทธาหรือความเชื่อ ดังนั้นการกลับใจใหม่จึงมีการกระทำอยู่สองขั้น คือการหันกลับและความศรัทธา การที่จะก้าวเดินไปทั้งสองขั้นนี้ (อาจารย์เปาโลได้กล่าวไว้ในพระกัมภีร์ว่า “จงเป็นพยานแก่ชาวยูดาห์และชาวเฮเลน (กรีก) ให้คนทั้งสองชาตินี้รู้เรื่องการกลับใจใหม่มาหาพระเจ้าและศรัทธาในองค์พระเยซูคริสต์ด้วย”

การกลับใจใหม่เป็นที่เรื่องที่เราจะอภิปรายกันวันนี้ พระคำรัสของพระเจ้าที่กล่าวถึงเรื่องการกลับใจนั้นมีมาก คนสำคัญ ๆ ของพระเจ้าทั้งสมัยพระกัมภีร์เดิมและสมัยพระกัมภีร์ใหม่ พูดถึงเรื่องการกลับใจใหม่ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในเรื่องที่เขากล่าว ศาสดาพยากรณ์สมัยโบราณได้เชิญชวนให้ชาวอิสราเอลกลับใจใหม่คือให้หันจากความบาปมาหาพระเจ้า เมื่อยอห์นบัพติศมาออกไปอยู่ในป่าและตั้งต้นเทศนา สิ่งแรกที่ท่านกล่าวคือ “ให้กลับใจจากทางบาป เพราะอาณาจักรของพระเจ้ามาอยู่ใกล้แล้ว” เมื่อพระเยซูทรงตั้งต้นงานของพระองค์ท่ามกลางประชาชน คำเทศนาของพระเยซูก็คือ “ถึงเวลาที่กำหนดแล้วอาณาจักรของพระเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว จงกลับใจใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐของพระเจ้า” เมื่อเปโตรเทศนาให้ประชาชนฟังในวันเพ็นเทคอสต์หลายคนได้สำนึกตนและร้องออกมาว่า “พี่น้องทั้งหลายท่านจะให้พวกเราทำอะไรต่อไป?” เปโตรตอบว่า “จงกลับใจเสียใหม่ และรับบัพติศมาในนามของพระเยซูคริสต์สืบทุกคน” และในทำนองเดียวกันเปาโลบอกกล่าว “จงกลับใจใหม่มาหาพระเจ้า และจงเชื่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา” คำเทศนาชนิดนี้เราต้องการและมีความจำเป็นในสมัยปัจจุบันนี้ด้วย มนุษย์ทั้งชายและหญิงพากันลืมพระเจ้า และได้ยอมมอบตัวเองให้อยู่ใต้อำนาจความบาป เมื่อมนุษย์ต้องคลำทางไปในความมืดซึ่งปกคลุมโลกอยู่อย่างหนาแน่น ชาวโลกพากันร่ำร้องว่า “เราจะทำประการใดดี?” ถ้าคนเหล่านี้จะสงบใจและฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า เขาจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า “จงกลับใจจากความบาปของตนเอง”

1. ความหมายของการกลับใจใหม่

การกลับใจใหม่หมายความว่าอะไร? เมื่อคน ๆ หนึ่งกลับใจใหม่เขาจะต้องทำอะไร? คำว่า “กลับใจใหม่” มาจากภาษาละตินซึ่งหมายความว่า “เสียใจอีกครั้งหนึ่ง” แต่การกลับใจใหม่มีความหมายมากกว่านั้น คำในภาษากรีกมีความหมายมากกว่าการเสียใจในความบาปเท่านั้น ตัวอย่างเช่น ยูดาห์ฮัสคาริโอต เขาเสียใจในความประพฤติของเขา แต่ไม่เคยคิดกลับใจใหม่หรือไม่เคยเปลี่ยนความตั้งใจของตน

ยูดาห์รู้สึกเสียใจสิ่งที่ตนได้ทำลงไปแล้ว และเห็นผลความบาปที่ตนเองได้ทำลงไปแล้ว มีอีกคำหนึ่งซึ่งแปลความหมายของการกลับใจใหม่ว่า “การเปลี่ยนทัศนคติแห่งความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้นหรือสิ่งนี้” คำ ๆ เดียวกันนี้แหละที่พระเยซูทรงใช้และยอห์นก็ใช้ด้วย และเป็นคำเดียวกันที่เปาโลพูดถึงว่า “จงกลับใจใหม่มาหาพระเจ้า”

เปาโลพูดว่า การกลับใจใหม่นี้หมายความว่า “คนนั้นกลับมาหาพระเจ้า” เรากลับมาหาพระเจ้าก็เพราะว่าความบาปข่มเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้า คนจะกลับใจใหม่จริงได้ก็ต่อเมื่อเขารู้สึกว่าตัวของเขาต้องเกี่ยวข้องกับองค์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ บางทีเราพูดว่าคน ๆ นั้น ทำบาปต่อตนเองหรือบางทีทำผิดบาปต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน บางคนทำผิดต่อตนเอง บางคนทำผิดต่อเพื่อนมนุษย์อื่น แต่เราจะไม่เห็นบาปเป็นบาปจนกว่าเราจะสำนึกได้ว่าเราได้ทำอะไรบางอย่างผิดต่อพระเจ้า ความบาปที่ทำต่อพระเจ้าเป็นความบาปที่ร้ายกาจมาก ดาวิดได้ทำบาปอย่างสาหัสต่อเพื่อนมนุษย์ กล่าวคือให้แย่งภรรยาของ อูรียา ดาวิดสั่งให้

อูรียาออกไปทัพหน้า อูรียาถูกฆ่าตายในแนวรบ ทั้งนี้ดาวิดต้องการจะปกปิดความชั่วร้ายของตนเองที่แย่งภรรยาของดาวิด แต่เมื่อดาวิดพบแสงสว่างของชีวิตก็มองเห็นความบาปของตนเอง จึงสารภาพบาปและร้องออกมาว่า “โอ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ทำผิดต่อพระองค์และทำผิดต่อพระองค์ผู้เดียว ข้าพเจ้าจึงได้ประพฤติตัวชั่วร้ายเช่นนี้ต่อพระเนตรของพระองค์” สิ่งที่ทำให้ความบาปของดาวิดปรากฏเด่นชัดร้ายกาจขึ้นก็คือ เมื่อดาวิดรู้ว่าตนเองได้ทำผิดโดยฝ่าฝืนคำสั่งสอนของพระเจ้า สิ่งเดียวที่ทำให้ความบาปปรากฏความร้ายกาจขึ้นมากก็ต่อเมื่อคนนั้นอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า ฉะนั้นการกลับใจใหม่จึงจำเป็นต้องกลับเข้าหาพระเจ้า มีหลายสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการกลับใจใหม่คือ

(1) การสำนึกบาปของตนเอง

ไม่มีใครเลยจะรู้จักการกลับใจใหม่จริง ๆ เว้นแต่คน ๆ นั้นจะสำนึกถึงความบาปความชั่วที่ตนเองได้กระทำ จนกระทั่งใจของคน ๆ นั้นรู้แน่ว่าเขาได้ทำผิดต่อพระเจ้า นี่เป็นงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงคลอใจคนให้สำนึกผิดของตนเอง ท่านคงจำได้ว่าเมื่อครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสถึงองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “เมื่อพระองค์ (วิญญาณบริสุทธิ์) เสด็จมาจะให้โลกสำนึกถึงความผิดบาปของตน

(ยอห์น 16:8) พระคำรัสของพระเยซูก็สำเร็จเป็นความจริงแล้วในวันเพ็นเทคอสเต โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาสวมทับบรรดาสาวกจนเต็มล้น หลังจากที่อาจารย์เปโตรและสาวกอื่น ๆ ได้เทศนาประชาชนชนหน้าลงและร้องเสียงดังเพราะสำนึกถึงความบาปของตนเอง ทั้งนี้เป็นผลงานขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์”

สมัยโบราณคนต้องการการสำนึกบาปอย่างไร คนสมัยนี้ก็ยังคงต้องการเช่นนั้นเหมือนกัน โลกทั้งโลกในปัจจุบันนี้เกือบจะหมดความสำนึกเรื่องความบาปเสียแล้ว มนุษย์ทั้งชายและหญิงพากันจัดพระบัญญัติของพระเจ้า และครองชีวิตอยู่ประหนึ่งว่าไม่มีบาปอยู่ใน โลกนี้เลย เขาพากันหัวเราะเยาะความบาป และทำให้เห็นว่าการกบฏต่อพระเจ้าเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สลักสำคัญ แต่ความรู้สึกของมนุษย์ที่มีต่อความบาปไม่ได้เปลี่ยนแปลงลักษณะของความบาปเลยแม้แต่น้อย บาปยังเป็นบาปที่ร้ายกาจอย่างที่มีนเคยเป็น มนุษย์จำเป็นต้องสังเกตดูความจริงข้อนี้ให้จงหนัก

แต่ทั้งที่ความสำนึกบาปเป็นของจำเป็นสำหรับการกลับใจใหม่นั้นก็ยังไม่ใช่การกลับใจใหม่ คนหนึ่งคนใดจะกลับใจไม่ได้ ถ้าคน ๆ นั้นยังไม่สำนึกบาปของตนเอง แต่มีหลายคนที่สำนึกบาปของตนเองได้ แต่ไม่กลับใจเลยก็มี คน ๆ นั้นอาจรู้สึกตัวว่าตัวเองเป็นคนมีบาปหนา รู้ตัวว่าได้ทำผิดต่อพระเจ้า แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่เคยกลับใจทั้งบาปของตนเองเลย มีบางคนพูดว่าอย่างนี้ “การล้มตาค้นบนที่นอนกับการลุกขึ้นจากที่นอนของตานั้นมันคนละเรื่อง” การที่เราจะต้องสำนึกถึงความบาปนั้นอย่างหนึ่ง และการที่จะต้องกลับใจนั้นอีกอย่างหนึ่ง สองอย่างนี้ไม่ใช่อย่างเดียวกัน การสำนึกบาปเป็นเหมือนนาฬิกาปลุกคือปลุกสติรู้สึกผิดของคนให้ตื่นขึ้น และการกลับใจใหม่คือการลุกขึ้นและจัดการกับความบาปนั้น

(2) การเสียใจที่ตนได้ทำบาป

มีหลายคนสำนึกบาปของตนเองได้ แต่ไม่เคยเสียใจต่อความบาปที่ตนได้ทำหลายปีมาแล้ว มีคนหนึ่งถูกประหารชีวิตเพราะความชั่วนานาประการที่เขาทำมาแล้ว ก่อนที่จะถูกประหารมีเพื่อน ๆ และอาจารย์หลายคนได้ชี้แจงสั่งสอนถึงทางของชีวิต แต่เขาปฏิเสธไม่ยอมรับคำแนะนำใด ๆ ทั้งสิ้น เขาบอกว่า “พวกคุณไปอยู่ห่าง ๆ เอะปล่อยให้วิญญาณของผมลงนรกดีกว่า” เขาได้สำนึกตัวถึงความบาปของตัวเอง และดูเหมือนเขาสังเกตว่ามีเหตุการณ์ร้ายแรงมากจากผลบาปที่เขาได้กระทำ แต่เขาไม่เคยเสียใจในความผิดบาปที่เขาได้ทำเขาดูเหมือนไม่ทุกข์ร้อนอะไรเลย

แต่ความเสียใจไม่ใช่การกลับใจใหม่ ถ้าเป็นการกลับใจใหม่ที่ถูกวิธี ความเสียใจนั้นจะนำไปสู่การกลับใจใหม่ เปาโลกล่าวว่า “ความเสียใจชนิดที่ตามน้ำพระทัยพระเจ้า เป็นความเสียใจที่นำไปสู่การกลับใจใหม่มาถึงความรอดพ้นจากบาป” ความเสียใจหลายอย่างที่หญิงและชายแสดงออกมาเป็นความเสียใจ

ที่ไม่ถูกน้ำพระทัยพระเจ้า เพราะมันไม่ใช่ความเสียใจที่เกิดขึ้นจากการตื่นตัวของความรู้สึกผิดว่าตนได้ทำผิดต่อองค์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ ผู้ทรงรักมนุษย์

บางคนเสียใจเนื่องจากความบาปของตนก็เพราะเขาละอายและอับยศต่อคนที่ใคร ๆ รู้ว่าเขาได้ทำชั่ว ข้าพเจ้าจำได้ว่ามีชายชื่อเมาคนหนึ่ง เวลาเขาเมาขึ้นมาเขามักอาละวาดทุบตีลูกเมีย บางครั้งก็ไล่ลูกเมียออกจากบ้านไป ครั้งหนึ่งเพื่อนบ้านใกล้เคียงอดรนทนไม่ได้จึงเรียกตำรวจมาลากตัวไปขังไว้โรงพักฐานเมาอาละวาด ข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมเขาถึงห้องขัง ชายคนนั้นเสียใจอย่างมากมาย เขานั่งลงร้องไห้ร้องแล้วร้องอีกประหนึ่งว่าหัวใจของเขาจะแตกสลาย แต่ในทันใดนั้นเขาก็เงยหน้าขึ้นพูดกับตัวเองว่า “คนที่ทั้งหลายจะพูดกันอย่างไรถ้าเขารู้เรื่องของฉันกันทั้งเมือง? มันคงทำลายอนาคตฉันย่อยยับแน่นอน” การที่ชายคนนี้เสียใจไม่ใช่เขาเสียใจเพราะทำร้ายและขับไล่บุตรภรรยาจากบ้าน และไม่ใช่เสียใจเพราะเขาทำผิดต่อพระเจ้า แต่เขาเสียใจมากก็เพราะใคร ๆ เขารู้กันทั้งเมืองว่าเขาทำชั่ว

บางคนเสียใจเรื่องความบาปของตัวเองก็เพราะเขาต้องเผชิญกับผลบาปที่เขาได้กระทำ หลายคนหมดแรงและร้องไห้เมื่อศาลพิพากษาว่าเขาได้ทำผิดจริง แล้วถูกส่งตัวไปสถานกักขังหรือเมื่อถูกส่งตัวไปประหารชีวิต เขาเสียใจไม่ใช่เพราะเขาได้ทำผิดบาปต่อพระเจ้า แต่เขาเสียใจเพราะเขาต้องเผชิญกับผลความผิดที่เขาได้กระทำ นี่แหละเป็นคำอธิบายว่าเหตุใดคนคิดบาปและคนป่วยหนักจึงเสียใจมากเมื่อเขากำลังจะตาย เขาเสียใจไม่ใช่เพราะเขาได้ละเมิดกฎของพระเจ้าหรือเพราะเขาทำให้พระเจ้าเสียพระทัย แต่เขาเสียใจเพราะเขาจะต้องเดินทางลงสู่นรก คนป่วยหลายคนเมื่อหายป่วยแล้วก็กลับไปทำบาปตามเดิมอีก

การเสียใจที่ถูกต้องตามพระทัยพระเจ้าย่อมนำมาถึงการกลับใจใหม่เพราะความเสียใจชนิดนี้เกี่ยวข้องกับพระเจ้า ความเสียใจชนิดนี้ได้แก่ความเสียใจของเปโตร เมื่อเขาปฏิเสธพระเยซูแล้วเขาก็สำนึกตัวจนต้องร้องไห้อย่างขมขื่น เปโตรได้ปฏิเสธพระเจ้าของตนเอง และเขาได้ทำผิดต่อพระเจ้าเพราะความเสียใจเช่นนี้แหละที่คนเก็บภาษีรู้สำนึกตัวในวันที่เขาไปยื่นอธิษฐาน ณ พระวิหารของพระเจ้า และตอกชกหัวของตนเอง เขาร้องออกมาว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงพระเมตตาแก่ข้าพเจ้าผู้เป็นคนบาป” แต่ว่าความเสียใจแม้ว่าเป็นคนเสียใจชนิดที่ถูกต้องตามพระทัยพระเจ้านี้ก็ไม่หมายความว่าเป็นการกลับใจใหม่ แต่เป็นการนำไปถึงการกลับใจใหม่เท่านั้น

(3) การหันกลับจากการทำบาป

การกลับใจใหม่เป็นผลของการตัดสินใจของคน ๆ หนึ่งให้ทำสิ่งหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงช่วยเหลือให้เลิกทำชั่ว การกลับใจใหม่เป็นการเปลี่ยนความคิดที่เกี่ยวข้องกับความบาปอันนำมาถึงการเปลี่ยนความประพฤติ

มีเรื่องเล่าว่ามีนักศาสนาผู้ทรงคุณวุฒิผู้หนึ่งเทศนาเกี่ยวกับการกลับใจใหม่อย่างไรเพราะและใช้ภาษาอย่างนักศึกษาทั้งหลายพูด เมื่อผู้นั้นเทศนายืดยาวจบลงแล้วผู้ฟังก็ไม่ได้รับอะไรมากกว่าเมื่อยังไม่ได้ฟังคำเทศนา ครั้นแล้วก็มีนักเทศน์ชราผู้หนึ่งที่เคร่งครัดสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าลุกขึ้นยืนในที่ประชุมเมื่อการประชุมเลิกแล้ว นักเทศน์ชราผู้นั้นหันไปทางประตูเดินออกไปแล้วพูดว่า “ผมกำลังไปนรก ผมกำลังไปนรก” คนที่นั่งอยู่ที่นั่นประหลาดใจมาก เขาคิดว่าชายชราคนนี้เสียสติ ทันใดนั้นชายชราก็หยุดชงักแล้วเดินกลับไปที่ตรงกันข้าม เขาเดินกลับไปที่ธรรมาสน์แล้วพูดว่า “ผมกำลังไปสวรรค์ ผมกำลังไปสวรรค์” แล้วก็พูดแก่ประชาชนว่า “นี่แหละคือการกลับใจใหม่” คำพูดและการแสดงของชายชราได้ทำให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่นักเทศน์ผู้ทรงคุณวุฒิไม่สามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจ นั่นคือ การกลับใจใหม่หมายความว่า หันกลับจากความบาปและหันหน้ามองพระเจ้า

การกลับใจใหม่หมายถึงการละทิ้งความบาปทุกชนิด บางคนเต็มใจละทิ้งความบาปบางอย่างในชีวิต หรืออันที่จริงเขาเต็มใจจะละทิ้งบาปทุกอย่างเว้นแต่บาปอย่างเดียวที่เขายังรักอยู่มาก นั่นคือเขาเต็มใจทิ้งบาปทุกอย่างจริง ๆ ขอเพียงแต่ให้เขาได้ทำความบาปอย่างเดิวนั้นต่อไปเท่านั้น แต่การกลับใจใหม่หมายความว่า การหันจากความบาปทุกชนิด トラบใดที่ยังมีบาปเหลืออยู่เพียงอย่างเดียวในชีวิตของเรา ๆ จะเรียกว่ากลับใจใหม่ยังไม่ได้

เมื่อครั้งสงครามกลางเมืองของสหรัฐอเมริกา ท่านแม่ทัพออร์ชวอชิงตันกับกองทหารหมวดเล็ก ๆ เดินทางมาถึงเมือง แบรินตีไวน์ และข้ามสะพานแห่งหนึ่งไปเมื่อข้ามสะพานไปแล้ว ทหารก็ถามแม่ทัพว่าสะพานอันนี้จะเผาหรือจะเก็บไว้ก่อน ถ้าข้าศึกรุกเรา ๆ จะได้ถอยและใช้สะพานนี้อีกครั้งหนึ่ง ท่านแม่ทัพก็ตอบแก่ทหารว่า “เผาสะพาน ถ้าเราไม่ชนะก็ตาย” การกลับใจใหม่ก็เป็นเหมือนการเผาสะพาน กล่าวคือจะละทิ้งชีวิตเก่าที่เต็มไปด้วยบาปไว้เบื้องหลังตลอดกาล

(4) การใช้หนีบาป

เมื่อคน ๆ หนึ่งได้กลับใจใหม่จริง ๆ เขาไม่เพียงแต่จะตัดสินใจว่าจะไม่ยอมทำบาปอีกต่อไปในชีวิตเท่านั้น แต่เขาจะต้องพยายามสุดความสามารถที่จะใช้หนีบาปซึ่งเขาได้ทำไว้ในอดีต แต่แน่นอนละมีบาปหลายอย่างที่จะตามใช้หนีไม่ได้ เพราะมีหลายอย่างที่เขาไม่สามารถใช้หนีได้ แต่ถ้าเขาได้กลับใจใหม่จริง ๆ เขาจะทำทุกสิ่งให้เรียบร้อยที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้ การกลับใจใหม่ไม่ได้หมายความว่า จะไม่โกงหรือไม่ขโมยอีกต่อไปเท่านั้น แต่หมายถึงการถอยหลังไปใช้หนีสิ่งที่เขาได้ขโมยมา ซักคายยื่นขึ้นรับสารภาพบาปว่า “สิ่งใดที่ข้าพเจ้าได้มาโดยทางทุจริตและมีผู้อ้างยืนยันแล้ว ข้าพเจ้าจะคืนให้ถึงสี่เท่าตัว” ซักคายไม่ได้ตัดสินใจว่าจะไม่ขโมยเท่านั้น แต่ยินดีคืนเงินให้แก่ผู้ที่เขาได้ขโมยมาแต่อดีตด้วยการกลับใจนั้นจะไม่สมบูรณ์พอถ้าหากว่าเขาไม่ใช้หนีบาปตามความสามารถของตน

ดี.แอล.มูดี เคยเล่าประสบการณ์เมื่อครั้งไปเทศนาที่ประเทศโคลัมเบียของอังกฤษว่า มีชายหนุ่มคนหนึ่งมาหาและบอกว่าอยากเป็นคริสเตียน ชายคนนี้ได้ลักลอบส่งฝิ่นเถื่อนเข้าไปในสหรัฐอเมริกา

ดี.แอล. มูดี บอกแก่ชายคนนั้นว่า “ผมไม่คิดว่าคุณจะมีโอกาสเป็นคริสเตียนจนกว่าคุณจะใช้หนี้บาปของคุณ” ชายคนนั้นตอบว่า “ถ้าผมทำเช่นนั้นผมก็ต้องถูกกฎหมายตะครุบตัวและต้องถูกส่งไปอยู่ค่ายตัดสันดานเท่านั้น” “ถึงอย่างไรคุณก็ควรจะทำเช่นนั้น” นั่นเป็นคำยืนยันของ ดี.แอล.มูดี ชายคนนั้นจึงตอบว่า “ผมมีภรรยาและลูกที่ยังเล็ก เครื่องแต่งบ้านทั้งหมดของผมซื้อมาด้วยเงินที่ได้มาในทางทุจริตทั้งสิ้น ถ้าผมเป็นคริสเตียนจริง ๆ ผมก็ต้องขายเครื่องแต่งบ้านหมดและภรรยาผมก็ต้องรู้แน่นอนว่าผมเป็นคนอย่างไร” ดี.แอล.มูดี ก็ตอบว่า “ควรขายเครื่องแต่งบ้านและควรรอให้ภรรยาของคุณรู้เรื่องของคุณด้วย” ชายหนุ่มคนนั้นขอร้องให้ ดี.แอล. มูดี ไปพูดกับภรรยาของเขา เมื่อ ดี.แอล.มูดี เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ภรรยาของชายคนนั้นฟัง น้ำตาของภรรยาชายคนนั้นไหลนองแก้มทั้งสอง นางกล่าวว่า “ท่านอาจารย์คะ ดิฉันยินดีสละทุกสิ่งทุกอย่างถ้าสามีของดิฉันจะเป็นคริสเตียนจริง ๆ” หญิงนั้นได้หยิบเงินทั้งหมดของนางออกมาและยื่นทุกสตางค์แดงให้แก่มูดี ชายหนุ่มคนนั้นมีทรัพย์สินสมบัติอยู่ในสหรัฐอเมริกาบ้าง เขาได้ขายทรัพย์สินเหล่านั้นและคืนเงินทั้งหมดให้แก่รัฐบาลอเมริกัน ชายคนนี้พยายามสุดความสามารถที่จะใช้หนี้บาปในอดีตของเขา ถ้าใครไม่กล้าใช้หนี้บาปของตนเท่าที่ตนอาจทำได้แล้ว การกลับใจชนิดนั้นเป็นการกลับใจที่ยังไม่สมบูรณ์

2. ความจำเป็นที่ต้องกลับใจใหม่

การกลับใจใหม่ไม่ใช่สิ่งที่เราต้องการเท่านั้นแต่เป็นสิ่งที่จำเป็น ถ้าเราต้องการรอดพ้นจากบาป เปาโลกล่าวว่า “ในยุคที่มนุษย์ยังโหดเหี้ยมอยู่พระเจ้ามิได้ทรงถือโทษ แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสตั้งมนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจเสียใหม่ บางคนพร้อมที่จะกล่าวว่า “ถูกแล้วคนที่ทำบาปมาก ๆ และเป็นคนบาปหนาชั่วร้ายมากก็ควรกลับใจเสียใหม่ แต่ผมไม่เป็นคนชนิดนั้น ไม่จำเป็นต้องกลับใจใหม่ ผมเป็นคนสุจริตในหน้าที่การงานและใคร ๆ ก็นับหน้าถือตา” แต่พระเจ้าตรัสว่า “มนุษย์ทุกคนได้ทำผิดบาปและขาดการถวายพระเกียรติแก่พระเจ้า” เพราะเหตุว่าทุกคนทำบาปทุกคนก็จำเป็นต้องกลับใจเสียใหม่”

วันหนึ่งระหว่างที่พระเยซูทรงเทศนา มีคนพวกหนึ่งพูดถึงความบาปของผู้อื่น พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน” (ลูกา 13:3) พระคัมภีร์อีกแห่งหนึ่งกล่าวถึงพระองค์ว่า “พระองค์ทรงตั้งสันติเตียนเมืองต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำอิทธิฤทธิ์มากกว่าที่อื่นนั้น เพราะเขามีได้กลับใจเสียใหม่” (มัทธิว 11:20) พระองค์มิได้ทรงติเตียนชาวเมืองนั้นเพราะเหตุที่เขาคือคนบาปหนา แต่พระองค์ทรงติเตียนเขา เพราะเหตุที่เขาไม่ได้กลับใจเสียใหม่ เราต้องทราบว่าจะไม่ได้รับความรอด ถ้าเราไม่กลับใจเสียใหม่

เมื่อไม่นานมานี้ข้าพเจ้าได้อ่านชีวประวัติของปีเตอร์ คาร์ทไรท์ ผู้นำสำคัญคนหนึ่งของนิกายเมธอดิสต์ในยุคหนึ่ง ครั้งหนึ่งมีผู้เชิญให้ปีเตอร์คาร์ทไรท์เทศนาในคริสตจักรเมธอดิสต์แห่งหนึ่งในเมืองแนชวิลล์ มลรัฐเทนเนสซี ก่อนที่เขาจะลงมือเทศนาเล็กน้อย ท่านศิษยาภิบาลเข้ามากระซิบบว่านายแอนดริวแจ็กสัน (ประธานาธิบดี) กำลังเข้ามา ขออย่าพูดอะไรที่กระทบกระเทือนใจคน ๆ นี้เลย มีผู้เล่าว่าปีเตอร์ คาร์ทไรท์ เริ่มต้นเทศนาครั้งนี้ “ข้าพเจ้าได้รับทราบจากท่านศิษยาภิบาลที่เคารพของท่านทั้งหลายในวันนี้ว่า ท่านประธานาธิบดีแจ็กสันกำลังเข้าในที่ประชุมนี้ และข้าพเจ้าได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรจะพูดอะไรให้กระทบกระเทือนจิตใจท่านประธานาธิบดีเลย แต่ข้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบดังนี้ว่า, ถ้าท่านประธานาธิบดีแจ็กสันไม่กลับใจใหม่หันจากทางบาปของตนและมาเชื่อฟังพระเยซูคริสต์ พระเจ้าจะทรงพิพากษาลงโทษจิตวิญญาณของท่านประธานาธิบดีให้ลงนรกโดยเร็วเท่า ๆ กับพิพากษาจิตวิญญาณของชาวนิโกรในเกาะกินนี่เหมือนกัน” และมีผู้กล่าวว่าท่านประธานาธิบดีแจ็กสันกลายเป็นเพื่อนสนิทของนักเทศน์ผู้นี้ นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา

ไม่ว่าใครจะมีตำแหน่งสูงหรือมียศศักดิ์อย่างไรไม่สำคัญ แต่พระเยซูตรัสว่า ถ้าใครไม่กลับใจละทิ้งความบาปของตนผู้นั้นจะพินาศในนรก มีคนหนึ่งพูดว่า “ผมเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ และผมเต็มใจที่จะรับต่อหน้าสาธารณะว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วย” แต่พระเจ้าตรัสถามว่า “ท่านกลับใจจากทางบาปของท่านแล้วหรือยัง?” อีกคนหนึ่งตอบว่า “ผมพยายามจะทำสิ่งที่ถูกและผมพยายามจะมีชีวิตอยู่เพื่อช่วยคนอื่น ๆ” แต่พระเจ้าตรัสว่า “ท่านกลับใจจากทางบาปของท่านแล้วหรือยัง?” อีกคนหนึ่งจะตอบว่า “ผมจะอธิษฐานสวดมนต์ทุก ๆ คืน และหมั้นไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์เสมอ และยินดีถวายทรัพย์เพื่อบำรุงคริสตจักร” แต่พระเจ้าตรัสว่า “ท่านกลับใจจากทางบาปของท่านหรือเปล่า?” อีกคนหนึ่งพูดว่า “ผมร้องไห้เสียใจเพราะความบาปของผมมากมาย ทุก ๆ วันผมขอให้พระเจ้ายกโทษบาปของผม” แต่พระเจ้าตรัสว่า “เราไม่ได้ถามว่าท่านร้องไห้มากน้อยเพียงไรหรือขออภัยโทษเพราะความบาปของท่านกี่ครั้งแล้ว แต่เราถามว่าท่านได้กลับใจจากทางบาปของท่านแล้วหรือยัง?” “เว้นแต่ท่านจะกลับใจเสียใหม่ ท่านจะต้องพินาศเหมือนกับคนอื่น ๆ เหมือนกัน”

3. สาเหตุที่ทำให้กลับใจใหม่

สาเหตุที่กระตุ้นเตือนให้คนกลับใจใหม่อาจมีหลายอย่าง แต่จะกล่าวในที่นี้เพียงสองอย่างเท่านั้น

(1) ผลที่เกิดจากการทำบาป

ข้อนี้เกี่ยวข้องกับพระวจนะของพระเยซูคริสต์ที่กล่าวว่า “เว้นแต่ท่านจะกลับใจเสียใหม่ ท่านก็จะพินาศเหมือนกัน” ความบาปนำไปสู่ความพินาศ “ค่าจ้างของความบาปนั้นคือความตาย” “วิญญาณที่

ทำบาปย่อมจะถึงความตาย” “ความบาปเมื่อเจริญเติบโตเต็มที่แล้วจะนำมาถึงความตาย ความบาปเมื่อปล่อยมันไว้ตามลำพังมันก็จะกลายเป็นอันตรายแก่วิญญาณมนุษย์ เพราะความบาปนำไปถึงปลายทางที่เป็นอันตรายแน่นอนคนที่มีความดียอมหันกลับจากอันตรายที่น่ากลัวเช่นนั้น นี่แหละเป็นสาเหตุอันหนึ่งที่กระตุ้นเตือนให้คนกลับใจใหม่ ถูกแล้วมันไม่ใช่สาเหตุที่กระตุ้นเตือนที่ดีที่สุดแต่มันก็เป็นสาเหตุหนึ่งในหลายเหตุ”

(2) พระกรุณาธิคุณของพระเจ้า

ในหนังสือโรมบท 2:4 กล่าวว่าดังนี้ “หรือท่านประมาทพระกรุณาอันอุดมและการที่ทรงอดทนไว้ช้านานและการทรงอดกลั้นพระทัยไว้ ไม่รู้ว่าพระกรุณาของพระเจ้านั้นเป็นที่จะนำท่านให้กลับใจเสียใหม่หรือ?”

(ก) ทรงสำแดงในการอวยพระพรประจำวัน

คุณงามความดีของพระเจ้าปรากฏให้เราเห็นจากพระพรประจำวันที่พระองค์ประทานแก่เรา เปาโลอธิบายให้ชาวเมืองลุตตราฟังว่าพระเจ้าผู้เที่ยงแท้ผู้ทรงพระชนม์อยู่นั้นมีลักษณะอย่างไร เปาโลกล่าวดังนี้ “แต่พระองค์ไม่ได้ขาดพยานคือ พระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตก และให้มีฤดูเกิดผล ท่านทั้งหลายจึงอ้อมใจยินดีด้วยอาหารนั้น” (กิจการ 14:17) ทุก ๆ วันพระเจ้าทรงนำเราไปให้พบกับประจักษ์พยานใหม่ ๆ แห่งพระกรุณาคุณของพระองค์ พระองค์ทรงให้เราใช้ชีวิตยืนยาวและอวยพระพรประจำวันให้แก่เรา ประจักษ์พยานเหล่านี้ เป็นความดีจากสวรรค์ควรที่จะนำมามนุษย์ให้กลับใจใหม่จากบาปของตน มาหาพระเจ้า

(ข) ทรงสำแดงด้วยการอวยพระพรเป็นพิเศษ

ความดีของพระเจ้าปรากฏออกมาเป็นพระพรพิเศษสำหรับเราในเวลาที่มีมนุษย์ถึงคราวจำเป็นและคับขัน พระเจ้าทรงเล็งดูมนุษย์หญิงชายทั่วโลก เมื่อมนุษย์หมดหวังที่จะช่วยตัวเอง ในวาระนั้นพระเจ้าจะทรงก้าวเข้าไปและทรงพร้อมที่จะใช้หนี้บาปแทนมนุษย์ เมื่อใดเมฆแห่งชีวิตดำมืดทับถมลงมาอย่างหนัก เมื่อนั้นพระเจ้ายิ่งทรงขับไล่เมฆเหล่านั้นออกไปและทำให้บังเกิดฟ้าแจ่มใส หลายคนเป็นพยานยืนยันได้ว่าเป็นเพราะความดีของพระเจ้า พระองค์ทรงปกป้องรักษาและคุ้มครองเขาในขณะที่เขาเผชิญกับอันตราย

(ค) ทรงสำแดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงอดทนมาก

ความดีของพระเจ้าปรากฏออกมาโดยพระเจ้าทรงอดทนพระทัยมากมาย ทำไมพระเจ้าไม่ลงโทษมนุษย์หญิงชายทันทีในขณะที่เขากำลังทำบาป? วันแล้ววันเล่ามนุษย์พากันจัดขึ้นคำสั่งของพระเจ้า และหมกมุ่นอยู่กับความบาป และทำไมพระเจ้าไม่จัดการกวาดล้างและทำลายเสียทันที คำตอบมีอยู่ประการเดียวคือ นั่นเป็นความดีของพระเจ้า เปโตรบอกให้เราทราบว่าพระเจ้าทรงอดทนพระทัยให้เราไว้เป็นเวลานาน และพระองค์ไม่มีพระประสงค์ใด ๆ เลยที่จะทำลายมนุษย์ให้พินาศแต่มีพระประสงค์ให้คนกลับใจใหม่ พระเจตนาใหญ่ยิ่งของพระเจ้าคือการทรงอดทนและจะนำคนให้กลับจากทางชั่วมาหาพระองค์

มีเด็กชายคนหนึ่งเรียนการพิมพ์ด้วยวิธีรับค่าแรงแต่เพียงเล็กน้อยเมื่อเด็กนั้น โตขึ้นเขาได้ซื้อโรงพิมพ์ใหญ่โรงหนึ่ง เขาทำสัญญาซื้อเครื่องของแทบทุกอย่าง เขาต้องทำงานหนักและชำระเงินเป็นงวด ๆ ได้ตามเวลาเสมอ เมื่อเขาชำระเงินงวดสุดท้ายแล้วเขาได้ยื่นใบเสร็จนั้นให้แก่ภรรยาของเขาที่บ้าน พร้อมกับพูดว่า “พระเจ้าทรงพระเมตตาต่อเราเสมอ เราเป็นหนี้พระองค์และควรจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่นี้ในการปรนนิบัติพระองค์” เย็นวันรุ่งขึ้นเขาได้เชิญศิษยาภิบาลประจำคริสตจักรของเขาไปที่บ้าน เขาและภรรยาได้อุทิศตัวต่อพระเจ้า สัปดาห์ต่อมาในวันอาทิตย์เขาได้เป็นสมาชิกของคริสตจักร แล้วลงมือรับใช้คริสตจักรทำกิจต่าง ๆ ของพระเจ้า พระเมตตาพระกรุณาคุณของพระเจ้าเป็นที่จับใจเขามาก

(ง) ทรงสำแดงให้เห็นโดยการประทานพระบุตรของพระองค์เอง

แน่ที่เดียวพระเมตตาของพระเจ้าทรงสำแดงออกเมื่อพระองค์ประทานพระบุตรของพระองค์แก่มนุษย์ “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะมีได้พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร” (ยอห์น 3:16) พระเยซูทรงรักคนบาปทั้งหญิงและชายมาก จนกระทั่งทรงยอมสละและยอมพลีพระองค์บนไม้กางเขน เพื่อปวงมนุษย์จะได้รอดพ้นจากความบาปของเขา ในไม้กางเขนที่ตำบลโกลาโกธา เราได้เห็นพระเมตตาของพระเจ้าอย่างชัดเจนที่สุด แม้แต่พระเจ้าก็ไม่สามารถช่วยเหลือมนุษย์มากไปกว่าที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้วบน ไม้กางเขน

เป็นพระกรุณาคุณของพระเจ้าจริง ๆ ที่พระองค์ทรงสำแดงความรักที่ไม้กางเขนและคุณความดีของพระเจ้าข้อนี้ควรจะทำให้จิตใจของมนุษย์อ่อนโยนลงกลับใจใหม่จนถึงยอมคุกเข่าลงนมัสการพระเจ้า เมื่อความรักของพระเจ้าทรงสำแดงให้แก่ข้าพเจ้าถึงปานนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่ควรจะทำให้พระเจ้าทรงซ้ำพระทัยอีกโดยการกลับไปทำบาปอีกหลายประการ แต่ข้าพเจ้าจะสละทิ้งความบาปของข้าพเจ้าทุกชนิดและถวายทุกสิ่งทุกอย่างของข้าพเจ้ากับพระองค์

เมื่อวิลเลียม แม็คคิลเลียย์ กำลังวิ่งหาเสียงเพื่อเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาอยู่นั้น บรรดาเพื่อน ๆ ของท่านได้ทำหน้าที่โฆษณาหาเสียงแทนตัวแม็คคิลเลียย์ คณะหาเสียงได้ว่าเช่ารถไฟพิเศษเพื่อเดินทางไปหาเสียงตะวันตกภาคกลาง ประชาชนในเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในรัฐอิลลินอยส์ ทราบข่าวว่าการเดินทางของคณะหาเสียงในรถไฟพิเศษขบวนนั้นว่าจะผ่านเมืองของเขาไป ราษฎรจึงพากันแสดงความจำนงว่าต้องการฟังคำปราศรัยของคณะนี้สักเล็กน้อยขณะที่ยังอยู่บนรถไฟ แต่คณะหาเสียงตอบไปว่า ไม่มีเวลาพอ เพราะจะต้องรีบไปด่วนจะให้รถไฟพิเศษขบวนนี้หยุดไม่ได้ ชาวเมืองส่งคำขอร้องด่วนไปอีก แต่ก็ได้รับคำตอบยืนยันตามเดิมว่ารถไฟหยุดไม่ได้ ดังนั้นชายคนหนึ่งในเมืองนั้นจึงหาธงประจำชาติสหรัฐอเมริกาผืนใหญ่จึงขวางทางรถไฟขบวนนั้นไว้ แล้วส่งข่าวไปล่วงหน้าว่า “ท่านจะกล้าให้รถไฟข้ามธงชาติของท่านไปที่เอเชีย” เมื่อรถไฟแล่นเข้าใกล้สถานีของเมืองนั้นเขาเห็นธงชาติอเมริกันผืนใหญ่ขวางทางรถไฟอยู่รถไฟขบวนนั้นไม่มีก็ต้องหยุด เขาจะอนุญาตให้รถไฟแล่นข้ามธงชาติของประเทศของเขาไปไม่ได้

โดยพระเมตตาคุณของพระเจ้า ทรงใช้วิธีที่จะดึงดูดและโน้มน้าวหัวใจของคนบาปหลาย ๆ วิธี เพื่อให้เขากลับจากทางบาปนานาชนิดของเขาเสีย แต่หลายคนได้ปฏิเสธพระเมตตาคุณของพระเจ้า ในที่สุดพระเจ้าทรงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ลงมาพลีชีพเพื่อล้างบาปโทษมนุษย์บนไม้กางเขน ที่ตำบล โกลาโกธา แน่นอนคนบาปจะไม่เหยียบย่ำไม้กางเขนและขึ้นคีตติงทำบาปต่อไป

“เมื่อเฟ่งกางเขนประหลาด
ที่ปลงพระชนม์พระองค์ถึงมรณา
ทรัพย์สินทั้งโลกข้าไม่ประสงค์
ทั้งความถือตัวแล้วไม่นำพา”
“รวมทรัพย์สมบัติทั้งโลกของข้า
มอบพระผู้ไถ่ก็ยังน้อยไป
ความรักนี้ไซ้รู้ประหลาดนักหนา
ควรมอบสินทรัพย์ชีวิตจิตใจ”

ไอแซ็ค วัตท์

บทที่ 4 ความศรัทธา (ความเชื่อ)

1. เป้าของความศรัทธา

1. ไม่ใช่ตำรา
2. ไม่ใช่หลักศรัทธา
3. บุคคลผู้มีสภาพเหมือนพระเจ้า

2. ความหมายของความศรัทธาไม่มี

1. ความเชื่อ
 - ก. เชื่อในความเป็นพระเจ้าของพระเยซู
 - ข. เชื่อในการตายเพื่อไถ่บาปของพระเยซู
 - ค. เชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู
2. การยอมรับ
3. การยอมจำนน (ถวายตัว) ต่อพระเจ้า

3. ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกลับใจ

1. ประสบการณ์อันแน่นอน
2. เกี่ยวข้องกับการบังเกิดใหม่
3. เป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นทันที
4. การเปลี่ยนแปลงภายนอกไม่เหมือนกันทั้งหมด
5. เป็นประสบการณ์ที่จำเป็น

บทที่ 4 ความศรัทธา (ความเชื่อ)

ในบทที่แล้วมาเราได้อภิปรายถึงงานชิ้นแรกของการกลับใจใหม่คือการหันกลับ บัดนี้ให้เรา
วกกลับมาพูดถึงขั้นที่สอง คือเรื่องความศรัทธา การกลับใจใหม่คือการหันหลังให้แก่ความบาปเพราะ
ความเกรงกลัวไม่มีพระเจ้า ความเชื่อถือการหันกลับมาหาพระคริสต์ด้วยความศรัทธาและยอมจำนนต่อ
พระองค์ สองประการนี้แยกจากกันคนละเรื่องแต่ก็ยังเกี่ยวเนื่องกัน ไม่มีการกลับใจใหม่ ที่แท้จริงแยก
ออกจากความศรัทธา และไม่มี ความเชื่อที่แท้จริงแยกจากการกลับใจใหม่

สิ่งสำคัญที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อได้แสดงให้เห็นแล้วในพระคำรัสของพระเจ้า คำว่าความ
เชื่อนี้มีปรากฏหลายร้อยครั้งในพระคัมภีร์ ความเชื่อเป็นสิ่งสำคัญที่สุดเมื่อเราจะเข้าเฝ้าพระเจ้า
ผู้ประพันธ์หนังสือฮีบรูเตือนสติเราว่า เราไม่สามารถจะทำตนให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าได้โดย
ปราศจากความเชื่อ โดยความศรัทธาคนจึงได้รับความรอด “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดย
พระคุณเพราะความเชื่อ” โดยความเชื่อคนเราจึงถูกนับเอาว่าเป็นผู้ชอบธรรม “เหตุฉะนั้นเมื่อเรา
ทั้งหลายเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้วเราจึงเป็นไมตรีกันกับพระเจ้า” (โรม 5:1) เพราะความ
ศรัทธาเราจึงถูกแยกตัวออกเป็นผู้บริสุทธิ์ “เพื่อเราจะได้รับการล้างบาปและรับมรดกแห่งความบริสุทธิ์
โดยความเชื่อ” เป็นเพราะความเชื่อจึงทำให้คำอธิษฐานเกิดผล “และทุกสิ่งที่ท่านทูลขอในคำอธิษฐาน
ท่านต้องทูลขอด้วยความเชื่อว่าจะได้รับสิ่งนั้น” เพราะความเชื่อจึงทำให้พฤติกรรมแห่งชีวิตทุกอย่าง
ดำรงอยู่ได้ “ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าจะคุ้มครองผู้ที่มีความเชื่อ เพราะความเชื่อจึงทำให้ชีวิตของเรา
ได้รับชัยชนะนี้แหละคือชัยชนะคือเรามีชัยต่อโลกแล้วโดยความเชื่อ”

วันนี้เราจะพิจารณาเป็นพิเศษเกี่ยวกับความเชื่อที่ทำให้เราได้รับความรอดตามถ้อยคำของเปาโล
ว่าดังนี้ “จงมีความเชื่อต่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา”

1. เป้าของความศรัทธา

“จงมีความเชื่อต่อองค์พระคริสต์เจ้าของเรา” การกลับใจใหม่เป็นการมุ่งหน้าหาพระเจ้า แต่
ความเชื่อเป็นความศรัทธาที่เรามุ่งเข้าหาพระคริสต์ มีบางคนกล่าวว่า ถ้าใครมีความเชื่อด้วยความจริงใจ
เขาก็นับว่าเป็นคนดีพร้อมแล้ว

(1) ไม่ใช่ตำรา

การที่เราเชื่อจนได้รับความรอดไม่ใช่เรื่องตามตำรา แม้ว่าตำรานั้นจะเป็นพระคัมภีร์ก็ตาม เรา
จะไม่อาจเอื้อมทำให้เราคาของพระคัมภีร์ต่ำลงเลย เพราะว่าพระคัมภีร์เป็นพระคำรัสของพระเจ้า เราจะ
ไม่พูดเป็นเชิงที่ทำให้เราคลายความศรัทธาในพระคำรัสของพระเจ้าลงไปเลย เราจะทำให้พระคัมภีร์เป็น

โคมส่องเท้าของเราและให้พระคัมภีร์เป็นแสงประจำวันชีวิตของเรา พระคำรัสของพระเจ้าเป็นกฎสำหรับความเชื่อและความประพฤติของเรา แต่ความเชื่อในพระคัมภีร์เท่านั้นไม่ได้ทำให้คนรอดพ้นจากบาป แม้ว่าคน ๆ นั้นจะเชื่อทุกข้อที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์เขาก็ยังไม่รอดพ้นบาป

(2) ไม่ใช่หลักศรัทธา

การที่มีความเชื่อจนรอดพ้นจากบาปนั้น ไม่ใช่ความเชื่อหลักศรัทธาเท่านั้น หลักศรัทธาก็มีความจำเป็นและสำคัญในตัวของมันเอง ความสำคัญของมันก็คือ เป็นหลักอ้างอิงคำสอนใหญ่ยิ่งที่เราเชื่อถือ บางทีเราอาจไม่เรียกหลักศรัทธานั้นว่าเป็นหลักศรัทธาก็ได้ เราอาจเรียกว่าเป็นคำรับสารภาพตามความเชื่อของเราก็ได้ มันเป็นหลักความจริงที่เราได้รับจากพระคำรัสของพระเจ้า แต่ความเชื่อในหลักศรัทธาเท่านั้นไม่สามารถช่วยคนให้รอดพ้นจากบาปได้

(3) บุคคลผู้มีสภาพเหมือนพระเจ้า

ความศรัทธาที่ทำให้คนรอดพ้นจากบาปเป็นความเชื่อในบุคคล และบุคคลผู้นั้นคือองค์พระเยซูคริสต์ ไม่ใช่หนังสือเล่มใดที่จะทำหน้าที่รับแบกความบาปโดยยอมตายไถ่บาปของเราได้ หรือไม่ใช่หนังสือเล่มใดที่จะเจ็บเป็นบาดแผลเพราะการล่วงละเมิดของพวกเรา และถูกฟกช้ำก็จะเจ็บเป็นบาดแผลเพราะความอสังคยธรรมของพวกเรา (อิสยาห์ 53:5) ไม่ใช่หลักศรัทธาหลักใดที่จะชำระบาปของเราให้สะอาดได้ แต่เราจะสะอาดได้ก็เพราะพระเยซูคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานและถูกปลงพระชนม์แทนบาปของเราเท่านั้น และความเชื่อที่เชื่อในการไถ่บาปนั้นแหละคือความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ ท่านจะสังเกตว่า เปาโลกล่าวว่า “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ไม่ใช่ความเชื่อไม่มีมนุษย์คนใดจะช่วยคนให้พ้นบาปได้ ถึงแม้ว่าคน ๆ นั้นจะเป็นคนดีที่สุดในบรรดามนุษย์ทั้งหลายที่เกิดมาก็ตาม คน ๆ นั้นก็จะช่วยท่านให้พ้นบาปไม่ได้ ถึงแม้ว่าคน ๆ นั้นอาจจะมีชีวิตอยู่ในโลกโดยปราศจากบาปได้ แต่คน ๆ นั้นก็จะช่วยใครให้พ้นบาปไม่ได้เลย มีแต่พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่ช่วยคนให้พ้นบาปได้ ความเชื่อที่จะทำให้คนรอดบาปต้องเป็นความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น

มีข้อพระคัมภีร์ หลายข้อหลายตอนที่เราสามารถยกขึ้นมาอ้างได้ว่า การเชื่อองค์พระเยซูเป็นความเชื่อที่ทำให้คนรอดพ้นบาปได้ เช่น “ทุกคนที่ได้วางใจในพระบุตรนั้นจะมีได้พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร” (ยอห์น 3:16) “ผู้ที่วางใจในพระบุตรมีชีวิตนิรันดร” (ยอห์น 3:36) “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้าและท่านจะรอดได้” (กิจการ 16:31)

เบ็งกอลันนักศึกษานิกายลูเทอแรนและเป็นนักเทศน์ที่สามารถผู้หนึ่งได้รับชื่อเสียงดีเด่นเนื่องจากผลงานที่ได้ศึกษาพระคริสตธรรมใหม่เป็นภาษากรีก เมื่อใกล้จะตายผู้นี้ได้กล่าวคำของเปาโลว่าดังนี้ “ข้าพเจ้ารู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ข้าพเจ้าศรัทธา และข้าพเจ้าเชื่ออย่างมั่นคงว่าพระองค์ทรงฤทธิ์อาจ

พิทักษ์สิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวาระวันนั้น” นี่แสดงว่า แม้ว่าชายคนนี้จะเผชิญกับความตายเขาก็ยังมีความเชื่อมั่นคง

เอส.ดี.กอร์ดอนเคยเล่าให้เราฟังเรื่องหญิงคริสเตียนแก่คนหนึ่งซึ่งดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง หญิงคนนี้เป็นนักศึกษาพระคัมภีร์ตลอดชีวิตของเธอ และเธอได้จดจำข้อพระคัมภีร์ไว้ในใจมากมาย เมื่อเธอสูงอายุขึ้น ความจดจำของเธอก็เสื่อมลง เธอหมดความสามารถที่จะเรียกความจำต่าง ๆ ที่เคยจดจำไว้ได้อีกต่อไป แต่มีข้อคัมภีร์อยู่ข้อเดียวที่ยังจำได้ตลอดเวลา คือ “ข้าพเจ้ารู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่ข้าพเจ้าศรัทธา และข้าพเจ้าเชื่ออย่างมั่นคงว่าพระองค์ทรงฤทธิ์อาจพิทักษ์ สิ่งซึ่งข้าพเจ้ามอบไว้กับพระองค์จนถึงวาระวันนั้น” ต่อมาอีกไม่นานนักความจำที่เคยจำได้ก็ฟื้นเพื่อน ข้อพระคัมภีร์ที่เคยทำได้ก็เหลือเพียงตอนท้ายว่า “สิ่งซึ่งข้าพเจ้ามอบไว้กับพระองค์จนถึงวาระวันนั้น” และในบั้นปลายแห่งชีวิตของเธอ ๆ อ่อนกำลังลงมาก ผู้ที่รักใคร่เฝ้าดูเธอเห็นปากเธอขมุบขมิบนึกว่าเธอคงเรียกองค์พระผู้เสด็จโลมผู้ที่ทรงเนรมิตตัวเธอมา คนเหล่านั้น โน้มตัวลงเอาหูฟังที่ปากของเธอ แต่ทุกครั้งได้ยินแต่เสียงที่เธอกล่าว ทบทวนถ้อยคำนั้นแก่ตัวเธอเองว่า “พระองค์เจ้า พระองค์เจ้า” ดอกเตอร์ กอร์ดอน กล่าวว่าหญิงคนนี้อาจลืมข้อพระคัมภีร์อื่น ๆ ทั้งหมด แต่เหลืออยู่คำเดียวที่สำคัญที่สุด และคำนั้นเป็นคำที่กินความถึงพระคัมภีร์ทั้งหมด

2. ความหมายของความศรัทธา

การที่เราจะมีความเชื่ออันหมายความว่าอะไร? บางคนมองดูความศรัทธาเหมือนกับมองสิ่งของที่ไม่น่าเป็นความจริงจางอะไรเลย และกลับเห็นว่าความศรัทธาเป็นการขัดแย้งกับเหตุผล มีคนหนึ่งถามว่า “ความเชื่อคืออะไร?” อีกคนหนึ่งตอบว่า “ความเชื่อคือเชื่อในสิ่งที่ตนเองยังไม่รู้จัก” หลายท่านอาจมีความเชื่อเช่นนั้นจริง ๆ

มีศิษยาภิบาลของคริสตจักรหนึ่งเวลาเทศนาคราวไรก็มักจะมียาชนาคารคนหนึ่งซึ่งนาน ๆ จะมาโบสถ์สักครั้ง เผอิญมาฟังทุกคราวและข้อเทศนาของท่านศิษยาภิบาลผู้นั้นก็มักบังเอิญพูดแต่เรื่องความเชื่อทุกที วันหนึ่งยาชนาคารคนนั้นอดรนทนไม่ได้จึงถามท่านศิษยาภิบาลผู้นั้นว่า “อาจารย์ครับ ทำไมอาจารย์ไม่เทศนาเรื่องอื่นนอกจากเรื่องความเชื่อบ้าง? ทำไมท่านอาจารย์ไม่เทศนาเรื่องที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟัง?” ต่อมาอีกไม่กี่วันชาคนนั้นเกิดการปั่นป่วน ผู้คนในเมืองนั้นพากันไหลหลั่งมาจากทิศต่าง ๆ ต่างคนต่างมาด้วยความสงสัยว่าชาคนนี้จะล่มจม ท่านศิษยาภิบาลผู้นั้นก็ไปกับเขาด้วยหลายคนพยายามจะถอนเงินจากชาคนนั้น ยาชนาคารผู้นั้นต้องวิ่งขึ้น ๆ ลง ๆ ไป ๆ มา ๆ ทำหน้าที่ชี้แจงแก่ประชาชนให้เกิดความแน่ใจว่า “ทุก ๆ อย่างในชาคนอยู่ในสภาพเรียบร้อยไม่มีอะไรพิรุณผิดปกติเลย” ท่านศิษยาภิบาลเอามือตอบไหล่นายชาคนและถามว่า “มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือ?” ยาชนาคารคนนั้นก็ตอบว่า “ทำไม ก็ไม่ทราบผมไม่เห็นมีอะไรผิดปกติ ตัวชาคนก็ยังอยู่ในสภาพ

เรียบร้อยและมั่นคงแต่คงจะมีเหตุผลอะไรบางอย่างที่ผมไม่ทราบที่ทำให้ประชาชนขาดความเชื่อถือใน
ธนาคาร และทำให้ความไว้วางใจของเขาสิ้นสะเทือน ถ้าท่านอาจารย์จะกรุณาพูดแก่ประชาชนให้เขา
เข้าใจได้จะเป็นพระคุณยิ่ง” ท่านอาจารย์ผู้นั้นพยายามช่วยจนสุดกำลัง ผู้คนจึงค่อยคลายความข้องใจ
แล้วพากันกลับไป ต่อมาไม่นานศิษยาภิบาลผู้นั้นจึงพูดแก่นายธนาคารว่า “เรื่องความเชื่อนั้นจะว่า
อย่างไร? คุณบอกให้ผมเทศนาสิ่งที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟังมิใช่หรือ?” นายธนาคารก็ตอบทันทีว่า
“ครับ-ครับ ผมเห็นชัดเจนทีเดียวว่าความเชื่อนั้นสำคัญมาก ในธุรกิจการค้าแล้วไม่มีอะไรที่สำคัญ
เท่ากับความเชื่อและความไว้วางใจ”

แต่ความศรัทธานั้นคืออะไร? มีหลายสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความศรัทธาดังนี้

(1) ความเชื่อ

ผู้ที่มีความเชื่อจะต้องมีอะไรยึดถืออยู่ และเมื่อพระเยซูเป็นเป้าหมายของความเชื่อที่จะทำให้คน
รอดพ้นจากบาป ความเชื่อนั้นก็จะต้องเกี่ยวข้องกับองค์พระเยซู แต่คน ๆ นั้นจะต้องเชื่อพระเยซูในเรื่อง
อะไร เพื่อจะได้รับความรอด? คน ๆ นั้นจะเชื่อแต่เพียงเล็กน้อยแล้วจะรอดพ้นบาปได้อย่างไร? พระเจ้า
เท่านั้นที่จะตอบปัญหานี้ได้ มีเพื่อนเก่าแก่ของข้าพเจ้าคนหนึ่ง เขาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรนิกาย
ลูเตอร์แรน ในเมืองที่ข้าพเจ้าอยู่ เขาเคยพูดเสมอว่า “การที่จะเชื่อมาก ๆ ก็ดีกว่าที่จะเชื่อ น้อย ๆ” สำหรับ
ข้าพเจ้ามีความจริงบางประการเกี่ยวกับองค์พระเยซูคริสต์ ซึ่งคนนั้นจะต้องเชื่อถ้าเขาอยากจะได้รับ
ความรอดคือ

(ก) เชื่อในความเป็นพระเจ้าของพระเยซู

ความเชื่อที่ทำให้คนได้รับความรอดพ้นจากบาปนั้นมีอย่างเดียวเท่านั้นคือ ความเชื่อที่เชื่อว่า
พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า ไม่เป็นการเพียงพอที่จะช่วยให้คนรอดบาปถ้าจะเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นคนดี
คนหนึ่งเท่านั้น หรือเชื่อแต่เพียงว่าพระเยซูทรงเป็นคนสำคัญคนหนึ่งของโลกเท่านั้น แม้จะเชื่อว่าพระ
เยซูเป็นคนดีที่สุดของโลกก็หาเป็นการเพียงพอแก่ความต้องการที่จะทำให้คนพ้นบาปไม่ คนดีและคน
สำคัญของโลก ไม่มีความสามารถที่จะช่วยกู้ใครให้พ้นบาปได้ ความเชื่อที่จะทำให้คนรอดพ้นบาปได้คือ
ความเชื่อในพระเยซูคริสต์ผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า

มีปัญหาอีกอย่างหนึ่งเกิดขึ้นที่นั่นคือ “ถ้าใครคนหนึ่งจะเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า แต่เขาจะ
ปฏิเสธการกำเนิดจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูได้หรือไม่?” ด็อกเตอร์ บี. เอช. แคลโร้ดตอบปัญหานี้
ด้วยคำหนักแน่นว่า “ไม่ได้” ผู้นี้กล่าวว่า “ความเป็นพระเจ้าของพระเยซูและการจุติลงมากำเนิดเป็น
มนุษย์ของพระเยซูเป็นการวางรากฐานของการรอดพ้นจากความบาป เป็นหลักความจริงอันแรกซึ่ง
สำคัญที่สุดและเป็นรากฐานของคริสตศาสนา ใครที่ปฏิเสธความจริงข้อนี้แล้วเขาก็ไม่สามารถเป็น

คริสเตียนได้ต่อไป หรือไม่ควรจะต้อนรับไว้เป็นคริสเตียนไม่ว่าในกรณีใด ๆ ใครก็ตามที่ปฏิเสธการ
กำเนิดของพระเยซูจากหญิงสาวพรหมจารีมาเรีย แล้วผู้นั้นก็ปฏิเสธโครงการของความรอดพ้นจากความ
บาปด้วย พระเยซูคริสต์จะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้เลย หากว่าพระองค์ไม่มีลักษณะดุจพระเจ้ายิ่งกว่า
ผู้หนึ่งผู้ใดในโลก”

(ข) เชื่อในการตายเพื่อไถ่บาปของพระเยซู

การที่จะเชื่อว่าพระเยซูเสด็จไปสู่ไม้กางเขนและถูกปลงพระชนม์ที่นั่นเท่านั้นไม่พอ เพราะทุก
ๆ คนที่ศึกษาประวัติศาสตร์ย่อมยอมรับข้อนี้ แต่ว่าการตายของพระเยซูมิใช่เป็นการตายอย่างสามัญหรือ
วิสามัญฆาตกรรม แต่พระเยซูทรงยอมพลีพระชนม์เพื่อจะทำให้เกิดความรอดพ้นจากบาป สำหรับปวง
มนุษย์ทั่วโลก “พระเยซูทรงแบกความบาปของเราด้วยพระกายของพระองค์เองที่ดั้น ไม้ (กางเขน)” พระ
เยซูทรงใช้หนี้บาปของเราซึ่งไม่มีใครในโลกจะใช้หนี้ได้

(ค) เชื่อในการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู

ข้อนี้หมายความว่า ต้องเชื่อความจริงอันประเสริฐเรื่องการฟื้นคืนจากความตายของพระเยซูคริสต์
ความเชื่อในพระคริสต์ที่ตายแล้วช่วยใครให้รอดพ้นบาปไม่ได้ การฟื้นคืนจากความตายของพระเยซูต่างหาก
ที่ทำให้ความตายของพระเยซูบังเกิดผลมีฤทธิ์เดช เรื่องราวของพระกิตติคุณคงจะหยุดสิ้นสุดลง
เหมือนกับที่มนุษย์บางจำพวกอยากให้อันสิ้นสุดลงพร้อมกับเรื่องการฝังพระศพของพระเยซูในอุโมงค์
สมจริงดังที่อาจารย์เปาโลกล่าวว่า “ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์และตัวท่านก็ยังคงอยู่ในความบาป
ของท่านต่อไป”

เราอาจจะต้องเชื่อบางสิ่งบางอย่างในเรื่องพระเยซู แต่ความเชื่อนั้นมิใช่ความศรัทธา ใคร ๆ อาจ
เชื่อในทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับคำสั่งสอนขององค์พระเยซูคริสต์และเชื่อมากกว่านั้นอีก แต่กระนั้นก็ยัง
ไม่รอดพ้นบาป ผิมาธาคนมันก็เชื่อสิ่งเหล่านั้นเหมือนกัน หากอบพูดไว้ดังนี้ “ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าแต่
องค์เดียวก็ดีอยู่แล้ว เหล่าพวกปีศาจมันก็เชื่อเหมือนกันและกลัวจนตัวสั่น” การเชื่ออย่างนั้นก็ดีแล้วแต่
มันไปไกลไม่พอ ในสมัยเมื่อพระเยซูยังทรงพระชนม์อยู่ในโลกนี้เหล่าปีศาจพากันร้องอ้ออึงเมื่อมันเห็น
พระเยซู พวกมันพากันร้องว่า “องค์พระเยซูคริสต์บุตรของพระเจ้าสูงสุด เรากับท่านมีอะไร
เกี่ยวข้องกัน? เรา รู้จักว่าพระองค์ท่านเป็นผู้ใด ท่านก็คือองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์บริสุทธิ์แต่องค์เดียว” แต่
เราต้องการความเชื่อมากกว่านั้นที่จะช่วยให้เราพ้นบาป

(2) การยอมรับ

ความเชื่อในองค์พระคริสต์เป็นการยอมรับเอาองค์พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าและเป็นพระผู้ไถ่บาปของเราเป็นการเฉพาะตัว เป็นเรื่องของพระเยซูคริสต์จะจัดทำและทำการไถ่บาป อัครสาวกยอห์น

กล่าวไว้ในยอห์น 1:12 “แต่ว่าคนทั้งหลายที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงโปรดให้มีอำนาจที่จะเป็นบุตรของพระเจ้าได้ คือคนทั้งหลายที่ได้วางใจในพระนามของพระองค์” ความศรัทธาในพระคริสต์คือการต้อนรับเอาพระคริสต์ไว้ในตัวของเรา

ไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับคน ๆ นั้นถ้าเขาเพียงแต่เชื่อว่าอาหารนั้นมีประโยชน์และมีคุณภาพดีอย่างนั้นอย่างนี้สำหรับร่างกาย แต่เขาไม่รับประทานอาหารเหล่านั้น คน ๆ นั้นจำเป็นจะต้องรับประทานอาหารที่มีคุณภาพดีจึงจะได้รับประโยชน์จากอาหาร คนเจ็บจะไม่ได้รับประโยชน์จากยาที่มีคุณภาพพิเศษ ถ้าเขาไม่ยอมใช้ยานั้น ๆ แม้นั้นจะมีฤทธิ์รักษาโรคได้ เขาจะตายเร็วไว้แต่เขาจะใช้ยานั้น ๆ ตามสมควรแก่ความจำเป็นแห่งร่างกายของเขา ตามทำนองเดียวกันใครจะเชื่อในความเป็นพระเจ้าขององค์พระเยซูมากสักเท่าใดก็ตาม ถึงแม้ว่าเขาจะเชื่อว่าพระเยซูเสด็จไปสู่ไม้กางเขน ทรงยอมพลีพระชนม์เพื่อโลกและฟื้นขึ้นมาจากตาย และยังมีชีวิตอยู่เสมอ แต่เขาไม่ยอมรับเอาพระเยซูคริสต์ไว้เป็นพระผู้ไถ่บาปในตัวของเขาเอง เขาจะรอดพ้นจากบาปไม่ได้ เพราะเชื่อเท่านั้น ไม่พอ คนทุกคนจำเป็นจะต้องจัดการกับสิ่งจำเป็นสำหรับจิตวิญญาณของเขาเองตามซึ่งพระคริสต์ประทานให้แก่เขา

หลายปีมาแล้ว, ขณะนั้นเกิดสงครามระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศสเรือใหญ่ลำหนึ่งของฝรั่งเศสต้องเดินทางไปเป็นระยะทางไกล ขากลับเรือลำนั้นหมดน้ำจืด คนในเรือกำลังจะอดน้ำตาย เขาซักรงของเรือลำนั้นขึ้นขอความช่วยเหลือ และขณะที่ผ่านช่องแคบอังกฤษ คนในท่าเรือของอังกฤษแห่งหนึ่งเห็นเข้า เขาจึงส่งสัญญาณว่าสงครามสงบแล้ว และเชิญเข้ามาในอ่าวและรับน้ำจืดได้เท่าที่ต้องการ คนในเรือฝรั่งเศสจะเชื่อสัญญาณนั้นว่าเป็นจริงอย่างเดียวไม่พอ คนในเรือจะต้องนำเรือเข้าไปในอ่าวและรับน้ำจืดจากท่าเรือแห่งนั้นจึงจะได้รับประโยชน์เต็มที่

พระเยซูคงจะทรงมีความคิดอย่างนี้อยู่ในพระทัย จึงตรัสสอนว่า “เราเป็นทิพย์อาหารแห่งชีวิต” และ “เราเป็นน้ำทิพย์แห่งชีวิต” คนจะต้องบริโภคอาหารและน้ำเข้าไปในร่างกายเสียก่อนจึงจะได้รับประโยชน์จากน้ำและอาหารนั้น ถ้าปฏิเสธไม่ยอมรับประทานอาหารและไม่ยอมดื่มน้ำจะมีปลายทางอยู่ทางเดียวเท่านั้น สิ่งนั้นคือ ความตายในทำนองเดียวกันเราจะต้องจัดการกับพระคริสต์ด้วยความศรัทธาของเรา ถ้าวิญญาณที่หิวกระหายประสงค้จะได้รับความอิ่มทางจิตกับพระคริสต์ ผู้นั้นจะต้องรับเอาองค์พระคริสต์ไว้ในตัวของเขา ๆ จึงจะได้รับความอิ่มบริบูรณ์ ถ้าปฏิเสธองค์พระเยซูคริสต์ ก็มีปลายทางอยู่ทางเดียวเท่านั้น สิ่งนั้นคือความต้องการทางจิตวิญญาณ

(3) การยอมจำนน (ถวายเป็น) ต่อพระเจ้า

ความศรัทธาในองค์พระเยซูคริสต์คือการยอมจำนนตัวเอง (ถวายเป็นตัวเอง) แก่พระคริสต์เป็นการมอบตัวเองไว้ในความอารักขาของพระคริสต์ เมื่อ จอห์น จี. แพ็ทตัน แปลพระคริสตธรรมใหม่เป็นภาษาพื้นเมืองของชาวบ้านหมู่บ้านหนึ่ง แพ็ทตัน ไม่สามารถสรรหาคำว่า “ความเชื่อ” และ “ศรัทธา” วันหนึ่งขณะที่เขาทำงานอยู่ที่โต๊ะหนังสือของเขา ครูชาวพื้นเมืองคนหนึ่งเข้ามาแสดงว่าร้อนและเหนื่อยจากการเดินทางไกล เขานั่งทอดตัวลงบนเก้าอี้และใช้คำ ๆ หนึ่งซึ่งหมายความว่า “ผมทิ้งน้ำหนักตัวของผมทั้งหมดลงบนเก้าอี้” คำนั้นเองเป็นคำที่ด็อกเตอร์ แพ็ทตันต้องการ ความเชื่อนั้นจะเป็นความเชื่อของใครก็ตาม เป็นการกระทำชนิดหนึ่ง โดยการกระทำของผู้นั้นจะวางน้ำหนักแห่งความคิดและจิตใจลงบนองค์พระคริสต์ทั้งหมด

หลายคนเคยอ่านเรื่องการกลับใจใหม่ของด็อกเตอร์ วิลเลียม แซซเซอร์แล้ว ขณะนั้นคริสตจักรเม้าท์เฮอร์มันกำลังมีการประชุมพื้นใจใหม่ ในคริสตจักรนี้ครอบครัวของแซซเซอร์เคยไปประชุมนมัสการเป็นประจำ เวลานั้นมีหลายคนได้กลับใจใหม่แล้ว แต่เด็กหนุ่มแซซเซอร์คนนี้ก็ร้อนใจเรื่องจิตวิญญาณของเขาเอง มีเพื่อนคนหนึ่งจึงมือเขาไปข้างหน้าที่ประชุมเพื่อรับสารภาพ แต่เด็กหนุ่มคนนี้ก็ยังไม่พบความรอด ตอนเย็นวันรุ่งขึ้นเขาไปประชุมตามลำพัง ขณะที่เขาเดินครุ่นคิดไปตามทาง มีญาติของเขาคนหนึ่งเพิ่งกลับใจใหม่ ๆ เดินมาพบเขาแล้วร่วมเดินทางไปประชุมด้วย ญาติของเขาคนนั้นถามเขาว่าเขาคิดถึงตัวเองอย่างไร ขณะที่เขาเข้าเฝ้าอยู่ตรงพระพักตร์พระเจ้า เขาจึงตอบว่าเขารู้สึกไม่พอใจตัวเองจนหมดหวัง เพราะเขารู้สึกว่าเขาเป็นคนบาปมากต่อพระเจ้า และไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อไป เพื่อนของเขาบอกว่า จงมีความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ เขาพูดต่อไปว่า เขาเคยได้ยินคนอื่นพูดถึงเรื่องความเชื่อ แต่ตัวของเขาเองยังไม่เห็นแสงสว่างในเรื่องนี้เลย เพื่อนของเขาหยุด แล้วชี้ให้เห็นง่ามต้นไม้ใหญ่ง่ามหนึ่งทอดลงมาสู่ถนน เขาจึงพูดกับเด็กชายคนนั้นว่า “สมมุติว่าตัวท่านขึ้นไปบนง่ามต้นไม้ นั่น ท่านกลัวจะตกลงมาจากต้นไม้ไม่ใช่ไหม?” เด็กชายคนนั้นจึงตอบว่า “แน่นอนผมก็ต้องกลัว” คน ๆ นั้นจึงพูดต่อไปว่า “มองขึ้นไปอีกทีสิ สมมุติว่าท่านขึ้นไปบนนั้นแล้วและฉันเรียกชื่อของท่านและบอกให้ท่านกระโดดลงมา ฉันจะรับตัวไว้แล้วท่านจะไม่เจ็บตัวเลย ท่านจะกระโดดลงมาหรือไม่?” เด็กชายคนนั้นก็ตอบว่า “ไม่ ไม่เอาละครับ” แล้วเพื่อนของเขาก็ถามว่า “ก็ฉันบอกท่านแล้วว่า ฉันจะรับตัวท่าน แต่ทำไมจึงไม่ยอมกระโดดลงมา” เด็กคนนั้นก็ตอบว่า “ก็เพราะฉันไม่เชื่อว่าท่านจะมีแรงพอจะรับตัวฉันได้ หรือมีแรงและสามารถรับตัวได้ก็จริงแต่ท่านอาจไม่กล้ารับตัวฉันก็ได้” เพื่อนของเขาจึงพูดว่า “นั่นหมายความว่า ท่านไม่เชื่อใช่ไหม?” คนนั้นพูดต่อไปว่า “มองดูง่ามไม้ นั่นอีกครั้งหนึ่งสมมุติว่าตัวท่านยืนอยู่บนง่ามไม้ข้างบน และมีองค์พระเยซูยืนอยู่ข้างล่าง พระเยซูทรงเรียกชื่อท่านและอ้าแขนออกรับตัวท่านแล้วท่านจะกล้ากระโดดลงไปในอ้อมแขนของพระเยซูหรือไม่?” เด็กคนนั้นหยุดคิดอยู่

สักครูหนึ่ง แล้วตอบว่า “ครับผมยินดีจะทำ” เพื่อนของเขา ก็ถามว่าทำไมเขาจึงยินดีทำเช่นนั้น? เด็กชายคนนั้นจึงตอบว่า “เพราะว่าถ้าพระเยซูทรงสัญญาว่าจะรับตัวฉัน ฉันก็เชื่อว่าพระองค์จะทรงทำเช่นนั้น และถ้าพระองค์ทรงพยายามที่จะรับตัวฉัน ฉันก็เชื่อว่าพระองค์สามารถทำได้อย่างที่พระองค์ทรงสัญญา” เพื่อนของเขาจึงตอบว่า “นั่นแหละคือความเชื่อละ” แล้วเขาทั้งสองก็เดินทางต่อไปเพื่อเข้าในการประชุม เด็กชายคนนั้นนั่งใกล้กับเวทีข้างหน้า ขณะที่การประชุมยังดำเนินต่อไป เด็กหนุ่มคนนั้นพูดกับตัวเองว่า “คืนวันนี้ฉันจะถวายตัวแก่พระเยซู” และเขาก็ทำตามที่เขาคิด เขารับองค์พระเยซูและพระวาระของพระองค์ เขาได้ถวายตัวแก่พระเยซูทั้งหมดและถวายทุก ๆ สิ่งทั้งหมดของเขาแก่พระเยซู นั่นแหละคือ ความเชื่อ

3. ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกลับใจ

เมื่อเราได้อภิปรายกันมาอย่างย่อ ๆ แล้วถึงประสบการณ์สองครั้งเกี่ยวกับการกลับใจใหม่ คือ “การกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์” (กิจการ 20:21) บัดนี้ให้เราเสนอข้อเท็จจริงบางประการอีกสักเล็กน้อยเกี่ยวข้องกับประสบการณ์อันนี้

(1) ประสบการณ์อันแน่นอน

ประสบการณ์นี้ไม่ว่าจะเกิดขึ้นแก่ใครก็ตาม จะเกิดขึ้นแต่เพียงครั้งเดียวเท่านั้น เมื่อการกลับใจใหม่ประกอบขึ้นด้วยการหันกลับและความศรัทธา คือการหันกลับจากความบาปมาหาพระเยซูคริสต์ แล้วการที่คนหนึ่งคนใดกลับใจใหม่ได้หลาย ๆ ครั้งก็มีความหมายอยู่บ้าง ทุก ๆ ครั้งที่คุณ ๆ หนึ่งสำนึกตัวว่าเราได้ทำบาปต่อพระเจ้า แล้วหันกลับมาหาพระเยซูด้วยความเสียใจและมีความเชื่อ คน ๆ นั้นได้กลับใจใหม่แล้ว นี่แหละเป็นความหมายที่พระเยซูทรงใช้คำ ๆ นี้ เมื่อพระเยซูทรงทำนายเกี่ยวกับการปฏิเสธของเปโตรและตรัสแก่เปโตรว่า “เมื่อท่านได้หันกลับแล้ว, จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน” ลูกา 22:32 เปโตรเคยกลับใจมาแล้วหนหนึ่ง คือหมายความว่าเราได้กลับใจจากความบาปในอดีตแห่งหนึ่งของเขา และไว้วางใจในองค์พระเยซูคริสต์ แต่เมื่อเขาได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวงในการปฏิเสธพระเยซูคริสต์ แล้วหันกลับมาด้วยความเสียใจในความบาปและมีความเชื่อองค์พระเยซูคริสต์ เขาจึงได้กลับใจใหม่อีกครั้งหนึ่ง คริสเตียนทุก ๆ คนได้กลับใจใหม่เมื่อเขาสำนึกตัวว่าเขาได้ทำบาป แล้วหันกลับมาหาพระเยซูด้วยความเสียใจในความบาปและมีความเชื่อ โดยวิธีนี้จึงมีการกลับใจใหม่หลายครั้ง トラバド ที่คน ๆ นั้นยังมีชีวิตอยู่ในโลก เขาก็ยังกลับใจใหม่อยู่เรื่อย ๆ และวางใจในองค์พระเยซูคริสต์

แต่ตามปกติความหมายแห่งการกลับใจเสียใหม่หมายความว่า เป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ และเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวในชีวิตของคน ๆ นั้น เป็นประสบการณ์วิสามัญที่ทำให้คน ๆ นั้นได้รับความรอดเป็นเวลาใด ๆ ก็ตามสำนึกตนเองอย่างละเอียดสุขุมเกี่ยวกับความบาปของตน และประสบกับ

การเปลี่ยนแปลงทั้งความคิดและจิตใจเกี่ยวกับความบาปของตนเองแล้วมอบตนเองไว้ในพระคุณของพระเยซูคริสต์เพื่อรอดพ้นบาป เขาอาจหลงกระทำบาปอีกหลังจากที่ได้รับประสบการณ์เช่นนั้นมาแล้ว และบางที่ต้องการการกลับใจใหม่หลายครั้งและหันกลับมาหาพระเยซู แต่เขาจะไม่ได้พบประสบการณ์เหมือนครั้งแรกที่เขาเคยพบเคยเห็นมา และข้อนี้แหละเป็นการกลับใจใหม่ครั้งแรกที่เกิดขึ้นจริง ๆ จะไม่มีอีกเช่นนั้นในชีวิต เพราะว่าเวลานั้นมีบางสิ่งได้เกิดขึ้นในใจของเขาซึ่งจะไม่มีเปลี่ยนแปลงอีกเลย

ข้าพเจ้าเห็นด้วยอย่างแน่นอนว่า ใคร ๆ ก็ตามที่คิดว่าเขาได้รับการกลับใจใหม่แล้ว และเขาคิดว่านั่นเป็นการกลับใจใหม่ แต่ปรากฏภายหลังว่าเขาคิดผิด เขาได้ประสบกับความเศร้าโศกเนื่องจากความบาปของเขา และเขาได้ตัดสินใจว่าจะเปลี่ยนความประพฤติในชีวิตของเขา แต่เขาไม่เคยกลับใจใหม่จริง ๆ เขาเป็นผู้ที่อยู่ในจำพวกที่พระเยซูทรงตรัสถึงในเรื่อง คำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชทำเมล็ดพืชบางชนิดตกที่ดินมีหิน และเมล็ดพืชก็งอกขึ้น แต่ภายหลังก็เหี่ยวแห้งตายไป เหตุว่าไม่มีรากลึกในดิน มันเป็นประสบการณ์ต้นเตี้ยทางอารมณ์ซึ่งจะผ่านไปเร็ว ๆ เท่านั้น แต่การกลับใจใหม่ที่แท้จริงเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ และอยู่ถาวรไม่เปลี่ยนแปลง

(2) เกี่ยวข้องกับการบังเกิดใหม่

ประสบการณ์เช่นนี้จำเป็นจะต้องเกี่ยวข้องกับการบังเกิดใหม่ตามที่เราได้กล่าวมาแล้วว่าการบังเกิดใหม่กับการกลับใจใหม่เป็นประสบการณ์อย่างเดียวกันแต่เป็นคนละด้าน การบังเกิดใหม่เป็นงานของพระเจ้า การกลับใจใหม่เป็นงานของมนุษย์ แต่ทั้งสองอย่างก็ไปด้วยกัน ท่านมีอย่างหนึ่งโดยไม่มีอีกอย่างหนึ่งไม่ได้ ไม่มีคนใดที่บังเกิดใหม่โดยปราศจากการกลับใจใหม่หรือไม่มีใครกลับใจใหม่โดยปราศจากการบังเกิดใหม่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทรงทำให้สำนึกตัวในความบาป แต่เมื่อคนใดกลับใจเสียใจใหม่หันมาหาพระคริสต์พระวิญญาณของพระเจ้านำการบังเกิดมาสู่จิตใจของเขา มนุษย์จะเปลี่ยนชีวิตของเขาเองโดยปราศจากพระเจ้าไม่ได้ และพระเจ้าไม่ทำงานในจิตใจของมนุษย์โดยปราศจากการร่วมมือของมนุษย์

ข้าพเจ้าขอยกอุทาหรณ์เรื่องการแสดงการอัศจรรย์ของพระเยซูสักเรื่องหนึ่งที่สระเบ็ทซาเซดา ในกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูทรงพบชายคนหนึ่งซึ่งเดินไม่ได้ เขาไม่ได้เดินแม้แต่ก้าวเดียวเป็นเวลาสามสิบแปดปีแล้ว พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “จงลุกขึ้น ยกที่นอนของท่านแล้วเดินไป” ชายผู้น่าสงสารคนนั้นได้เคยพยายามลุกขึ้นเดินหลายครั้งหลายหนแล้วแต่ไม่ได้ผล เขาช่วยตัวไม่ได้ เขาอาจทูลพระเยซูดังนี้ “พระองค์เจ้าข้า, ข้าพเจ้าลุกขึ้นไม่ไหว ข้าพเจ้าได้ลองหลายครั้งแล้วแต่ทำไม่ได้” เขาไม่เคยพยายามลุกขึ้นตามคำสั่งของพระคริสต์ ฉะนั้นบัดนี้เมื่อเขาฟังคำสั่งของพระองค์ เขาก็พยายาม และคุณเถิดบัดนี้เขาได้เร็วแรงใหม่ในข้อกระดูกของเขาและเขาลุกขึ้นเพราะเหตุว่าเขาได้รับเร็วแรงใหม่

การกลับใจใหม่ก็เป็นเช่นเดียวกัน เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาประทับในใจของคน ๆ นั้น เขาจะสำนึกถึงความบาปของเขา พระสุรเสียงของพระเจ้าจะตรัสแก่ผู้นั้นว่า “จงทิ้งบาปของท่านและหันกลับมาหาพระเยซู” เขาได้พยายามจะทิ้งบาปของเขาหลายครั้งหลายหนแล้วแต่ไม่สำเร็จ เขาพยายามที่จะลุกขึ้นจากสภาพที่หมดหวังแต่ทำไม่สำเร็จ ความบาปของเขายึดตัวเขาไว้แน่น เมื่อเขาได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสเรียกว่า “จงละทิ้งบาปของท่านและหันมาหาพระเยซู” เขาอาจทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้าฯ ข้าพเจ้าลองดูหลายครั้งแล้ว ทำไม่สำเร็จสักครั้งเดียว ข้าพเจ้าถูกความบาปรัดตัวไว้แน่นแล้ว” แต่ก่อนนี้เขาไม่เคยพยายามละทิ้งบาปโดยเชื่อฟังองค์พระเยซูคริสต์ บัดนี้เขาเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า เขาลุกขึ้นเดินออกมาจากบาปของเขา และคุณลักษณะของพระเจ้าก็เข้าไปในจิตใจของเขา ได้ทำสิ่งซึ่งตัวเองไม่สามารถทำได้

(3) เป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นทันที

ในวาระที่คนสำนึกตัวหันจากความบาปของเขาและวางใจในองค์พระเยซูคริสต์ในวาระนั้น คนนั้นได้กลับใจใหม่แล้ว เขาอาจต้องเสียเวลาต่อสู้อในใจของตนเองเป็นเวลานานก่อนที่จะมาถึงขั้นการกลับใจใหม่จริง ๆ แต่ถ้าตัดสินใจได้เมื่อใด การเปลี่ยนแปลงใหม่ก็จะเกิดขึ้นเมื่อนั้น จริงอยู่เขาอาจไม่แน่ใจในการกลับใจนั้นในทันทีทันใด เขาจะค่อย ๆ เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการกลับใจใหม่นั้นทีละน้อย ๆ แต่การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในวาระนั้นเอง

คริสเตียนบางคนมีความยุ่งยากใจเพราะเขาไม่สามารถซื่อสัตย์หลังลงไปได้เลยว่ากลับใจใหม่เมื่อใด และที่ไหน เขาได้ยินคนอื่นเล่าเรื่องประสบการณ์แห่งการกลับใจใหม่ และบอกได้จนกระทั่งเวลาและสถานที่ซึ่งเขาได้กลับใจใหม่ และเมื่อเขาทำเช่นนั้นไม่ได้เขาก็สงสัยในเรื่องการกลับใจใหม่ของเขา มีคริสเตียนชราที่ดีที่สุดคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้ารู้จักมีความยุ่งยากใจเพราะเหตุนี้ การที่ท่านจะรู้จักสถานที่และเวลาแน่นอนที่ท่านกลับใจใหม่หรือไม่นั้นไม่เป็นปัญหา ปัญหาที่สำคัญที่สุดก็คือ เดียวนี้ท่านเกลียดชังความบาปหรือเปล่า? และหันตัวของท่านเองจากบาปแล้วกลับมาหาพระเจ้า และเดี๋ยวนี้ท่านวางใจองค์พระเยซูคริสต์ว่าเป็นพระผู้ช่วยกู้บาปสำหรับตัวของท่านเองหรือเปล่า?

มีสองคนเดินทางไปในมลรัฐ เวอจินเนีย คนหนึ่งรู้จักเขตแดนที่แน่นอนว่าแดนรัฐแบ่งแยกตรงไหน เมื่อเขามาถึงเส้นปันเขตเขาก็ก้าวข้ามเส้นปันเขตที่พาเขาออกพ้นเขตมลรัฐคาโรไลนาเหนือเข้าไปในมลรัฐเวอจินเนีย ชายคนนี้รู้เวลาและสถานที่ ๆ เข้ามเส้นปันเขตนั้นแต่ชายอีกคนหนึ่งไม่รู้เลยว่าเส้นพรมแดนของมลรัฐอยู่ตรงไหน แต่เขาเดินต่อไปเรื่อย ๆ จนในที่สุดเขาก็รู้สึกว่าเขาเข้ามาอยู่ในมลรัฐ เวอจินเนียแล้ว เขาเห็นบางสิ่งบางอย่างที่เขาจำแนกออกว่าสิ่งนั้น ๆ อยู่ในมลรัฐเวอจินเนีย เขาไม่ทราบว่าเขาข้ามพรมแดนของรัฐที่ตรงไหน หรือไม่ทราบว่าเขาข้ามพรมแดนตั้งแต่เมื่อไร แต่รู้แน่นอนว่าเดี๋ยวนี้เขาอยู่ที่นั่นแล้ว และเขาอยู่ในมลรัฐเวอจินเนียเท่า ๆ กับชายอีกคนหนึ่งเหมือนกัน

การกลับใจใหม่ก็เช่นเดียวกัน คนหนึ่งอาจรู้จักเส้นพรมแดนระหว่างอาณาจักรของโลกกับอาณาจักรของพระเจ้า โดยการกลับใจใหม่และโดยความเชื่อเขาก้าวข้ามเส้นพรมแดนนั้น เขาทราบว่า มันเกิดขึ้นเมื่อไรและเกิดขึ้นที่ใด แต่อีกคนหนึ่ง ภายใต้การสำนึกบาป เขาหันหน้าไปหาพระเจ้า ต่อมาอีกไม่ช้าเขาก็รู้ว่าเขาอยู่ในพระราชอาณาจักรของพระเจ้า มีผลบางอย่างเกิดขึ้นในใจและในชีวิตของเขาซึ่งพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นเป็นผู้ผลิตได้ เขารู้ว่าเขาเกลียดบาปและรักพระเจ้า เขาว่าเขาผ่านจากความตายมาสู่ความมีชีวิตแล้ว เขาไม่ทราบเวลาหรือสถานที่ ๆ แน่แน่นอนลงไปว่าเขากลับใจใหม่เมื่อใดและตรงไหน แต่เขารู้แน่นอนว่าเขาได้กลับใจใหม่แล้วจริง ๆ และคนนั้นก็อยู่ในพระราชอาณาจักรของพระเจ้าเท่า ๆ กับอีกคนหนึ่งที่อยู่เวลาและสถานที่ที่เขาเกิดใหม่เหมือนกัน

(4) การเปลี่ยนแปลงภายนอกไม่เหมือนกันทั้งหมด

การเปลี่ยนแปลงภายนอกของประสบการณ์แห่งการกลับใจใหม่ของบางคนก็ปรากฏให้เห็นได้เด่นชัดกว่าของบางคน ทั้งนี้ย่อมแล้วแต่การดำเนินชีวิตของแต่ละคน และแล้วแต่การทำผิดบาปมากน้อยเพียงใด ถ้าผู้ใดมีชีวิตอยู่อย่างเสเพลและจมดิ่งลึกลงในความบาป เมื่อคนนั้นกลับใจเปลี่ยนชีวิตใหม่แล้ว การเปลี่ยนแปลงในการดำเนินชีวิตของคน ๆ นั้นย่อมเห็นได้เด่นชัดมากกว่าผู้ที่มิมีชีวิตอยู่อย่างซื่อสัตย์ และเหมาะสม การเปลี่ยนแปลงในชีวิตของคนใดที่เป็นผู้ใหญ่แล้วย่อมมีมากกว่าเด็ก ๆ การเปลี่ยนแปลงภายในใจนั้นเหมือนกัน แต่การเปลี่ยนแปลงภายนอกที่ปรากฏออกมาให้เห็นนั้นย่อมแตกต่างกันแล้วแต่ชีวิตในอดีตของคนนั้น ๆ

บางครั้งเราได้ยินบางคนเล่าเรื่องการกลับใจใหม่ของเขาอย่าง โลด โผน พิศดารว่าเขาได้จมลึกกลงไปในความบาปจนต่างพร้อยสกปรกโสมนม และแล้วเขาได้หันกลับใจใหม่และชีวิตของเขาได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมหัศจรรย์ จนทำให้บางคนยุ่งยากใจเพราะเขาเองไม่สามารถเล่าเรื่องการกลับใจใหม่ของเขาได้อย่างนั้นบ้าง เมื่อเขาอ่านเรื่องการกลับใจใหม่ของเขาเปาโล ก็ทำให้เขาสงสัยการกลับใจใหม่ของตนเอง เพราะเขาไม่มีประสบการณ์เช่นนั้นเลย แต่ผู้ที่เขาจะพบประสบการณ์การกลับใจใหม่อย่างเปาโลได้ ผู้นั้นจะต้องมีชีวิตอย่างเปาโลเสียก่อน เขาจะต้องเป็นผู้ที่ข่มเหงคริสตจักร มือของผู้นั้นจะต้องเปื้อนเลือดของผู้ไร้ความผิด แทนที่คน ๆ นั้นจะเศร้าโศกเสียใจเพราะไม่สามารถเล่าเรื่องการกลับใจใหม่เช่นนั้นได้ เขาควรจะขอบพระคุณพระเจ้าที่เขาไม่จมลึกลงในบาป จนกระทั่งปรากฏผลการเปลี่ยนแปลงภายนอกเด่นชัดเช่นนั้น

(5) เป็นประสบการณ์ที่จำเป็น

ในมัทธิว 18:3 มีพระคำรัสของพระเยซูดังนี้ “เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายตามความจริงว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ ท่านจะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย ถ้าปราศจากประสบการณ์ เช่นนี้ การรอดพ้นจากบาปเป็นสิ่งที่สูญวิสัย

ครูสอนศาสนาบางคนกล่าวว่ามนุษย์ทุก ๆ คนมีเชื้อหรือเมล็ดแห่งชีวิตนิรันดรอยู่ในตัวและเขาผู้นั้นสามารถทำให้มันเจริญเติบโตขึ้นเป็นชีวิตคริสเตียนได้ เมล็ดพืชที่ปลูกลงในดิน เมื่อมีสิ่งแวดล้อมและภาวะเหมาะสม เมล็ดพืชนั้นจะงอกขึ้นเป็นต้นไม้ฉันใด พระเจ้าได้เพาะเมล็ดพืชแห่งชีวิตนิรันดรลงในจิตใจของทุกคนแล้ว และเมื่อได้รับอิทธิพลและสิ่งแวดล้อมอันเหมาะสมแล้ว เมล็ดพืชแห่งชีวิตนิรันดรนี้จะงอกและเจริญเติบโตขึ้นเป็นอุปนิสัยของคริสเตียนได้ฉันนั้น ครูสอนศาสนาเหล่านั้นบอกว่า ถ้าเด็กคนใดได้รับการอบรมอยู่ในหมู่คริสเตียนด้วยกันและรับการสั่งสอนอบรมอย่างถูกต้องดีแล้ว เด็กคนนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องพบประสบการณ์ที่เราเรียกว่าการกลับใจใหม่เลย และทั้งหมดที่เขาต้องการก็คือการอบรมสั่งสอนอันถูกต้องที่จะทำให้คงอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าต่อไป

คำสอนเช่นนั้นเป็นการตรงกันข้ามกับพระคำรัสของพระเจ้าทารกมิได้อยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าตั้งแต่เกิด กษัตริย์ดาวิดตรัสว่า “ข้าพเจ้าได้เกิดมาในอสังข์ธรรมและมารดาได้ตั้งครรภ์ตลอดข้าพเจ้าในความบาป” (บทเพลงสรรเสริญ 51:5) เปาโลก็สอนว่า “ตามสันดานเราจึงเป็นลูกแห่งความพิโรธเหมือนอย่างคนอื่น” (เอเฟซัส 2:3)

คำสอนของครูสอนศาสนาดังกล่าวแล้วข้างต้นเป็นการปฏิเสธความจำเป็นเรื่องการใช้หนี้บาปของพระคริสต์ ถ้ามนุษย์จะรอดพ้นจากบาปได้โดยไม่ต้องอาศัยการใช้หนี้บาปของพระเยซูแล้ว ความตายของพระเยซูก็เป็นสิ่งไม่จำเป็น และการเทศนาเรื่องไม้กางเขนเป็นเรื่องโง่งงจริง ๆ

คำสอนเช่นนั้นเป็นการทำให้มนุษย์ได้รับความรอดพ้นบาปได้ด้วยพลังของตนเอง มิใช่ได้รับความรอดด้วยพระคุณ เป็นการปฏิเสธแผนการณ์ของความรอดซึ่งเปาโลและคนอื่น ๆ เสนอไว้ “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมิใช่แต่ตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นเป็นด้วยการประพฤติที่หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้”

(เอเฟซัส 2:8,9)

มีข่าวแห่งพระกิตติคุณเพียงข้อเดียวเท่านั้นสำหรับมนุษย์ทั่วโลกข่าวนั้นคือ “การกลับใจใหม่ เฉพาะพระเจ้าและความเชื่อในพระเยซูคริสต์” (กิจการ 20:21) และก็มีคำเชิญชวนแห่งพระกิตติคุณข้อเดียวสำหรับคนทุกคนคือ “จงหันกลับจากทางบาปของท่านและจงวางใจในองค์พระเยซูคริสต์” จงสดับพระวจนะอันสำคัญของพระเยซูที่ตรัสว่า “ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ ท่านจะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย” (มัทธิว 18:3)

บทที่ 5 ความชอบธรรม

1. ผู้ประสพความชอบธรรม

2. ความหมายของความชอบธรรม

- ก. การอภัยบาป
- ข. การใช้หนี้บาป
- ค. การเป็นบุตรบุญธรรม

3. ป่อเกิดของความชอบธรรม

- ก. ไม่ได้เกิดจากการปฏิบัติ
- ข. เกิดจากพระคุณของพระเจ้า

4. รากฐานของความชอบธรรม

5. วิธีที่จะบรรลุถึงความชอบธรรม

6. ผลของความชอบธรรม

- ก. สันติสุขกับพระเจ้า
- ข. พระเจ้าทรงพอพระทัย
- ค. เกิดความยินดี
 - 1. ในความหวังแห่งพระเกียรติของพระเจ้า
 - 2. ในความยากลำบาก

บทที่ 5 ความชอบธรรม

คำสอนเรื่องความชอบธรรมนี้มีอยู่ทั่วไป ในพระคัมภีร์ เราพบความจริงเรื่องความชอบธรรมเมื่อพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมในปฐมกาล 15:6 “อับราฮัมก็เชื่อวางใจในพระเยโฮวาห์ และที่เชื่อนั้นพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” ความจริงข้อนี้บรรดาครูและศาสดาพยากรณ์ของพระคัมภีร์เดิมก็แสดงไว้เหมือนกัน แต่เราพบว่าพระคัมภีร์ใหม่มีคำสอนเรื่องนี้ครบบริบูรณ์ เปาโลเป็นผู้นำคนหนึ่งที่จะอธิบายคำสอนเรื่องนี้ ในจดหมายทุกฉบับของเปาโลมีคำสอนเรื่องนี้ ในหนังสือโรมดูเหมือนจะอธิบายความหมายของความชอบธรรมละเอียดที่สุด จุดประสงค์ของจดหมายนั้น (คือหนังสือโรม) ก็คือ คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ (โรม 1:17) คำสอนนี้เป็นหัวใจของพระกิตติคุณ

ในสมัยกลางคำสอนเรื่องนี้เกือบจะสูญหายไป มีข้อความผิด ๆ พลาด ๆ และคำสอนจอมปลอมปะปนอยู่มาก จนครอบคลุมความหมายที่แท้จริงเสียสิ้น สิ่งที่เคยเป็นประสบการณ์ที่สำคัญที่สุดในชีวิตของมนุษย์มาแล้วครั้งหนึ่งก็กลายเป็นสิ่งที่มีความหมายแต่เพียงเล็กน้อยโดยมากในวงการคริสต์ศาสนาทั่ว ๆ ไปในเวลานั้น ได้ลดความเข้มแข็งเรื่องนี้ลงไปมากและศาสนาก็เหลือแต่ระเบียบและพิธีต่าง ๆ เท่านั้น แต่ในยุคที่นิกายโปรเตสแตนต์เฟื่องฟู คำสอนเรื่องความชอบธรรมโดยความเชื่อได้ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาอีก ในเวลาเดียวกันนั้น มาตินลูเตอร์ได้ขึ้นบันไดศักดิ์สิทธิ์ในกรุงโรมและได้อ่านพระคัมภีร์ข้อที่กล่าวว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” คัมภีร์ข้อนี้มีความหมายใหม่แก่ มาติน ลูเตอร์ และได้เปลี่ยนวิถีชีวิตของเขาทั้งหมด

1. ผู้ประกาศความชอบ

ใครจะเป็นผู้ทำให้มนุษย์เป็นผู้ชอบธรรม? เปาโลตอบปัญหาข้อนี้ไว้ในหนังสือโรม 8:33 “พระเจ้าได้ทรงโปรดให้พ้นโทษแล้วใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก?” บางครั้งมนุษย์พยายามจะทำตนให้เป็นผู้ชอบธรรมด้วยตนเอง และข้อนี้แหละที่พระเยซูทรงกล่าวโทษพวกฟาริสี ดังพระเยซูตรัสว่า “พวกท่านพยายามทำตัวให้เป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์” พระเยซูตรัสคำเปรียบซึ่งแทงใจพวกฟาริสีดังนี้ “มีชายคนหนึ่งไว้ใจตนเองว่าเป็นคนดี (คนชอบธรรม)” ทุกวันนี้ก็เหมือนกันมีหลายคนพยายามทำตนเองให้เป็นคนดี (เป็นคนชอบธรรม) คือเขาไว้ใจตนเองว่าเขาจะเป็นคนชอบธรรมได้

บางคนพยายามจะทำให้คนอื่นเป็นคนดี พ่อแม่พยายามทำให้ลูกเป็นคนดี เพื่อน ๆ ก็พยายามทำเพื่อนให้เป็นคนดี และมีศาสนาบางนิกายพยายามจะอ้างอิงว่าเขาเป็นผู้มีสิทธิ์ทำให้มนุษย์เป็นคนชอบธรรมมีบุคคลเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรมได้ ผู้นั้นคือพระเจ้า “พระเจ้าเป็นผู้ที่ทำให้เราบริสุทธิ์ไม่มีโทษ”

2. ความหมายของความชอบธรรม

หมายความว่าอะไรที่ว่า พระเจ้าทรงกระทำให้คนเป็นคนชอบธรรม? คำในภาษาอังกฤษมีความหมายทำให้เข้าใจผิดได้คือคำ ๆ นี้ เามาจากภาษาละตินสองคำซึ่งหมายความว่า “ทำให้ยุติธรรม” หรือชอบธรรม แต่นั่นไม่ใช่ความหมายอย่างเดียวกันกับความหมายที่อาจารย์เปาโลใช้ ในพระคัมภีร์ใหม่คำว่าชอบธรรม ไม่ได้หมายความว่าทำให้ยุติธรรม

คำนั้นตามความหมายของกฎหมาย ถ้าแปลตรงตามตัวอักษรหมายความว่า ยุติธรรมหรือชอบธรรม คำนี้เกี่ยวข้องกับผู้ที่จะต้องเผชิญกับกฎหมาย คำนี้ใช้เป็นคำตรงกันข้ามกับการพิพากษาลงโทษ การที่จะพิพากษาลงโทษผู้ใดนั้นไม่หมายความว่าทำให้เขาเป็นคนบาป แต่เป็นการประกาศให้ทราบว่าคนนั้นเป็นคนบาป เป็นการแจ้งให้ทราบว่าผู้ที่มีความผิดต่อกฎหมาย ในทำนองเดียวกันการที่ทำให้ผู้หนึ่งผู้ใดเป็นผู้ชอบธรรมนั้น ไม่หมายความว่าทำให้คนนั้นเป็นคนยุติธรรม แต่เป็นการแจ้งให้ทราบว่าผู้นั้นเป็นผู้ยุติธรรมแล้ว

ด็อกเตอร์เพนเดลตัน ยกอุทาหรณ์จากเรื่องที่เกี่ยวข้องกับขนบธรรมเนียมของคนในสมัยก่อนเรื่องหนึ่งว่า เมื่อคน ๆ หนึ่งถูกฟ้องกล่าวหาว่าทำผิดทางอาญาเรื่องใดก็ตามคนนั้นจะถูกนำตัวมาตีหน้าผู้พิพากษา หลังจากได้พิจารณาหลักฐานแล้ว ก็จะอ่านคำพิพากษาโดยเอาหินก้อนเล็ก ๆ ใส่ลงในไห ถ้าเขาคิดว่าจำเลยเป็นคนทำผิดจริง เขาจะเอาก้อนหินสีดำใส่ลงในไห ในขณะที่เขาเห็นว่าจำเลยปราศจากความผิด เขาจะใส่หินสีขาวลงในไห การที่จะเอาก้อนหินสีดำใส่ลงในไหไม่หมายความว่าจะทำให้คนนั้นเป็นอาชญากร แต่เป็นเพียงวิธีการอย่างหนึ่งที่ผู้พิพากษาแจ้งให้ทราบว่าคนนั้นเป็นคนทำผิด หรือการที่จะเอาก้อนหินสีขาวใส่ลงในไหไม่หมายความว่าจะเป็นการทำให้คนนั้นปราศจากความผิด แต่เป็นวิธีการอย่างหนึ่งซึ่งประกาศให้ทราบว่าคน ๆ นั้นไม่มีความผิดเลย ในทำนองเดียวกันการพิพากษาลงโทษของพระเจาก็เหมือนกัน ไม่หมายความว่าจะเป็นการทำให้คน ๆ นั้นเป็นคนบาป แต่เป็นการประกาศให้ทราบว่าคนนั้นเป็นคนบาป และการที่พระเจ้าทรงนับว่าผู้นั้นเป็นคนชอบธรรมก็ไม่หมายความว่าจะเป็นการทำให้คนนั้นกลายเป็นคนชอบธรรม แต่เป็นการแจ้งให้ทราบว่าผู้นั้นเป็นคนชอบธรรมแล้วการที่ยอมรับว่าคนนั้นเป็นผู้ชอบธรรมแล้วไม่เป็นการเกี่ยวข้องกับภาวะของมนุษย์เลย แต่เป็นการเกี่ยวข้องกับพระบัญญัติของพระเจ้า พระเจ้ามิได้ทรงลงโทษมนุษย์แต่พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์สะอาดบริสุทธิ์

มีอยู่สามสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความชอบธรรม

ก. การอภัยบาป

ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ชอบธรรมนั้นคือคนที่ได้รับการอภัยโทษแล้ว เมื่อพระเจ้าทรงถือว่าคนนั้นเป็นคนชอบธรรม พระองค์ทรงอภัยความบาปของเขาแล้ว พระเจ้าทรงประกาศให้ทราบว่า การปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้านั้นนับว่าเป็นการเพียงพอแล้ว ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับคน ๆ นั้นก็ยุติลงแล้ว และเขาพ้นจากผลบาปที่เขาทำแล้วทั้งสิ้น ในกรณีเช่นนั้น การพิจารณาของพระเจ้าเป็นการเพียงพอแล้ว พระเจ้าทรงประกาศิตว่า ความผิดบาปที่ทำมานั้นไม่เป็นการผิดต่อพระองค์อีกต่อไป เขาได้รับการอภัยโทษแล้ว ความบาปของผู้นั้นถูกถอนออกไปหมดแล้ว และผู้นั้นไม่ต้องอยู่ภายใต้การลงโทษอีกต่อไป ไม่มีอำนาจในโลกหรืออำนาจนอกโลกจะนำเอาผลแห่งความผิดบาปมาใส่ลงในตัวคน ๆ นั้นได้อีกต่อไป พระเจ้าทรงให้อภัยบาปของเขาแล้ว เมื่อเจ้าเมืองแจ้งว่าผู้นั้นได้รับอภัยโทษแล้ว คน ๆ นั้นก็ไม่ต้องถูกลงโทษตามคำพิพากษาเพราะท่านเจ้าเมืองได้ปล่อยไว้ให้เขาเป็นอิสระตามเหตุผลที่ท่านเห็นว่าถูกต้องดีแล้ว ไม่มีอำนาจใดในรัฐจะมาลงโทษหรือปรับราคาได้อีกต่อไป เมื่อคน ๆ นั้นได้รับการอภัยโทษจากเจ้าเมืองแล้ว ในทำนองเดียวกันพระเจ้าทรงให้อภัยแก่มนุษย์ พระองค์ทรงประกาศแจ้งให้ทราบว่าคนนั้นได้รับอภัยโทษแล้ว และเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ไม่มีอำนาจใดในโลกหรือนอกโลกจะมีสิทธิ์บังคับให้ผู้นั้นรับโทษตามความผิดได้เลย

ข. การใช้หนี้บาป

การอภัยบาปเท่านั้นมิได้ทำให้ผู้นั้นเข้าสนิทกับพระเจ้าหรือเรียกสิ่งที่ดีสูญเสียไปเพราะผลบาปที่เขาทำคืนมาได้เลย เมื่อเจ้าเมืองประกาศอภัยโทษผู้ใดผู้หนึ่งนั้นก็เป็นที่ได้รับอิสระภาพจากการถูกลงโทษเท่านั้น เขาจะได้รับสิ่งที่สูญเสียไปในสิ่งที่เขาได้ทำผิดนั้นก็หาไม่ความอับอายขายหน้ายังอยู่ดังเดิม การอภัยโทษไม่ได้ยกฐานะในสังคมของเขาขึ้นตามระดับเดิม ดังนั้นเพียงแต่การอภัยบาปของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ไม่เป็นการกัมนุษย์ให้คืนมาในสิ่งที่มนุษย์สูญเสียไป แต่ในกรณีที่พระเจ้าทรงรับให้คนหนึ่งผู้ใดเป็นผู้ชอบธรรมนั้น พระเจ้าไม่เพียงแต่ประกาศว่าเขาได้รับอภัยบาปเท่านั้น แต่พระเจ้ายังสำแดงให้ทราบว่า พระองค์ทรงรับผู้นั้นเข้าสนิทกับพระองค์ตามเดิม เขาจะได้รับการต้อนรับเหมือนกับคนที่ไม่เคยได้ทำผิดบาปมาเลย

ข้อนี้ก็ยังมีคำเปรียบเทียบไว้แล้วในเรื่องบุตรน้อยหลงทาง เมื่อบุตรน้อยลุกขึ้นกลับไปบ้านไปหาบิดาและขอรับสารภาพความผิดบาปต่อบิดานั้น บุตรน้อยขอเป็นแต่เพียงคนใช้ของบิดาเท่านั้น เขาไม่เคยหวังเลยว่าจะได้รับตำแหน่งบุตรอย่างเดิมอีก แต่บิดาของเขามีใจเพียงแต่อภัยโทษเขาเท่านั้น แต่ได้รับเขาไว้เป็นบุตรตามเดิม กล่าวคือหาเสื้อผ้าใหม่มาสวมให้ หารองเท้ามาสวมให้ และนำแหวนมาสวมให้ที่นิ้ว และได้มีการเลี้ยงเป็นเกียรติต้อนรับเขาไว้รับตำแหน่งบุตรตามเดิม นี่ก็เป็นวิธีเดียวกับที่

พระเจ้าทรงยอมรับนับเอาว่าคนนั้นเป็นคนชอบธรรม พระเจ้ามิเพียงแต่อภัยบาปมนุษย์เท่านั้น แต่พระเจ้าทรงยอมรับคนนั้นและปฏิบัติต่อคนนั้น เหมือนกับไม่เคยทำบาปมาก่อนเลย

ค. การเป็นบุตรบุญธรรม

บางทีข้อนี้จะเป็นเรื่องที่เราควรอภิปรายกันให้ละเอียดมากขึ้นจะมีประโยชน์มากกว่าที่จะกล่าวในที่นี้เพียงย่อ ๆ มีนักศาสนศาสตร์บางคนถือว่าการยกเป็นบุตรบุญธรรมเป็นส่วนหนึ่งของการเป็นผู้ชอบธรรมแต่มีบางคนอธิบายว่าเป็นคนละเรื่อง “การยกเป็นบุตรบุญธรรมเป็นวิธีการของพระเจ้าที่ทรงช่วยเหลือบรรดาบุตรทั้งหลายเข้าในครอบครัวของพระองค์” (มูลิน)

ไม่ต้องสงสัยว่าเปาโลขอยืมคำพูดนี้มาจากธรรมเนียมของชาวโรมัน การรับเอาเด็กมาเป็นบุตรบุญธรรมก็มีธรรมเนียมเคยทำกันทั่วไปในอาณาจักรโรมัน บุตรบุญธรรมมีสิทธิรับมรดกและมีสิทธิทุกอย่างเหมือนบุตรของผู้นั้นจริง ๆ ในทำนองเดียวกันผู้ที่พระเจ้าทรงยกฐานะขึ้นเป็นบุตรบุญธรรม พระเจ้าทรงไถ่เขามาเป็นบุตร เขาก็มีสิทธิรับมรดกทุกอย่างในฐานะเป็นบุตรของพระเจ้า โรม 8: 15-17 “เหตุว่าท่านทั้งหลายมิได้รับนิสัยอย่างทาสถึงความกลัวอีก แต่ท่านทั้งหลายได้รับนิสัยอย่างบุตร ซึ่งให้เรทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า “อับบา” คือพระบิดา ฝ่ายพระวิญญาณนั้นเป็นพยานรวมกับจิตใจของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าและถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราจึงเป็นทายาทคือผู้รับมรดกของพระเจ้า และเป็นทายาทด้วยกันกับพระคริสต์ หากเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย”

ดังนั้นการเป็นผู้ชอบธรรมนั้นเป็นการกระทำอันชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงประกาศว่ามนุษย์เป็นอิสระพ้นจากบาปที่เขาได้กระทำ และได้คืนดีกับพระเจ้า พระเจ้าทรงรับผู้นั้นไว้ในครอบครัวของพระองค์ ไม่ใช่เพียงรักษาแผลให้หายเท่านั้น แต่ยังลบรอยแผลเป็นจากผู้นั้นด้วย และสถาปนาความสัมพันธ์อันบริสุทธิ์ชนิดใหม่ให้เขาด้วย

3. ป่อเกิดของความชอบธรรม

เปาโลชี้ให้เห็นหัวข้อนี้ว่า “เราได้รับความชอบธรรมอย่างเสรีโดยอาศัยพระคุณของพระองค์” การที่ยอมรับว่าเป็นผู้ชอบธรรมนั้นมิใช่เป็นการตั้งต้นในความบริสุทธิ์ของพระเจ้า หรือในความทรงธรรมของพระเจ้า แต่เป็นเพราะความรักของพระเจ้าสิ้นไหลออกมาสู่มนุษย์เราเรียกว่า พระคุณ “เราถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมก็โดยพระคุณ”

ก. ไม่ได้เกิดจากการปฏิบัติ

ในจดหมายทุกฉบับของอาจารย์เปาโล ๆ ซึ่งความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างความชอบธรรมที่เกิดจากการปฏิบัติและความชอบธรรมที่เกิดจากพระคุณของพระเจ้า พระเจ้ามิได้ทรงทำให้คนหนึ่งคนใดเป็นคนชอบธรรม เพราะเหตุที่คนนั้นเป็นคนดี หรือเพราะเหตุที่คนนั้นกำลังกระทำการที่ดี พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “คนทั้งปวงได้ทำผิดทุกคน และขาดการถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า” (โรม 3:23) ถ้าผู้ใดกลายเป็นคนชอบธรรมเพราะการปฏิบัติของเขา ผู้นั้นจำเป็นต้องดำเนินชีวิตโดยปราศจากบาป แต่เมื่อไม่มีมนุษย์คนใดเคยปราศจากบาป เพราะฉะนั้น ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมด้วยการปฏิบัติของตนเอง

อาจารย์เปาโลกล่าวถึงอับราฮัมว่า “เพราะเหตุว่าถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมด้วยการปฏิบัติในตนเอง ท่านย่อมมีรัศมีภาพ แต่ย่อมมิใช่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า” อาจารย์เปาโลกล่าวต่อไปว่า

“ถ้าอับราฮัมถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วยการประพฤติแล้วเขาก็เป็นผู้ที่เราควรจะชมเชย แต่ไม่ใช่พระเจ้าทรงชมเชย” และได้กล่าวต่อไปว่า “ถ้าโดยการประพฤติตามพระบัญญัติแล้ว ไม่มีเนื้อหนัง (มนุษย์) คนใดจะเป็นผู้ชอบธรรมได้เฉพาะพระเนตรของพระเจ้าเลย” และเปาโลยังกล่าวต่อไปอีกว่า “แต่ถ้าเป็นได้โดยพระคุณแล้วไซ้ การที่จะทำเอาโดยการปฏิบัติก็เป็นไปไม่ได้”

พระเจ้ามิได้ทำให้มนุษย์เป็นคนชอบธรรม เพื่อให้เป็นรางวัลสำหรับนิสัยดี หรือสำหรับความประพฤติที่ดีของเขา แต่พระองค์ทรงทำให้มนุษย์เป็นคนชอบธรรมด้วยพระคุณที่ประทานให้เปล่าจากพระทัยของพระองค์

ข. เกิดจากพระคุณของพระเจ้า

ข้อนี้เปาโลย้ำโดยเน้นไว้ในข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า” (โรม 3:24) นี่เป็นบางสิ่งที่พระเจ้าประทานให้มนุษย์เป็นของขวัญเปล่า ๆ โดยไม่คิดมูลค่าและมนุษย์จะไปออกแรงและทำเอาเองก็ไม่ได้ ข้อนี้เป็นบทเรียนที่ยากมากที่มนุษย์จะเรียนรู้ มนุษย์อยากจะทำอะไรบางอย่างเพื่อจะได้ค่าจ้างจากพระเจ้าในการเป็นคนดี (คนชอบธรรม) มนุษย์ไม่เต็มใจยอมถ่อมตัวต่อหน้าพระที่นั่งแห่งพระคุณและยอมรับความชอบธรรมจากพระเจ้าเป็นของขวัญที่ประทานให้โดยไม่คิดมูลค่า

มีผู้กล่าวว่าขณะที่โรแลนด์ฮิลด์ กำลังเทศนาอยู่ทำงานออกร้านแห่งหนึ่ง ใกล้ใกล้กันนั้นมีคนหนึ่งกำลังออกร้านเลหลังของ นักเทศน์คนนั้นก็บอกว่า “ผมจะเลหลังของ ๆ ผมเหมือนกัน ผมจะขายเหล้าและน้ำนมโดยไม่ต้องใช้เงินและไม่ต้องชำระค่า” เพื่อนของข้าพเจ้าซึ่งมีมือไปยังร้านเลหลัง “เขาลำบากใจที่จะต้องพยายามทำให้คนขึ้นราคาของให้สูงตามที่เขาต้องการ ส่วนตัวผมพบความยุ่งยากใจที่จะทำให้นักลดราคาลงมา” เพราะว่าพระเจ้าทรงเสนอให้เราเปล่า ๆ โดยไม่คิดมูลค่าใด ๆ เลย คนก็ยังริรอไม่ซื้อ

สะเป่เยียนกล่าวว่า “ถ้าข้าพเจ้าจะเทศนาให้ท่านฟังว่า ความชอบธรรมของพระเจ้านี้จะซื้อได้ด้วยเงิน ราคาหนึ่งร้อยบาท ใครบ้างในที่นี้จะไม่ออกจากที่นี่ไปโดยไม่เป็นคนชอบธรรม? ถ้าข้าพเจ้าจะเทศนาว่า ท่านจะเป็นคนบริสุทธิ์ได้โดยเดินทางระยะไกลหนึ่งร้อยไมล์ ข้าพเจ้าคิดว่าพຽ່งนี้พวกเราในที่นี้คงจะตั้ง ต้นเป็นนักเดินทางไกลแน่นอนจริงไหม? ถ้าข้าพเจ้าจะเทศนาว่าเราจะเป็นผู้บริสุทธิ์ได้โดยการตีตนเอง หรือการทรมานตัวเอง เราในที่นี้หลายคนคงตีตนเองและคงต้อย่างทารุณเสียด้วย แต่เมื่อข้าพเจ้าบอกว่า ท่านจะเป็นคนบริสุทธิ์ (ชอบธรรม) ได้เปล่า ให้เปล่า ๆ จริง ๆ ท่านก็หันหน้าหนี”

4. รากฐานของความชอบธรรม

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ทรงกระทำให้นบาปกลับเป็นคนชอบธรรมนั้นทรงใช้หลักเกณฑ์อะไร? เปาโลให้คำตอบปัญหาข้อนี้ว่า “แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า เพราะพระเยซูทรงไถ่เขาให้พ้นแล้ว” (โรม 3:24)

มีความชอบธรรมอยู่สองชนิด ความชอบธรรมของเราเอง และความชอบธรรมที่พระเจ้าประทานให้ ความชอบธรรมของเราเองเป็นความชอบธรรมที่เป็นของส่วนตัวของมนุษย์ตามที่เขาเป็นอยู่ และตามที่เขาประพฤติ และอีกอย่างหนึ่งคือความชอบธรรมที่พระเจ้าประทานให้เป็นความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ที่ประทานให้แก่มนุษย์ ซึ่งเชื่อในเลือดไถ่บาปของพระองค์ “เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำให้พระองค์นั้นผู้ไม่มีความผิดเป็นความผิดเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าโดยพระองค์ (2 โครินธ์ 5:21)” พระเยซูทรงยอมรับบาปแทนเรา เพื่อพระองค์จะประทานความชอบธรรมของพระองค์แก่เรา

บันยัณอธิบายไว้ในหนังสืออุปถัมภ์ธรรมของเขาวา คริสเตียนแต่งกายด้วยผ้าสีขาว และแบกภาระบาปหนักมาก ออกเดินทางจากเมืองวินาศไปสู่เมืองบรมสุขเกษม ต่อมาสักครู่หนึ่งเขาเดินทางมาถึงไม้กางเขนที่ปักอยู่บนยอดเขาสูงหนึ่ง ขณะที่เขากำลังเดินขึ้นไปสู่ไม้กางเขนอันนั้น บาบของเขา (ภาระบาป) ก็หลุดออกจากไหล่ กลิ้งลงจากภูเขาและหายไปใต้อูโมงค์ฝังศพอันหนึ่งซึ่งเปิดอยู่ ขณะที่นายคริสเตียนกำลังดูอยู่และร้องไห้ออกมาด้วยความปีติยินดี มีทูตสวรรค์สามองค์ตรงมายังเขา องค์ที่หนึ่งบอกว่า “บาปของเจ้าั้นพระองค์อภัยให้แล้ว” และทูตองค์ที่สองได้เปลื้องเสื้อผ้าชุดเก่าของเขาออกมาและสวมชุดใหม่อันสวยงามให้แทน ทูตองค์ที่สามส่งหนังสือม้วนหนึ่งให้เขาอ่าน

ข้อนี้มักปรากฏเป็นความจริงที่กางเขน คือพระเยซูต้องกลายเป็นคนบาปเพื่อเรา แล้วเราจะได้กลายเป็นคนบริสุทธิ์ (ชอบธรรม) ของพระเจ้าโดยองค์พระเยซู ไม่ใช่แต่ภาระบาปหลุดไปจากบาปของเราเท่านั้น แต่พระเจ้าทรงเปลื้องผ้าสีขาวคือความชอบธรรมของเราออกแล้วประทานเสื้อผ้าแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ให้แทน นี่แหละเป็นรากฐานแห่งความชอบธรรมของเรา ไม่ใช่สิ่งที่เราได้ทำ แต่เป็นสิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงกระทำเพื่อเรา

5. วิธีที่จะบรรลุถึงความชอบธรรม

“พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูขึ้นไว้ให้ปรากฏเป็นที่ระงับพระพิโรธเพราะความเชื่อโดยพระโลหิตของพระองค์” (โรม 3:25)

ในหนังสือโรม 5:1 เปาโลกล่าวไว้ว่า “เหตุฉะนั้นเมื่อเราทั้งหลายเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงเป็นไมตรีกันกับพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์องค์พระเป็นเจ้าของเรา” ตามที่เราเห็นข้อแตกต่างระหว่างพระคุณและการกระทำเอาด้วยตนเอง การนับเอาว่าเป็นผู้ชอบธรรมไม่ใช่เป็นการกระทำเอาด้วยตนเอง (คือประพฤติตามพระบัญญัติ) แต่ได้มาด้วยความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ ในหนังสือโรม 3:28 เปาโลกล่าวไว้ว่า “เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายเห็นว่าคนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อนอกจากการประพฤติตามพระบัญญัติ”

การตายล้างบาปของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขนนั้นไม่หมายความว่า ทุก ๆ คนในโลกจะรอดพ้นจากบาป จริงอยู่ความตายของพระเยซูทำให้ทุกคนในโลกมีโอกาสรอดพ้นบาป แต่ไม่มีใครสักคนในโลกจะรอดพ้นจากบาปได้ เว้นแต่ผู้หนึ่งจะยอมจัดตัวเองให้เข้าอยู่ในพระคุณของพระเจ้าในองค์พระเยซูคริสต์ โดยความเชื่อมนุษย์แต่ละคนได้มีส่วนร่วมรับประโยชน์จากไม้กางเขน ในการที่ศึกษาเรื่องความเชื่อเราพบว่าความเชื่อคือการรับเอาองค์พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ไถ่บาป โดยความเชื่อ คนแต่ละคนได้มีความประสานสัมพันธ์กับองค์พระเยซูคริสต์และในการทำเช่นนั้นก็ทำให้คนนั้นได้รับส่วนแบ่งทั้งหมดที่พระเยซูทรงกระทำเพื่อเรา ความเชื่อคือการยอมรับเอาองค์พระเยซูคริสต์มาเป็นที่พึ่ง ความเชื่อคือการยอมรับว่าสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำนั้นทำไว้สำหรับตัวเราเอง ความเชื่อคือการยอมรับเครื่องแต่งกายใหม่ of พระเยซูคริสต์ เป็นเสื้อแห่งความชอบธรรมที่พระเยซูทรงทอเป็นผืนผ้าสำหรับเรา เมื่อคนใดยอมรับพระเยซูเขาก็ถูกแต่งกายด้วยเสื้อแห่งความชอบธรรมของพระเยซู และเมื่อเขาทำเช่นนั้นก็เป็นการทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยแล้ว ตามที่เปาโลกล่าวไว้ในโรม 8:1 ว่า “เหตุฉะนั้นการปรับโทษไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์” คน ๆ นั้นไม่ได้ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในฐานะคนที่ถูกพิพากษาลงโทษ แต่อยู่ในฐานะผู้ชอบธรรม

ให้ถอยหลังไปถึงเรื่องของอับราฮัมซึ่งเป็นผู้ที่เปาโลยกเป็นตัวอย่างครั้งแล้วครั้งเล่า เปาโลบอกว่า “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และความเชื่อที่ได้ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมให้แก่ท่าน” (โรม 4:3) “สำหรับอับราฮัมความเชื่อของเขาก็นับว่าเป็นความชอบธรรม” อับราฮัมไม่ได้เป็นผู้ชอบธรรมในตัวของตนเองเลย และคุณงามความดีของเขาไม่ได้ทำให้เขากลายเป็นผู้บริสุทธิ์ชอบธรรมได้เลย แต่ความเชื่อของเขานับเอาว่าเป็นความบริสุทธิ์ชอบธรรมสำหรับเขา และเมื่อเป็นเช่นนั้นอับราฮัมจึงยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าในฐานะผู้ชอบธรรม ในทำนองเดียวกัน บุคคลแต่ละคนจะไม่ใช่เป็นคนชอบธรรมในตัวของตนเองเลย เขาไม่สามารถทำตนเองให้กลายเป็นผู้ชอบธรรมโดยพฤติการดี แต่เมื่อเขาวางความ

เชื่อของเขาในองค์พระเยซูคริสต์ เขายอมรับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำเพื่อเรา และแต่งกายใหม่ด้วย
อาหารของพระเยซูคริสต์ และเมื่อเป็นเช่นนั้นเขาก็กลายเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระเจ้า

แต่บางคนอาจแย้งว่า “ยากอบน้องชายของพระเยซูไม่ได้สอนว่าจะเป็นผู้ชอบธรรมด้วย การ
ประพฤติตามพระบัญญัติโดยยกตัวอย่างของอับราฮัมมิใช่หรือ?” ยากอบกล่าวว่า “เมื่ออับราฮัมบิดาของ
เราได้พาอิสราเอลบุตรของท่านมาถวายบนแท่นบูชา จึงได้รับความชอบธรรมเพราะการประพฤติมิใช่
หรือ? ท่านทั้งหลายคงเห็นแล้วว่าความเชื่อได้รวมกับการประพฤติของท่าน และความเชื่อนั้นก็ถึง
ความสำเร็จโดยการประพฤติ และที่สมจริงดังที่พระคัมภีร์นั้นกล่าวว่า และอับราฮัมนั้นได้เชื่อพระเจ้า
และความเชื่อนั้นได้ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมของท่าน และท่านได้เชื่อว่าเป็นมิตรของพระเจ้า ท่าน
ทั้งหลายเห็นแล้วว่าที่คนใด ๆ เป็นคนชอบธรรมนั้นก็เนื่องด้วยความประพฤติ และไม่ใช่โดยความเชื่อ
อย่างเดียว (ยากอบ 2:21-25) คำสอนเช่นนี้ดูเหมือนสอนว่าการที่จะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมได้ก็ต้องอาศัย
ความเชื่อและการประพฤติ แต่ยากอบได้วาดภาพให้เราเห็นข้อแตกต่างระหว่างความเชื่อสองชนิด คือ
ความเชื่อที่ตายแล้วกับความเชื่อที่มีชีวิต ยากอบสอนว่าความเชื่อที่ไม่สำแดงออกมาโดยการเชื่อฟังพระ
เจ้าก็เป็นความเชื่อที่ตายแล้ว เพราะฉะนั้นจึงเป็นความเชื่อที่ไร้ค่า เป็นแต่เพียงความเชื่อด้วยมันสมอง
เท่านั้น ไม่ใช่ความเชื่อด้วยจิตใจ ความเชื่อเช่นนี้ไม่สามารถช่วยใครให้พ้นบาปได้ ความเชื่อที่มีชีวิต
เท่านั้นที่ก่อกำเนิดตนเองให้เชื่อฟังพระเจ้าจึงจะนับว่าเป็นความรอด และนั่นแหละเป็นความเชื่อชนิดที่อับ
ราฮัมมีอยู่ ยากอบสอนอีกว่า “ท่านก็เห็นแล้วว่าความเชื่อนั้นสำเร็จด้วยการกระทำ (การประพฤติ) และ
ด้วยการกระทำจึงทำให้ความเชื่อสำเร็จครบบริบูรณ์” หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ “อับราฮัมถูกนับว่า
เป็นผู้ชอบธรรมก็เพราะความเชื่อ แต่เป็นความเชื่อชนิดที่มีชีวิต ซึ่งสำแดงตนเองมาโดยการเชื่อฟังพระ
เจ้า” ไม่มีใครจะถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมได้ โดยอาศัยความเชื่อชนิดที่ตายแล้ว คือความเชื่อจาก
มันสมองเท่านั้น”

6. ผลของความชอบธรรม

เปาโลได้กล่าวไว้หลายอย่างดังนี้

ก. สันติสุขกับพระเจ้า

“เหตุฉะนั้นเมื่อเราทั้งหลายเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงเป็นไมตรีกันกับพระ
เจ้า โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 5:1) บางคนสอนว่า “จงให้เรา มีความสันติสุขกับ
พระเจ้า” ซึ่งไม่แตกต่างอะไรกันนัก หรือจะพูดอีกนัยหนึ่งสันติสุขเป็นผลของความชอบธรรม ตามที่เร
อ่านมาแล้วประการหนึ่งว่า เรามีสันติสุขก็เนื่องจากผลแห่งความชอบธรรมของเรา และอีกข้อหนึ่งเราจะ
พบว่า เราจะรักษาสันติสุขนั้นได้ต่อไปก็เนื่องจากเราถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม

เปาโลไม่เคยสอนว่า “เรามีความสันติสุขของพระเจ้า” ถูกแล้วเราจะมีสันติสุขได้ก็ต่อเมื่อจากเรารักษาระดับการติดต่อกับพระเจ้าไว้เสมอ และเปาโลสอนว่าอย่างนี้ “สันติสุขกับพระเจ้า” คนที่ดูพระเจ้าพิพากษาลงโทษ คนนั้นจะมีความสันติสุขอย่างไรได้ เพราะมีความเป็นศัตรูระหว่างเขากับพระเจ้า จึงมีการแตกแยกกันอยู่ ศาสดาพยากรณ์สมัยโบราณ ได้สอนชาวอิสราเอลผู้กระทำผิดต่อพระเจ้าว่า “เพราะความผิดของพวกท่านทั้งหลายจึงทำให้พวกท่านแยกตัวเองออกจากพระเจ้า” ความบาปในสวนเอเดินได้ทำให้มิตรภาพระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าขาดสะบั้น สันติสุขกับพระเจ้างี้หนีไปจากเราในเมื่อเราบาปได้แทรกเข้ามา

เมื่อสมัยข้าพเจ้า (ผู้แต่งหนังสือนี้) ทำงานของพระเจ้าอยู่ในมลรัฐเคนตักกี มีชายแก่คนหนึ่งมาฟังข้าพเจ้าเทศนานาน ๆ สักคนหนึ่งชายคนนี้ยังไม่เป็นคริสเตียน และดูเหมือนจะชื่นชมยินดีมากถ้าได้ลือเลียดคริสเตียน วันหนึ่งชายคนหนึ่งพูดกับข้าพเจ้าว่าดังนี้ว่า “คุณ ๆ ที่เป็นนักเทศน์สอนว่าให้มีความสันติสุขกับพระเจ้า แต่สำหรับตัวผมเองแล้วไม่เห็นมีความจำเป็นจะต้องทำเช่นนั้น เพราะผมไม่เคยแตกแยกกับพระเจ้าเลย ผมน่าจะชอบพอกับพระเจ้าอย่างดี เพราะผมไม่มีอะไรจะต่อสู้อพระเจ้าเลย” เขาพูดแล้วก็หัวเราะอย่างขบขัน ความจริงชายคนนั้นมองไม่เห็นว่าจะทำอะไรเป็นการต่อสู้อพระเจ้า แต่พระเจ้างี้ยังมีเรื่องกับเขาอยู่มาก เพราะเขามีชีวิตอยู่กับความบาป เขาได้ทำผิดพระบัญญัติของพระเจ้า และเขาได้เหยียบย่ำความรักของพระเจ้าลงใต้อุ้งเท้าของเขา

มนุษย์เมื่อแยกตัวเองออกจากพระคุณแห่งความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว ผู้นั้นจะมีสันติสุขกับพระเจ้าไม่ได้และจะมีสันติสุขกับพระเจ้าได้ต่อเมื่อเขาปรับสภาพบาปของเขาที่พระเจ้า และไว้วางใจมอบตัวเองให้กับพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ และเมื่อนั้นแหละสันติสุขกับพระเจ้าจะเกิดขึ้นและเขาจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าในฐานะผู้บริสุทธิ์ชอบธรรม

การมีสันติสุขกับพระเจ้านั้นเป็นประสบการณ์ที่ประเสริฐที่สุดความรู้สึกเสียดแทงในจิตใจ เพราะมโนธรรมก็หมดไป ความกลัวเรื่องการถูกพิพากษาลงโทษก็หมดไป และเกิดความปีติยินดีในเมื่ออยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และนี่แหละเป็นผลอันหนึ่งของการที่นับเอาว่าเป็นผู้ชอบธรรม

ข. พระเจ้าทรงพอพระทัย

“โดยพระเยซูนี้เราทั้งหลายจึงได้เข้าไปร่วมพระคุณที่เราอยู่นั้นและเรามีความภูมิใจด้วยมีความไว้วางใจว่าจะได้รับรัศมีของพระเจ้า” (โรม 5:2)

คำว่าเข้าไปร่วมพระคุณหมายความว่าเราถูกแนะนำตัวให้เข้ามาหาพระเจ้า โดยพระเยซูคริสต์ เราจึงถูกแนะนำมาให้รู้จักพระเจ้าโดยอาศัยพระคุณ

มีภาพพระราชวังแบบชาวตะวันตกแห่งหนึ่ง มีชายแปลกหน้าหลายคนมายืนอยู่หน้าประตูวัง ชายแปลกหน้าเหล่านี้ไม่สามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินได้ เว้นแต่จะมีคนหนึ่งทีรู้จักเขาเหล่านี้และรู้จัก

พระเจ้าแผ่นดินด้วย จึงจะนำเข้าเฝ้าได้ ยากอบและลูกชายของยากอบไปประเทศอียิปต์ คนพวกนี้เป็นคนแปลกหน้าสำหรับพระเจ้าแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาไม่เคยเห็นพระเจ้าแผ่นดินเลย และพระเจ้าแผ่นดินก็ไม่เคยทรงรู้จักหน้าคนพวกนี้เลย แต่โยเซฟเป็นคนกลางที่ทำให้ทั้งสองฝ่ายรู้จักกันได้ เพราะโยเซฟเป็นญาติของคนเหล่านี้โดยสายโลหิต และโยเซฟเป็นข้าราชการสนิของกษัตริย์องค์นั้น จึงนำญาติพี่น้องเข้าเฝ้ากษัตริย์ได้โดยง่าย พระเจ้าแผ่นดินทรงต้อนรับและพระราชทานที่ดินที่ดีที่สุดให้คนเหล่านั้น และพระองค์ยังทรงสั่งแต่งตั้งพระภรรยาของคุณแก่คนเหล่านั้นอยู่เรื่อย ๆ เพราะเขาเหล่านั้นเป็นญาติของโยเซฟ ในทำนองเดียวกันบาบาก็เป็นคนแปลกหน้าสำหรับพระเจ้า และจะเข้าเฝ้าพระเจ้าโดยตนเองไม่ได้ นอกจากมีผู้หนึ่งแนะนำตัว พระเยซูคริสต์เป็นผู้ทรงรู้จักมนุษย์อย่างดีเลิศ และพระเยซูทรงสนิทสนมกับพระเจ้ามากกล่าวคือทรงเป็นบุตรของพระเจ้า พระเยซูองค์นี้แหละเป็นผู้เสนอแนะคนบาบเข้าเฝ้าพระเจ้า พระเจ้าทรงต้อนรับคนบาบและยังทรงพระกรุณาต่อคนบาบอีกต่อ ๆ ไปก็เพราะพระเยซูคริสต์เป็นผู้ทรงแนะนำและพาเขาเฝ้าในพระราชวังแห่งพระคุณ ซึ่งเป็นสถานที่ ๆ เรายืนอยู่ ณ บัดนี้ และเราได้รับพระราชทานพระเมตตาคุณและพระพรจากพระเจ้าทุกวัน

ค. เกิดความยินดี

“และเรายินดี” หรือพูดว่า “จงให้เรายินดี” แน่แน่นอนเหลือเกินที่จะทำให้เราเกิดความปิติยินดีจริง ๆ ถ้าเรารู้แน่นอนว่าเราขึ้นอยู่กับพระพักตร์พระเจ้าในฐานะเป็นผู้ชอบธรรม เปาโลได้กล่าวถึงความปิติยินดีของท่านไว้สองแห่งดังนี้

1. ในความหวังแห่งพระเกียรติของพระเจ้า

“เรามีความภูมิใจด้วยความไว้ใจว่าจะได้รับรัศมีของพระเจ้า” (โรม 5:2) รัศมีของพระเจ้าก็คือพระเกียรติยศที่พระเจ้าทรงมี และเกียรติอันนั้นแหละที่พระเจ้าประทานให้เรา ความหวังเช่นนี้ทำให้เราเกิดความปิติยินดีแก่จิตใจของเราผู้นับว่าเป็นคนชอบธรรมจะได้มีส่วนตัวกับพระเกียรติของพระเจ้า “ดูก่อนพวกที่รัก บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าจะต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร เรารู้แล้วว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏ เราทั้งหลายจะกลายเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไรเราจะเห็นพระองค์อย่างนั้น” (1 โยฮัน 3:2) สวรรค์จะเป็นอย่างไร รัศมีหรือเกียรติในเมืองสุษนิรันดร์จะเป็นอย่างไร นั่นแหละคือสง่าราศีซึ่งปรากฏเฉพาะผู้ที่ได้เชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า และเหตุนี้เองที่ทำให้เขาปิติยินดีอย่างยิ่ง

2. ในความยากลำบาก

“และมีไว้แต่เท่านั้น เราทั้งหลายยังมีความภูมิใจในความยากลำบากด้วย” (โรม 5:3) คนจะภูมิใจในยามทุกข์ยากได้อย่างไร? เปาโลรู้สึกภูมิใจได้อย่างไรในเมื่อถูกจำคุกและถูกโบยหลัง? เปาโลรู้สึกภูมิใจเพราะรู้แน่นอนว่า “ฝ่ายเราทั้งหลายรู้แล้วว่าพระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ตามพระคำรับสั่งของพระองค์ให้บังเกิดผลอันดีในทุกสิ่ง”

(โรม 8:28) เปาโลมีความภูมิใจเพราะรู้แน่นอนว่า “ถ้าเราอดทนเราก็มะจะได้ครอบครองกับพระองค์ด้วย”

(2 ทิโมธี 2:12) เปาโลรู้ว่าเขาควรจะภูมิใจเพราะว่า “การทุกข์ยากที่เบาบางของเรานั้น ซึ่งรับอยู่แต่ประเดี๋ยวเดียวจะกระทำใ้เรามีสง่าราศีใหญ่ยิ่งนิรันดร” (2 โครินธ์ 4:17)

การที่ได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้าเป็นเกียรติอันดี ทั้งนี้หมายความว่าเราเป็นผู้ชอบธรรม โดยความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ขอให้เราทุกคนสามารถพูดได้ว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อและมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยผ่านทางองค์พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา โดยองค์พระเยซูนี้ ข้าพเจ้าได้รับการแนะนำใ้รู้จักกับพระมหากษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งหลาย และบัดนี้ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ในพระราชวังแห่งพระคุณและมีความภูมิใจในพระรัศมีของพระเจ้า”

บทที่ 6 ความเข้าใจ

1. การขาดความเข้าใจแบบคริสเตียน

- (1) ทศนะที่ผิด ๆ เกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน
- (2) ขาดความตระหนักที่ได้พบประสบการณ์ที่แน่นอน
- (3) ทอดทิ้งหน้าที่คริสเตียน
- (4) มีชีวิตอย่างไรค่า

2. ความสำคัญของความเข้าใจของคริสเตียน

- (1) ขาดความเข้าใจจะทำให้เกิดสันติสุขและความยินดีไม่ได้
- (2) ขาดความเข้าใจจะเป็นคริสเตียนที่เกิดผลไม่ได้
- (3) ขาดความเข้าใจไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า
- (4) ขาดความเข้าใจทำให้อ่อนแอและมีคัมภีร์

3. รากฐานที่คริสเตียนเข้าใจ

- (1) ไม่ใช่อาศัยความรู้ลึก
- (2) ไม่ใช่เกิดจากการกระทำของเราเอง
- (3) เกิดจากพระวาทะของพระเจ้า
- (4) เกิดจากประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตคริสเตียน
- (ก) เกิดความยินดีที่เชื่อฟัง
- (ข) ความรักแบบคริสเตียน
- (ค) พระวิญญาณบริสุทธิ์ยืนยัน

บทที่ 6 ความแน่ใจ

ในหนังสือยอห์น 20:31 ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้กล่าวไว้ว่า เหตุไรท่านจึงเขียนหนังสือฉบับที่เราเรียกว่าพระกิตติคุณยอห์น “แต่ได้จัดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์บุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านจะได้ชีวิตโดยพระนามของพระองค์” ยอห์นเขียนหนังสือเล่มนี้ก็เพื่อจะชี้ทางรอดพ้นบาป ในหนังสือฝาก 1 ยอห์น 5:13 ยอห์นได้กล่าวว่าเหตุใดจึงเขียนจดหมายฉบับแรก “ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนฝากมายังท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ คือมายังท่านทั้งหลายที่ได้เชื่อในพระนามพระบุตรของพระเจ้า” ยอห์นเขียนจดหมายนี้ก็เพื่อคริสเตียนจะได้เกิดความแน่ใจในความรอดของตนเอง

พระวาระของพระเจ้าบอกให้เรา รู้แจ่มแจ้งถึงความแน่ใจของคริสเตียนสองประการ ประการแรก พระเจ้าทรงต้องการให้ผู้ที่เชื่อในพระองค์เกิดความแน่ใจในความรอดพ้นบาปของตน พระเจ้าไม่มีเจตนาเลยที่จะให้คริสเตียนสงสัยและมีความกลัว ฉะนั้นเราอาจพูดได้ว่าความไม่แน่ใจเป็นงานของมารและมารพยายามใช้อำนาจทุกวิถีทางที่จะทำให้คริสเตียนเกิดความไม่แน่ใจ เพราะมารรู้แน่ชัดว่าคริสเตียนที่มีความระแวงสงสัยจะไม่เป็นคริสเตียนที่ดีได้เลย

มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งตอบคำถามศิษยาภิบาลของเขาอย่างน่าพิงว่า “ถ้ามารจะมาทำให้สงสัยว่าตนเองไม่ใช่คริสเตียนจะว่าอย่างไร?” เด็กคนนั้นก็ตอบว่า “ครับมารเคยพูดกับผมเช่นนั้น” “แล้วเธอตอบว่าอย่างไรล่ะ?” ศิษยาภิบาลย้อนถาม “ผมก็ตอบมันว่าฉันจะเป็นคริสเตียนหรือไม่เป็นนั่นมันธุระอะไรของเจ้าด้วย”

ประการที่สอง พระเจ้าทรงทำให้คริสเตียนเกิดความแน่ใจได้พระเจ้าทรงเตรียมหนทางและอุปกรณไว้ให้เสมอ ซึ่งสามารถทำให้ความแน่ใจสมบูรณ์อยู่ได้ตลอดไป เปาโลไม่เคยสงสัยในความรอดของตนเองเลย เปาโลบอกว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อนั้น และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงฤทธิ์อำนาจอาภรณ์ซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับพระองค์จนถึงกาลวันนั้น” (2 ทิโมธี 1:12) ทุกวันนี้มีคริสเตียนจำนวนไม่น้อยที่มีความแน่ใจและเชื่อเช่นนั้น คริสเตียนทั้งหมดทุกคนก็สามารถมีความแน่ใจเช่นนั้นได้เหมือนกัน

จงพิจารณาดูเรื่องความแน่ใจของการเป็นคริสเตียนที่ข้อมต่อไปนี้

1. การขาดความแน่ใจแบบคริสเตียน

ขณะที่คริสเตียนหลายคนมีความแน่ใจว่าเขารอดพ้นจากความบาปแน่นอน แต่ก็ยังมีคริสเตียนเป็นจำนวนไม่น้อยที่ไม่มีความแน่ใจในความรอดของตนเอง เขาเหล่านั้นวิตกกังวลด้วยความสงสัยต่างๆ เหตุที่ขาดความมั่นใจนั้นมีหลายประการ เช่น

(1) ทักษะที่ผิด ๆ เกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน

มีหลายคนที่คิดว่าชีวิตของเขายังไม่ถึงมาตรฐานของคริสเตียน ฉะนั้นเขาจึงไม่ใช่คริสเตียน แน่นอนคริสเตียนควรมีมาตรฐานความประพฤติให้สูงที่สุด คริสเตียนหลายคนมีความพอใจในความประพฤติต่ำ ๆ แต่การที่เขาเหลวไหลไม่สามารถไต่ขึ้นระดับสูงก็ไม่หมายความว่าเขาไม่ใช่คริสเตียน เพราะไม่มีมนุษย์ใดในโลกเป็นคนบริสุทธิ์ไม่บกพร่อง ความจริงบางคนที่เคยเหลวไหลหรือพลาดพลั้งบ้าง แต่ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องหมายความว่าคน ๆ นั้นไม่ใช่คริสเตียน ความประพฤติของเขาเมื่อภายหลังที่ได้ทำผิดไปแล้ว หรือพลาดพลั้งแล้วนั้นแหละที่แสดงว่าเขาเป็นคริสเตียนที่แท้จริงหรือเปล่า

(2) ขาดความตระหนักที่ได้พบประสบการณ์ที่แน่นอน

มีคริสเตียนบางคนฟังคนอื่นเล่าเรื่องการกลับใจบังเกิดใหม่ของเขา โดยชี้ให้เห็นว่าได้รับความรอดของเขาเมื่อเวลานั้นและสถานที่ตรงนั้น และเพราะคริสเตียนคนที่ฟังคนอื่นเล่าเรื่องการกลับใจใหม่ไม่สามารถชี้ทางสถานที่และเวลาที่ตนได้กลับใจใหม่ ตนก็เลยสงสัยความรอดของตนเอง ถูกแล้วเราคงจะพอใจรับฟังเรื่องราวของคนอื่นที่บอกสถานที่และเวลาที่เขาได้รับความรอดเมื่อไรและที่ตรงไหน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่านั่นเป็นวิธีที่รู้จักความแน่ใจเรื่องการเป็นคริสเตียนวิธีเดียวเท่านั้น และยังไม่ใช่วิธีที่ทำให้เกิดความแน่ใจที่แน่นอน เพราะคนฟังบางคนอาจตีความหมายเรื่องที่เขากล่าวให้ฟังเป็นอย่างอื่น และปัญหาเรื่องนี้ก็อภิปรายกันอย่างยืดเยื้อแล้วในบทที่พูดถึงเรื่องการกลับใจใหม่

(3) ทอดทิ้งหน้าที่คริสเตียน

คริสเตียนหลายคนที่ไม่มีความแน่ใจในความรอด ของตนเองก็เพราะเขาทอดทิ้งสิ่งที่จะช่วยให้เขาเป็นคริสเตียนเข้มแข็ง เขาไม่ได้อ่านและเรียนพระคัมภีร์ เขาละเลยในการอธิษฐาน และหน้าที่ซึ่งคริสเตียนควรทำเขาก็ทอดทิ้ง และเขาเพิกเฉยต่อความรับผิดชอบในหน้าที่ซึ่งเขามีต่อคริสตจักร ผู้ที่รู้ตัวเองว่ามีความผิดเพราะการทอดทิ้งหน้าที่ซึ่งคริสเตียนควรทำ ผู้นั้นย่อมไม่ได้รับประโยชน์แห่งความแน่ใจเรื่องความรอดอย่างบริบูรณ์ คนที่ซื่อสัตย์ต่อความเป็นคริสเตียนของตนก็ย่อมไม่มีความสงสัยในความรอด

ชายหนุ่มคนหนึ่งได้กลับใจใหม่ด้วยความยินดีและเป็นสมาชิกที่จงรักภักดีต่อคริสตจักรของคนเขามาประชุมเสนอและเป็นผู้นำในหน้าที่คริสเตียน แต่ต่อมาเขาเพิกเฉยและเห็นห่างคริสตจักร เขามานมัสการพระเจ้าที่โบสถ์ของเขาไม่สม่ำเสมอ และในที่สุดก็เลิกไม่มานมัสการพระเจ้าเลย เข้าวันอาทิตย์วันหนึ่งเขาตัดสินใจมานมัสการพระเจ้าอีก ท่านศิษยาภิบาลของเขาเทศนาราวกับหยั่งรู้ในจิตใจของเขา เมื่อเลิกประชุมแล้วชายหนุ่มคนนั้นก็เข้าไปหาศิษยาภิบาล และกล่าวว่า “เมื่อกรรมการประชุมหารือกัน

เรื่องคริสเตียนและคริสตจักรแล้ว กรุณาตัดชื่อผมออกจากคริสตจักรด้วย เพราะผมไม่ได้เป็นคริสเตียนแล้ว” ศิษยาภิบาลได้เตือนเขาเรื่องที่เขากลับใจใหม่และกิจการที่เขาเคยปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์ต่อคริสตจักรเมื่อครั้งที่แล้ว ๆ มา ชายหนุ่มคนนั้นตอบว่า “ครับผมคิดว่าผมได้กลับใจใหม่แล้ว แต่ผมเข้าใจผิดผมไม่ได้เป็นคริสเตียนโปรดตัดชื่อผมออกจากคริสตจักรได้แล้ว” ศิษยาภิบาลฉลาดคนนั้นตอบว่า “ก่อนที่จะเราจะตัดชื่อคุณออกจากบัญชีคริสตจักรผมขอร้องคุณให้ช่วยเหลือผมสักอย่างหนึ่งได้ไหม?” ชายหนุ่มคนนั้นตอบว่า “ยินดีครับที่จะรับใช้ท่านอาจารย์” ศิษยาภิบาลพูดต่อไปว่า “คุณรู้จักชายแก่ตาบอดคนนั้นในคริสตจักรของเราใช่ไหม? ชายแก่คนนั้นขอให้คนอื่นอ่านพระคัมภีร์ให้ฟัง วันนี้ผมไปหาเขาไม่ได้ คุณจะกรุณาไปอ่านพระคัมภีร์ของพระเจ้าให้ชายตาบอดคนนี้ฟังแทนผมจะได้ไหม?” “จะอ่านพระคัมภีร์ของพระเจ้าให้เขาฟังทำไม? เพราะผมเองก็ไม่ใช่คริสเตียน” “เอาเถอะน่า ใคร ๆ ก็อ่านพระคัมภีร์ของพระเจ้าได้ จะเป็นคริสเตียนหรือไม่เป็นก็อ่านได้ทั้งนั้น” ศิษยาภิบาลตอบ “คุณเพียงไปอ่านพระคัมภีร์ให้เขาฟังแทนผมก็เป็นอันเสร็จเรื่องที่ผมขอร้อง” วันนั้นท่านศิษยาภิบาลได้เลือกพระคัมภีร์หลายตอนให้เขาไปอ่านให้ชายตาบอดคนนั้นฟัง คืนวันนั้นเด็กหนุ่มคนนั้นกลับมาด้วยหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส เขาพูดว่า “อาจารย์ครับอย่าเพิ่งไปพูดอะไรเกี่ยวกับการตัดชื่อผมออกจากคริสตจักร ปล่อยให้เป็นอย่างนั้นก่อนคือผมไปอ่านพระคัมภีร์ให้ชายตาบอดฟัง แกขอร้องให้ผมอ่านแล้วอ่านอีก พออ่านจบแล้วแกก็ขอร้องให้ผมอธิษฐาน ผมก็อธิษฐานกับแก และแกก็สรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงอันดัง และผมไม่ทราบจะทำไฉน ผมจึงพลอยทำตามอย่างแกไปด้วย เดียวนี้ผมสบายใจแล้ว”

(4) มีชีวิตอย่างไรค่า

บางคนไม่มีความแน่ใจเรื่องความรอดของคริสเตียนก็เพราะเขาปล่อยให้อำนาจฝ่ายต่ำของโลกีย์ครอบครองและหลงทำผิดทำบาป เขาเข้าไปมั่วสุมปะปนกับสังคมของชาวโลกมากเกินไป และเขาชอบทำตามสิ่งชั่วร้ายของชีวิตชาวโลก คนพวกนี้จะบังเกิดความแน่ใจไม่ได้จนกว่าเขาจะละทิ้งความบาปและหันกลับมาหาพระเจ้า ความแน่ใจของชีวิตคริสเตียนและความบาปจะอยู่ในใจของคน ๆ เดียวกันไม่ได้ คาวัดหมดความรื่นเริงใจในความรอด เมื่อคาวัดได้หลงทำผิดบาป คริสเตียนคนไหนก็ตามถ้าหลงทำผิดเขาจะขาดความยินดีและหมดความแน่ใจในความรอดของตนเอง และเขาจะมีความปีติยินดีอีกไม่ได้จนกว่าเขาจะหันหน้าหนีจากทางบาปของเขากลับมาหาพระเจ้า

2. ความสำคัญของความแน่ใจของคริสเตียน

มีครูสอนศาสนาบางคนสอนเลยเขตไปที่ว่า หากผู้ใดไม่มีความแน่ใจในความรอดของตนแล้วเขาก็ไม่ใช่คริสเตียน ข้อนี้ไม่เป็นความจริง คนเราจะเป็นคริสเตียนชนิดที่ดีที่สุดไม่ได้ ถ้าทราบใดที่เขายังมีความสงสัย แต่เขาก็ยังเป็นคริสเตียนได้ทั้ง ๆ ที่เขายังสงสัยไม่แน่ใจเรื่องความรอดของตนเอง แต่ก็มีเหตุผลอยู่หลายประการซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมากที่คริสเตียนจะต้องมีความแน่ใจ

(1) ขาดความแน่ใจจะทำให้เกิดสันติสุขและความยินดีไม่ได้

ใครก็ตามขาดความแน่ใจในความรอดของตน คน ๆ นั้นจะมีความสันติสุขและความยินดีในชีวิตคริสเตียนอย่างสมบูรณ์ไม่ได้ เขาอาจมีความเชื่อและความหวังชนิดที่จะไม่ยอมเอาสิ่งใดในโลกมาแลกเปลี่ยน แต่ตราบใดที่เขายังมีความสงสัยและความกลัว เขาก็ยังขาดความสมบูรณ์แห่งสันติสุขและความยินดี พระเจ้าต้องให้คนของพระองค์เกิดความสุข

คำสัญญาของพระเยซูมีดังนี้ “และสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเหลือที่จะเข้าใจได้ จะคุ้มครองใจและความคิดของท่านทั้งหลายไว้ในพระคริสต์” (ฟิลิปปี 4:7) แต่เมื่อจิตใจเต็มไปด้วยความสงสัยจึงไม่มีช่องว่างสำหรับสันติสุขของพระเจ้าจะเข้าอยู่ภายในได้

มิสเตอร์แซงก์ เขียนไว้ในหนังสือเขาแต่งชื่อ “ชีวิตของข้าพเจ้าและเพลงพระกิตติคุณ” หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงการประชุมในหอประชุมเอ็กร์กรงลอนดอน มีสุภาพบุรุษคนหนึ่งลุกขึ้นและกล่าวคำอ้างเป็นพยานให้ที่ประชุมฟังว่า “ขณะที่กำลังเกิดสงครามเมื่อเร็ว ๆ นี้ที่เมืองแทรนส์วอลล์หมู่ทหารกำลังรุกไปแนวหน้า เมื่อผ่านกองทหารที่รู้จักกันก็ตกทายเป็นแสดงความยินดีว่า 454 และเพื่อน ๆ จะตอบด้วยคำตอบว่า “ต่อไปอีกหก” ตัวเลขที่ตกกันนี้ คือบทเพลงที่พิมพ์ส่งไปแนวหน้า เลข 494 คือบทเพลงที่ว่า “ขอให้พระอยู่ด้วยจนเจอกันอีก” “ต่อไปอีกหก” ก็คือบทที่ 500 คือบทที่ว่า “พระเจ้าผู้ไถ่อัครรรย์”

ความแน่ใจเช่นนั้นแหละที่ทำให้เกิดความสันติสุขและเกิดความยินดี ตราบใดที่ผู้นั้นยังสามารถร้องเพลงนี้และร้องจากหัวใจด้วยถ้อยคำเหล่านี้

“พระเจ้าผู้ไถ่อัครรรย์ สหายอัครรรย์

ความรักอัครรรย์ซึ่งไม่มีสูญหาย

สถานที่อัครรรย์ ที่พระเตรียมไว้

อัครรรย์ยังอัครรรย์ ข้าจะไปได้ไป”

และเขาอาจร้องด้วยใจจริงต่อไปในข้อร้องรับว่า

“นี่เป็นเรื่องของข้า และเพลงถวาย

ทุกวันขอสรรเสริญ พระมหาไถ่”

การที่มีความแน่ใจเช่นนี้ มีความจำเป็นอย่างยิ่งในยุคที่มีการวุ่นวายใจเช่นนี้ เมื่อสัปดาห์ที่แล้วมาข้าพเจ้า (ผู้แต่ง) ได้รับจดหมายจากชายหนุ่มคนหนึ่งไปปรึกษาการทหารเพื่อประเทศชาติของเขา ตำบลที่เขาเขียนมาอยู่ในประเทศอังกฤษ ชายคนนี้ทิ้งภรรยาและลูกไว้เบื้องหลังเมื่อเขาออกเดินทางไป เขาจบจดหมายของเขาอย่างนี้ “คำอธิษฐานทุกคำผมอธิษฐานว่าขอให้ผมสามารถรับใช้พระเจ้าโดยรับใช้เพื่อนมนุษย์ และผมเชื่อว่าโดยการทรงนำของพระเจ้าผมจึงได้มาอยู่ที่นี่ ชีวิตของผมอยู่ในพระหัตถ์

ของพระองค์ และผมเองไม่สนใจเลยว่าพระองค์จะนำผมไป ณ ที่ใด” ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสันติสุข ซึ่งพระองค์ทรงนำมาสู่จิตใจของคริสเตียนทุกคน เพราะเหตุว่าเรามีความแน่ใจในความรอด

(2) ผู้ที่ขาดความแน่ใจจะเป็นคริสเตียนที่เกิดผลไม่ได้

ใครก็ตามที่ขาดความแน่ใจของคริสเตียนคน ๆ นั้นจะทำงานคริสเตียนเกิดผลดีไม่ได้ เขาอาจปฏิบัติหน้าที่อย่างหนึ่งอย่างใดด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และประกอบพิธีอย่างเคร่งครัดแต่ไม่สามารถนำผลมาให้มากนัก トラบใดที่ยังสงสัยเรื่องความรอดของเขาอยู่ คริสเตียนที่รับใช้พระเจ้าเหมือนกับมหาปุโรหิตเข้าไปในห้องบริสุทธิ์ที่สุด คริสเตียนผู้นั้นกำลังนำคนอื่นมาถึงพระเยซูคริสต์ พระเยซูทรงวางความแน่ใจไว้เป็นอันดับแรก เราจึงไม่อาจวางไว้เป็นอันดับสอง แต่มีใครบ้างจะพูดเรื่องความรอดออกมาด้วยความจริงใจให้แก่วิญญาณที่กำลังหลงไป และชี้ทางให้เขารู้ว่าพระคริสต์เป็นผู้ปลื้มบาป ถ้าในใจของคนนั้นยังสงสัยเรื่องความรอดของตนเอง คนนำทางจะเป็นคนนำทางชนิดที่ใช้ไม่ได้ ถ้าเขาจะพูดกับคนที่เขาพาไปว่า “ผมคิดว่าผมคงจะทราบหนทางดี แต่ผมเองก็ไม่แน่ใจว่าทางที่ผมมานี้จะถูกหรือไม่” ถ้าคริสเตียนคนนั้นจะพูดว่า “ผมคิดว่าเป็นผมคริสเตียน แต่ผมเองก็ไม่แน่ใจนัก” ถ้าเช่นนั้นเขาจะเป็นคนนำคนอื่นมาถึงพระเยซูให้เกิดผลดีไม่ได้ อันที่จริงคนเช่นนั้นมีความปรารถนาจะนำผู้อื่นมาหาพระเยซูน้อยเต็มที ถ้าトラบใดที่เขาไม่แน่ใจตัวของเขาเชื่ออะไรแน่ การขาดความแน่ใจไม่สามารถทำให้เขาทำงานของคริสเตียนให้เกิดผลได้

(3) ขาดความแน่ใจไม่ถวายเป็นเกียรติแก่พระเจ้า

พระเจ้าทรงประทานพระคำรัสของพระองค์แก่เรา เป็นพระสัญญาที่ศักดิ์สิทธิ์ คือถ้าใครจะกลับใจจากความบาปของเขา และวางใจองค์พระเยซูคริสต์ พระเจ้าจะทรงช่วยผู้นั้นให้พ้นบาป เมื่อคนหนึ่งไว้วางใจพระเยซูคริสต์แล้ว และยังสงสัยต่อไปอีก ก็ทำให้เกิดปัญหาเรื่องความจริงที่เกี่ยวกับพระคำรัสของพระเจ้า เขายังสงสัยว่าพระเจ้าจะทำตามที่พระองค์ตรัสไว้หรือ? พระเจ้ายังจะรักษาพระสัญญาของพระองค์อยู่อีกหรือ? ทำไมเราจึงไม่โยนความสงสัยทั้งหมดทิ้งเสียแล้วไว้วางใจพระองค์ให้หมดสิ้น การขาดความแน่ใจเพราะสงสัยพระคำรัสของพระเจ้า เป็นการไม่ถวายเป็นเกียรติแก่พระเจ้า

(4) ขาดความแน่ใจทำให้อ่อนแอมีเด็ม

การขาดความแน่ใจทำให้ทางเดินของชีวิตที่อยู่ข้างหน้าเต็มไปด้วยความกลัว เราจะต้องเลือกเอาว่าจะตายหรือจะกลับมาหาพระเจ้าทั้งหญิงทั้งชายจะต้องยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าในวันพิพากษาโลก ถ้าเขาสงสัยว่าเขาเชื่ออะไรเขาจะยืนอยู่ในวันพิพากษาด้วยความกลัว ความแน่ใจสามารถทำให้เขาเดินต่อไปโดยปราศจากความกลัว วิญญาณของเราถูกรุกเร้าภายในตัวเราเองเมื่อเราฟังเสียงร้องตะโกน

อย่างมีชัยชนะของเปาโลที่ยืนอยู่ในเงาแห่งความตายว่า “ฝ่ายข้าพเจ้านั้นโลหิตก็กำลังจะไหลออกเป็นเครื่องสักการบูชาแล้ว และเวลาซึ่งข้าพเจ้าจะต้องลาไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว ข้าพเจ้าเข้าในการปล้ำสู้อย่างดีแล้ว ข้าพเจ้าวิ่งแข่งถึงสุดปลายทางแล้ว ข้าพเจ้าได้รับการรักษาความเชื่อนั้นไว้แล้ว ตั้งแต่นี้ไปมีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้พิพากษาอันชอบธรรมจะทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในกาลวันนั้น” (2 ทิโมธี 4:6-8) เปาโลสามารถเผชิญกับความตายด้วยเสียงตะโกนแห่งชัยชนะจากปากของเขา เพราะเขาสามารถพูดได้ว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงฤทธิ์อาจรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับพระองค์จนถึงกาลวันนั้น”

(2 ทิโมธี 1:12) ความแน่ใจซึ่งมีอยู่ในดวงจิตของเปาโลได้ขับไล่ความกลัวออกไปหมดสิ้น และทำให้ประตูแห่งความตายกลายเป็นซุ้มแห่งชัยชนะ

ครั้งหนึ่งมีผู้ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์เรื่องพายุใหญ่แห่งทะเลสาปอีรี มีหญิงชราคนหนึ่งออกเดินทางจากเมืองบัฟฟาโลโดยทางเรือเพื่อไปเยี่ยมลูกสาวที่เมืองคลีฟแลนด์ เกิดมีพายุร้ายขึ้นกลางทาง คนโดยสารต่างมีความกลัวจึงมารวมกันอธิษฐาน แต่หญิงแก่คนนั้นดูเหมือนไม่วิตกทุกข์ร้อนอะไร หญิงคนนั้นนั่งสรรเสริญพระเจ้าขณะเรือกำลังอยู่ใต้พายุหนัก เมื่อคลื่นลมสงบแล้ว มีผู้โดยสารเรือด้วยกันบางคนถามหญิงคนนั้นว่าเหตุใดจึงสามารถนั่งสงบอารมณ์อยู่ได้ ในเมื่อความตายมาอยู่ใกล้ เช่นนั้น หญิงคนนั้นจึงตอบว่า “นี่แน่ะหลานเอ๋ย ยายจะบอกให้ ยายมีลูกสาวอยู่สองคน คนหนึ่งไปอยู่สวรรค์กับพระเจ้าแล้ว เหลืออีกคนหนึ่งย้ายไปอยู่เมืองคลีฟแลนด์ ขณะที่พายุกำลังพัดจัดอยู่นั้นยายก็ยังคงคิดว่าจะไปเยี่ยมลูกคนไหนก่อนดี จะไปเยี่ยมลูกสาวที่อยู่เมืองคลีฟแลนด์ก่อน หรือจะไปเยี่ยมลูกสาวคนที่อยู่เมืองสวรรค์ก่อน และยายก็ไม่สนใจว่าจะไปเยี่ยมลูกคนไหนก็ดีทั้งนั้น”

3. รากฐานที่คริสเตียนแน่ใจ

เราจะวางแผนความแน่ใจลงบนอะไรดี? ถ้าเราวางไว้ผิดที่จะเป็นอันตรายอย่างหนักทีเดียว บางคนคิดว่าเขาเป็นคริสเตียนแต่ความจริงเขาไม่เป็นเลย เขามีความแน่ใจผิด ๆ ถ้าหากว่าเขาผู้นั้นมิได้ปฏิบัติตามกติกแห่งความรอดที่ว่า “การกลับใจเสียใหม่เฉพาะพระเจ้าและความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า” ไม่ว่าเขาจะประพฤติดังไร เขาก็ยังไม่เป็นคริสเตียนอยู่นั่นเอง แม้เขาจะมีความแน่ใจก็มีความแน่ใจผิด ๆ เมื่อเป็นเช่นนี้คนที่เป็นคริสเตียนจะวางความแน่ใจลงบนอะไร?

(1) ไม่ใช่อาศัยความรู้สึก

บางคนสงสัยความรอดของตัวเอง เพราะเขารู้สึกว่าเขาไม่ได้ประพฤติดีเหมือนคริสเตียนที่แท้จริง ความรู้สึกเช่นนี้บางครั้งก็ควรจะมี แต่ไม่ใช่เป็นรากฐานของความแน่ใจ ความรู้สึกเป็นสิ่งที่เอาแน่นอนไม่ได้ เพราะความรู้สึกเกิดขึ้นแล้วก็จางหายไป และความรู้สึกของคนก็ตั้งอาศัยสภาพและสิ่งแวดล้อม

เขาอาจรู้สึกอย่างนี้วันนี้ แต่พรุ่งนี้เขาจะรู้สึกตรงกันข้ามอีกอย่างหนึ่งคนละเรื่องก็ได้ ฉะนั้นความรู้สึกเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน บางคนอาจรู้สึกว่าเขาเป็นคริสเตียนจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่เขาเองไม่ได้เป็น และบางคนอาจเป็นคริสเตียนจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่เขาไม่รู้สึกตัวเลยว่าเป็น ถ้าใครจะอาศัยแต่เพียงความรู้สึกแล้ว คน ๆ นั้นอาจอยู่ในความสงสัยตลอดเวลา

(2) ไม่ใช่เกิดจากการกระทำของเราเอง

ความแน่ใจเรื่องความรอดเป็นสิ่งที่จะยึดเอาด้วยการพยายามปฏิบัติไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็สิ่งทีเกี่ยวข้องกับอุปนิสัยหรือความประพฤติ ถูกแล้วคริสเตียนที่แท้จริงย่อมจะก่อนิสัยของคนให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ และจะเสนอบริการให้ดีที่สุดจะทำได้ แต่กระนั้นการพยายามกระทำสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เป็สิ่งทีจะวางรากฐานความแน้อยู่ได้เลย คนหนึ่งอาจมีนิสัยดี เขาอาจเป็นคริสต์สมาชิกรคริสตจักร และรับทำกิจการที่สำคัญหลายอย่างในคริสตจักร แต่กระนั้นก็ยังไม่ใช่เป็นคริสเตียน ความรอดของเขาไม่ใช่ตั้งอยู่บนสิ่งทีเขาได้ทำแล้ว หรือสามารถทำได้ แต่อยู่บนสิ่งทีพระคริสต์ได้ทรงกระทำเพื่อเขา

(3) เกิดจากพระวณะของพระเจ้า

รากฐานทีแน่นอนและยั่งยืนของความแน่ใจคือพระคำรัสของพระเจ้า พระเจ้าตรัสว่า “พระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนทีวางใจในพระบุตรนั้นจะมีได้พินาศแต่มีชีวิตรันคร” (ยอห์น 3:16) “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้าและท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” (กิจการ 16:31) พระเจ้าประทานพระสัญญาเหล่านี้ให้แก่มนุษย์ทุกคนทีพร้อมทีจะไว้วางใจในการไถ่บาปของพระเยซูคริสต์ แน่แน่นอนพระเจ้าทรงรักษาคำมั่นสัญญาของพระองค์ และจะไม่ทรงผิดสัญญาแม้แต่ข้อเดียว พระคำรัสของพระเจ้าประทับอยู่กับเราชั่ววันรันคร ถ้าใครคนหนึ่งกลับใจจากทางบาปของตน และมอบความไว้วางใจทั้งหมดกับองค์พระเยซูให้เป็นผู้เปลื้องบาปประจำตัวของเขาแล้ว ผู้นั้นจะได้รับความรอดตามสัญญาของพระเจ้า

เมื่อครั้งด็อกเตอร์ เจ. วิลเบอร์แซฟแมน ยังเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ท่านผู้นี้เกิดวุ่นวายใจมากเรื่องความรอดของตนเอง ต่อมาได้รับคำแนะนำจาก ดี.แอล. มูดี แซฟแมนเล่าให้นักเทศน์ผู้นี้ฟังถึงความยุ่งยากใจของตนเองดังนี้ว่า “บางครั้งผมเองรู้สึกทีผมเป็นคริสเตียน แต่บางครั้งผมก็ถามตนเองว่านี่ตัวเองเคยได้รับความรอดแล้วหรือยังทีไม่ทราบ?” มิสเตอร์มูดีจึงขอให้เขาอ่านยอห์น 5:24 ว่าดังนี้ “เราบอกท่านทีทั้งหลายตามความจริงว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อพระองค์ทีทรงใช้เรา มา ผู้นั้นมีชีวิตรันคร และได้เข้าในการพิพากษาแต่ได้พ้นจากความตายเข้าในชีวิตแล้ว” แล้วมูดีจึงถามว่า “คุณเชื่อพระคัมภีร์ข้อนี้หรือเปล่า?” ชายหนุ่มคนนั้นก็ตอบเน้นถ้อยเน้นความว่า เขาเชื่อพระเจ้าแน่นอน ดังนั้นผู้ประกาศพระกิตติคุณจึงถามต่อไปว่า “คุณเชื่อองค์พระเยซูหรือเปล่า?” แซฟแมนก็ตอบอย่างหนักแน่น

ว่า เขาเชื่อพระเยซูจริง ๆ นักเทศน์จึงถามต่อไปว่า “ถ้าอย่างนั้นคุณเป็นคริสเตียนแล้วหรือยัง?” คราวนี้ ชายหนุ่มคนนี้ก็บอกว่าเขายังสงสัยอยู่อีก มีสเตอร์มูดีจึงบอกให้ชายหนุ่มคนนั้นอ่านคัมภีร์ข้อนั้นซ้ำแล้ว ซ้ำอีก แล้วก็ถามอีกว่า เขาได้รับพระเยซูและเชื่อถ้อยคำของพระองค์หรือเปล่า? มีสเตอร์แซ็พแมนก็บอกว่า เชื่อแน่นอน ครั้นแล้วมีสเตอร์มูดีจึงถามเขาอีกครั้งหนึ่งว่าเขาเป็นคริสเตียนหรือยังและเขาก็ยังทำใจลงเล ว่าไม่แน่ ครั้นแล้วนักเทศน์เรื่องนามจึงหันมายังชายหนุ่มคนนั้นและพูดว่า “เห็นไหมล่ะว่า ท่านยังสงสัย ใครอยู่อีก?” ในวาระนั้นเองความจริงก็ปรากฏแก่ชายหนุ่มผู้วุ่นวายใจ เขาเคยยอมรับองค์พระเยซูและ ยินยอมเชื่อฟังพระคำรัสของพระองค์ และก็สงสัยอยู่ว่าพระเจ้ายังคงรักษาพระสัญญาของพระองค์อยู่ หรือเปล่าชายหนุ่มคนนั้นก็ตอบว่า “คราวนี้ผมทราบแล้วครับว่าผมเป็นคริสเตียนจริง ๆ เพราะคำสัญญา ของพระองค์”

เราต้องยึดคำสัญญาของพระเจ้าไว้แม้ว่าความรู้สึกของเราจะจางไป คำเปรียบเรื่องนี้ได้มาจาก ประเทศไอร์แลนด์มานานหลายปีมาแล้ว นายพันตรี วิลเท็ด กำลังประกาศพระกิตติคุณอยู่และมีเด็กชายเล็ก ๆ คนหนึ่งกลับใจใหม่ โดยอิทธิพลของลูกชายแม่ของเด็กคนนี้จึงแสดงตัวรับเชื่อพระองค์พระเยซูคริสต์ แต่เป็นการยากที่หญิงนั้นจะเชื่อว่าเขาจะมีชีวิตชั่ววันรันคร์ได้เพราะเหตุที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น นัก สอน พระกิตติคุณก็ชี้ข้อคัมภีร์ข้อเดียวกับที่มูดีได้ชักชวนให้แซ็พแมนกลับใจใหม่ และได้ชี้ให้เห็นคำ สัญญาว่า “ผู้ใดฟังคำของเรา และเชื่อพระองค์ที่ใช้เรามา ผู้นั้นมีชีวิตนิรันดร” (ยอห์น 5:24) หญิงคนนี้ ยอมรับความจริงประเสริฐนี้แล้วกลับไปบ้านด้วยความยินดี แต่พอตอนเช้ารุ่งขึ้นความรู้สึกยินดีนั้น หายไปหมด เด็กชายคนนี้เห็นความโศกเศร้าของมารดาจึงถามว่าเรื่องยุ่งยากใจอะไรอีก หญิงคนนั้นจึง ตอบลูกชายว่า “ความรู้สึกยินดีมันหายไปหมดแล้ว” เด็กชายคนนั้นจึงวิ่งไปหยิบพระคัมภีร์และเปิดอ่าน คำสัญญาข้อนั้นและพูดกับมารดาว่า “คุณแม่ครับ คัมภีร์ข้อนั้นยังอยู่นี่ครับ”

เมื่อไม่กี่ปีมานี้หนังสือรายวันที่มีชื่อเสียงฉบับหนึ่งในประเทศแคนาดาชื่อ “ดิโกลบ” ซึ่ง ตีพิมพ์ในทอรอนโต ได้เล่าเรื่องน่าฟังเกี่ยวกับสมเด็จพระนางเจ้าวิกตอเรีย พระองค์เสด็จไปโบสถ์เซ็นต์ท์ ปอลล์และทรงสดับพระธรรมเทศนาหนึ่งกัณฑ์ ซึ่งพระองค์ทรงพอพระทัยมาก ภายหลังต่อมาสมเด็จพระ นางเจ้าทรงสนทนากับศาสนาจารย์ประจำพระราชสำนัก และตรัสถามว่า เราแน่ใจว่าเราได้รับความรอด แล้วหรือยัง ศาสนาจารย์จึงทูลตอบว่าไม่มีทางที่จะรู้ได้แน่นอนว่าจะรอดจริง ๆ จอห์น เทนซ์เซ็นต์ท์ นัก สอนศาสนาผู้ลุ่มหลงได้ยื่นการสนทนาครั้งนั้นตลอดเวลา จึงเขียนจดหมายทูลเกล้าสมเด็จพระนางเจ้า ความว่าดังนี้

ขอเดชะ ข้าพระองค์ขอพระราชทานพระราชวโรกาสปกเกล้าปกกระหม่อมทูลถวายขอพระ คัมภีร์ซึ่งข้าพระองค์เขียนด้วยมืออันสิ้นแต่เขียนด้วยหัวใจเปี่ยมด้วยความจงรักภักดีต่อสมเด็จพระนาง เจ้าเพราะข้าพระองค์ทราบว่ามีกระทั้งบัดนี้เราก็สามารถแน่ใจได้อย่างเต็มที่ว่าพระเยซูเสด็จกลับไป

สวรรค์เพื่อทรงเตรียมสถานที่ให้ผู้เชื่อทุกคนได้พำนักอยู่ชั่ววันรันคร์ ข้าพระองค์ขอทูลเชิญสมเด็จพระนางเจ้าทรงพระคัมภีร์เหล่านี้ได้พิสูจน์ว่า คริสเตียนสามารถจะทราบอย่างแน่นอนว่าเรามีความรอดแล้ว โดยเฉพาะคนที่เชื่อในพระกิตติคุณของพระคริสต์

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ

จอห์น เทนเซ็นต์

อีกไม่กี่วันต่อมานายจอห์น เทนเซ็นต์ ได้รับลายพระหัตถ์ของสมเด็จพระนางเจ้าว่าดังนี้
ถึงนายเทนเซ็นต์

จดหมายของท่านที่ส่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ฉันได้รับแล้ว ขอบอกว่าฉันได้อ่านพระคัมภีร์ข้อที่ท่านกล่าวอย่างละเอียดถี่ถ้วนพร้อมทั้งอธิษฐานไปด้วยขณะที่อ่าน ฉันเชื่อว่างานที่องค์พระเยซูคริสต์ทรงกระทำเพื่อตัวฉันเองนั้นเสร็จครบถ้วนแล้ว และวางใจในพระกรุณาธิคุณของพระเจ้าว่าจะพบท่านในพระราชวังสถานที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับปวงมนุษย์ทุกคน สมดังที่พระเยซูตรัสไว้ว่า “เพราะเราไปจัดแจงที่สำหรับท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 14:2)

(พระปรมาภิไธย) วิคโทเรีย กูเอลฟ์

(4) เกิดจากประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตคริสเตียน

ประสบการณ์ของมนุษย์เป็นหลักฐานที่พิสูจน์ให้มนุษย์เห็นว่าเขาเป็นคริสเตียนจริง ๆ เขาได้รับความรอดแล้ว ในจดหมายของจอห์นซึ่งกล่าวไว้ชัดเจนว่า “เพื่อท่านจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันคร์” จอห์นชี้ให้เห็นความแน่ใจ ซึ่งเราก็คงจะหาดูได้ในชีวิตของตนเอง

ก. เกิดความยินดีที่เชื่อฟัง

“ถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์เราคงทราบว่าเรารู้จักพระองค์ คนใด ๆ ว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์” แต่มิได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพุดมูสาและความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย แต่คนใด ๆ ที่ประพฤติตามพระโอวาทของพระองค์ ความรักของพระเจ้าก็สำเร็จในคนนั้นแล้วอย่างแน่แท้ ด้วยอาการอย่างนี้แหละ เราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์”

1 ยอห์น 2:3-5

ไม่มีใครต้องการเชื่อฟังพระเจ้าและประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ เว้นแต่คนผู้นั้นจะเป็นคริสเตียน บางคนอาจเชื่อฟังพระบัญญัติบางข้อของพระเจ้าด้วยความกลัว แต่เขาผู้นั้นไม่มีความเต็มใจและไม่ยินดีเชื่อฟังเว้นแต่เขาเป็นสาวกของพระเยซู

ในการประชุมแห่งหนึ่งซึ่งคือเคอร์แฮมส์แฮม เกรย์ ผู้ล่องลับไปแล้วจัดให้มีขึ้น มีเด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งอายุประมาณสิบสองขวบได้กลับใจใหม่ในการประชุมเป็นพยานแห่งหนึ่ง เด็กหญิงคนนี้ได้

ลูกขึ้นยืนกล่าวคำเป็นพยานยืนยันถึงองค์พระเยซูผู้ไถ่บาป ค็อกเตอร์เกรย์ถามเด็กหญิงคนนั้นว่า “รอดพ้นบาปตั้งแต่เมื่อไร?” เด็กนั้นตอบว่า “เมื่อวันอาทิตย์ที่แล้วมานี้เอง แต่ดิฉันไม่ทราบว่าดิฉันรอดแล้วจริง ๆ จนกระทั่งวันศุกร์” ค็อกเตอร์เกรย์ก็ถามต่อไปว่า “เธอทราบได้อย่างไรว่าเธอรอดจริง ๆ” “ก็เพราะดิฉันได้บอกคุณแม่ของดิฉัน” นั่นเป็นคำตอบของเด็ก ความแน่ใจในความรอดเกิดขึ้นแน่นอนต่อเมื่อเด็กหญิงนั้นได้เชื่อฟังพระเยซูโดยกล่าวต้อนรับพระเยซูอย่างเปิดเผย

ข. ความรักแบบคริสเตียน

“เราทั้งหลายรู้ว่าเราพ้นจากความตายไปถึงซึ่งชีวิตแล้ว เพราะเรารักพวกพี่น้อง คนใดที่ไม่มีความรักผู้นั้นก็ยังมีอยู่ในความตาย ผู้หนึ่งผู้ใดที่เกลียดชังพี่น้องของตนย่อมเป็นผู้ฆ่าคน และท่านทั้งหลายรู้ว่า ผู้ฆ่าคนไม่มีชีวิตนิรันดรอยู่ในตัวเอง” (1 ยอห์น 3:14-15) ลักษณะอันยอดเยี่ยมลักษณะหนึ่งของคริสเตียนคือความรัก แบบคริสเตียน ถ้าจิตใจเต็มไปด้วยความเกลียด คน ๆ นั้นก็ย่อมสงสัยตัวเองว่าเขาเชื่อพระเจ้าอย่างไร

ขั้นแรกความรักเช่นนี้เป็นความรักเพื่อนคริสเตียนด้วยกัน “เราทั้งหลายรู้ว่าเราพ้นจากความตายไปถึงซึ่งชีวิตแล้ว เพราะเรารักพวกพี่น้อง” (ยอห์น 3:14) คริสเตียนที่แท้จริงย่อมมีความรักเพื่อน ๆ คริสเตียนด้วยกัน และมีความประสงค์จะทำให้คริสเตียนมีความสุขทั่วหน้ากัน ใครก็ตามอยากจะสนิทสนมกับคนที่ไม่มีความรักพระเจ้ายิ่งกว่าสนิทสนมกับเพื่อนคริสเตียนด้วยกันแล้ว คน ๆ นั้นมีความเข้าใจพระเจ้าแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น หากอบกล่าวว่า “ท่านไม่รู้หรือว่าการที่เป็นมิตรกับโลกก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้า? เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดใครเป็นมิตรกับโลกก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้า” (ยากอบ 4:4) และเปรียบเทียบกับ 1 ยอห์น 2:16

แต่ความรักอันแท้จริงของคริสเตียนนี้มีรัศมีคลุมออกไปนอกหมุ่นอกคณะคริสเตียนด้วยกัน กล่าวคือความรักนี้คลุมไปถึงมนุษยชาติทั่วโลก ถูกแล้วคน ๆ นั้นอาจรู้จักรักเพื่อน ๆ คริสเตียนด้วยความรู้สึกอีกชนิดหนึ่ง แตกต่างจากรักที่มีแก่คนทั่ว ๆ ไป แต่ถ้าเขาเป็นบุตรของพระเจ้าจริง ๆ แล้ว เขาจะรักคนทั่วโลกด้วย เขาอาจไม่ชอบหน้าบางคน แต่ถึงลงไปจิตใจของเขา เขาย่อมมีความปรารถนาให้ทุกคนมีความสุข และมีความร้อนใจอยากให้เขาเหล่านั้นได้รับความรอด

ความรักเช่นนี้จะสำแดงตัวเองออกมาไม่ใช่ด้วยคำพูดเท่านั้น แต่ด้วยความประพฤติด้วยความรักของคนพิสุจน์ได้ไม่ใช่ด้วยคำพูดแต่พิสุจน์ได้จากการกระทำ ในหนังสือ 1 ยอห์น 3:17-19 อัครสาวกกล่าวไว้ว่า “คนใดที่มีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน แล้วและกระทำใจแข็งกระด้างไม่สงสารสงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะอยู่ในคนนั้นอย่างไรได้?” ดูก่อนลูกเล็ก ๆ ทั้งหมดอย่าให้เรารักเพียงแต่ด้วยคำและลิ้นเท่านั้น แต่ให้เรารักด้วยการประพฤติและด้วยความจริง เหตุฉะนั้นเราจึงรู้ว่า เราอยู่ฝ่ายความจริง” ความรักของคริสเตียนเป็นความรักชนิดที่ยินดีจะให้ความ

ช่วยเหลือผู้อื่น ถ้าใครถูกความโลภ การเห็นแก่ตัวเอง และความตระหนักรู้เห็นิยวเข้าครอบงำ เขาก็ควร
จะตั้งปัญหาถาม ได้แล้วว่าจะเขาคิดต่อกับพระเจ้าได้อย่างไร

ค. พระวิญญูณบรสิฐธิยีนัน

“เหตุฉะนั้นเราจึงรู้ว่าพระองค์ดำรงอยู่ในเรา คือโดยพระวิญญูณซึ่งพระองค์ทรงโปรด
ประทานแก่เรา” (1 ยอห์น 3:24) ในหนังสือโรม 8:16 เปาโลกล่าวว่า “ฝ่ายวิญญูณนั้นเป็นพยานร่วมกับ
จิตใจของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” และอัครสาวกยอห์นก็กล่าวอีกว่า “ผู้ที่เชื่อใน
พระบุตรของพระเจ้านั้นมีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นเท่ากับกระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสมสา
เพราะเขาไม่ได้เชื่อคำพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเป็นพยานอ้างถึงพระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 5:10)
ถ้าใครเป็นคริสเตียนที่แท้จริงและตั้งใจจะทำตามพระเจตนาของพระองค์ผู้นั้นจะมีความแน่ใจในจิตใจ
ของเขาเองว่าเป็นบุตรของพระเจ้าด้วย พระวิญญูณบรสิฐธิทรงปลูกความแน่ใจให้คริสเตียนทุกคน

ค็อกเตอร์บรูส คินเนย์ เล่าเรื่องการกลับใจของหัวหน้าชาวอินเดียคนหนึ่งชื่อ “ไวท์อาร์ม”
ภายหลังจากที่เขาแจ้งให้ใคร ๆ ทราบต่อที่สาธารณะแล้วว่าเขากลับใจเป็นคริสเตียน มีคนถามเขาว่าเขา
รู้ตัวได้อย่างไรว่าเขาเป็นคริสเตียนแล้ว ชายคนนั้นตอบว่า “ผมเองใคร ๆ ก็รู้จักว่าผมเป็นคนชั่วช้าเลว
ทราม ผมพยายามทำให้ใจของผมสบายโดยใช้ศาสนาของผมเป็นเครื่องมือ แต่ผมไม่เคยมีความพอใจ
ตัวเองและไม่แน่ใจด้วย เมื่อมีมิชชันนารีมาสอนพระกิตติคุณ ผมก็พยายามค้นคว้าหาหนทางใหม่ เขา
สอนผมว่าถ้าผมอธิษฐานถึงพระเยซูและยอมรับเอาพระองค์เป็นผู้เปลื้องบาปประจำตัวเอง พระเยซูจะ
ทรงอภัยบาปให้และตัวผมจะรู้ตัวเอง ผมอธิษฐานเป็นเวลานานไม่มีความสันติสุขเกิดขึ้นในใจเลย แต่
ผมก็ยังอธิษฐานต่อไป แม้กระนั้นผมก็อุปมาเหมือนยังอยู่ในห้องมืด ปราศจากแสงสว่างใด ๆ ถึงกระนั้น
ผมก็ยังอธิษฐานเรื่อย ๆ ไป และในทันใดนั้นดูเหมือนผมจะอยู่ในห้องมืดที่มีคนขีดไม้ขีดไฟเกิดแสง
สว่าง และผมเห็นทางสันติสุขเข้ามาสู่จิตใจของผม เพราะเหตุนี้ผมจึงทราบแน่นอนว่าผมเป็นคริสเตียน”

บทที่ 7 การตั้งยั้งยืนเด็ดขาด

1. รากฐานของคำสอน

1. สอดคล้องกับพระเจตนาของพระเจ้า
2. สอดคล้องกับคำสั่งญาของพระเจ้า
3. สอดคล้องกับถ้อยคำที่ใช้

2. คำสอนที่แย้งกัน

1. พระคัมภีร์บางตอนกล่าวถึงอันตรายและผู้สอนเท็จ
2. ตัวอย่างผู้สอนเท็จในพระคัมภีร์
 - ก. คนเหล่านั้นที่หลงทำผิดและกลับใจใหม่
 - ข. คนเหล่านั้นที่หลงผิดและไม่กลับใจใหม่
3. คำสอนที่นำไปสู่ความสะเพร่าและครองชีวิตอย่างไร้ศีลธรรม

3. ความจริงบางประการเกี่ยวโยงกับคำสอนนี้

1. บางคนอาจถูกล่อลวงเกี่ยวกับความรอดของตนเอง
2. บางคนอาจหมดความยินดีและหมดอำนาจในความรอด
3. บางคนอาจปนความรอดกับรางวัลว่าเป็นของสิ่งเดียวกัน

บทที่ 7 การตั้งยั้งยืนเด็ดขาด

คนที่เกิดใหม่และรอดแล้วจริง ๆ ครั้งหนึ่งแล้วจะหลงผิดอีกได้ไหม? ปัญหานี้เกิดขึ้นในสมองของคนหลายคน ในการตอบปัญหานี้เรามาถึงคำสอนที่แตกต่างกันอย่างใหญ่หลวงระหว่างสองลัทธิ คือ สอนของลัทธิ “อามีเนียม” กับคำสอนของลัทธิ “แคลวิน” ลัทธิอามีเนียมมาจากชื่อของผู้นำชื่อ เจมส์

อามีเนส สอนว่าคนที่เคยรอดแล้วครั้งหนึ่งอาจหลงทำผิดลงในนรกได้เหมือนกัน ประสบการณ์เช่นนั้นเขาได้อธิบายว่า “พ้นจากฝ่ายพระกรณานิคม” ส่วนลัทธิ “แคลวิน” มาจากชื่อของผู้นำชื่อจอห์น แคลวิน สอนว่าถ้าครั้งหนึ่งใครรอดพ้นจากบาปจริง ๆ แล้วผู้นั้นจะไม่มีวันหลงทำผิดอีกเลย เรื่องนี้พูดถึง “การตั้งยั้งยืนเด็ดขาดของสาวก” หรือ “การพิทักษ์รักษาของพระเจ้า” ความเห็นของมนุษย์ก็มีการตั้งยั้งยืน ถ้าจะพูดเกี่ยวกับพระเจ้าเราเรียกว่าพระเจ้าทรงพิทักษ์คุ้มครอง คริสเตียนเป็นผู้ตั้งยั้งยืน พระเจ้าเป็นผู้ทรงคุ้มครองรักษา

หลักคำสอนอย่างนี้อันไหนเป็นคำสอนที่ถูกต้อง? เราชาวเบ็บติสซิดหลักของ “แคลวิน” เราเชื่อว่าถ้าคนหนึ่งคนใดได้พบประสบการณ์ด้วยพระคุณอย่างจริง ๆ แล้วครั้งหนึ่ง เขาจะไม่มีวันหลงกระทำผิดจนสูญเสียวิญญาณของเขาอีกเลย ถ้าครั้งหนึ่งเขาเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว จะไม่ขาดจากการเป็นบุตรของพระเจ้าอีกเลยและเขายังจะคงดำรงอยู่ในสง่าราศีนั้น โดยพระคุณตลอดไป

1. รากฐานของคำสอน

ความเชื่อของเราในเรื่องการตั้งยั้งยืนเด็ดขาดของสาวกนั้นตั้งอยู่บนอะไร? นักศาสนศาสตร์อธิบายว่าการตั้งยั้งยืนนั้น บางส่วนตั้งอยู่บนเหตุผลที่ว่าคำสอนเรื่องนี้เกิดจากความนึกคิดของมนุษย์ เป็นคำสอนที่จำเป็นเพราะเกิดจากคำสอนอื่น ๆ เช่นเรื่องการเกิดใหม่ การได้ชื่อว่าเป็นผู้ชอบธรรม การเป็นผู้ปราศจากบาป การสนิทสนมกับพระคริสต์ และคำสอนอื่น ๆ เรื่องพระคุณของพระเจ้า คือกเตอร์ สตรองกล่าวว่า “คำสอนเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของหลักคำสอนทั่วไป ซึ่งจะไม่เกิดประโยชน์อะไรถ้าพระเจ้าจะทรงยอมให้คริสเตียนสักคนหนึ่งหลงไป”

แต่เป็นเพราะพระวาระของพระเจ้าที่เตรียมหลักประกันแห่งคำสอนเรื่องนี้ เราเชื่อในการตั้งยั้งยืนเด็ดขาดของสาวกทั้งหลาย เพราะเราเชื่อว่าพระคำรัสของพระเจ้า ทรงสอนไว้เช่นนั้น

1. สอดคล้องกับพระเจตนาของพระเจ้า

เป็นการสอดคล้องกับพระเจตนาของพระเจ้า ซึ่งมีกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ ให้เราฟังคำสอนของเปาโลในหนังสือเอเฟซัส 1:1 “ในพระองค์นั้น เราซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ จงได้เป็นผู้รับมรดกตามพระคำริชของพระองค์ผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดตามที่ได้ทรงตรัสไว้ร่วมกับน้ำพระทัยของพระองค์”

และท่านอัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ก็สอนไว้อีกในหนังสือโรม 8:29-30 “ด้วยว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงดำริไว้ให้เป็นตามพระลักษณะของพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก และผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงดำริไว้ นั้น ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงบันดาลให้เป็นผู้ชอบธรรม และผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้เป็นผู้ชอบธรรม ผู้เหล่านั้นพระองค์จึงทรงโปรดให้มีสง่าราศี” เป็นพระเจตนาของพระเจ้า สำแดงให้ประจักษ์ตามพระวาระของพระเจ้าแล้ว ว่าคนเหล่านั้นที่เข้ามาทางองค์พระเยซูคริสต์ เขาจะได้รับชีวิตนิรันดร์จากพระองค์

2. สอดคล้องกับคำสัญญาของพระเจ้า

ข้อนี้สอดคล้องกับพระสัญญาของพระเจ้าตามที่ได้กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ของพระเจ้า พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วเด็ดขาดแน่นอนว่าใครที่มาหาพระองค์ เขาจะได้รับความรอดในวันนี้และวันต่อ ๆ ไป ชั่วนิรันดร์

เราได้พบคำสัญญานี้ตามที่ดาวิดได้สำแดงไว้ในสดุดี 37:24 ในการพูดถึงหลักประกันของมนุษย์ที่จะต้องวางใจในองค์พระเจ้า ดาวิดกล่าวไว้ว่า “ส่วนผู้นั้นแม้ว่าพลตกลง ก็จะไม่ถึงแก่ล้มที่เดียว เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพยุงเขาไว้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์” คริสเตียนอาจหลงผิดล้มลงเหมือนกับเราหลายคนเคยหลง แต่พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งให้เราต้องทนทุกข์ แต่จะทรงช่วยเราให้พ้นจากความทุกข์ยากนั้น

เราได้รับพระสัญญาจากพระโอษฐ์ของพระเยซูเองในหนังสือ ยอห์น 10:27-29 พระองค์ตรัสว่า “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา เรารู้จักแกะนั้น และแกะนั้นตามเรา เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น แกะนั้นจะมีได้พินาศเลยเป็นนิรันดร์ และจะไม่มีผู้ใดชิงแกะนั้นไปจากมือของเราได้ พระบิดาของเราที่ประทานแกะนั้นแก่เรา ทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งสารพัดทั้งปวง และไม่มีผู้ใดอาจชิงแกะนั้นจากพระหัตถ์พระบิดาของเราได้” พระคัมภีร์ข้อนี้เป็นข้อประกันชั่วนิรันดร์สำหรับผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า ไม่สามารถจะใช้ภาษาอะไรให้เข้มแข็งกว่าอีกนี้อีก

ตามจดหมายของเปาโล เราได้พบคำสัญญานี้บ่อย ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า ในหนังสือฟิลิปปี 1:6 “ข้าพเจ้าไว้ใจในสิ่งนี้ที่เดียวว่าพระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในท่านทั้งหลายแล้ว คงจะกระทำให้สำเร็จจนถึงกาลวันแห่งพระเยซูคริสต์” ในการที่แต่ละคนได้กลับใจบังเกิดใหม่ พระเจ้าทรงตั้งต้นการดีในตัวคน ๆ นั้น และพระองค์ทรงสัญญาว่าจะทำการดีเช่นนั้นอยู่ตลอดเรื่อย ๆ ไปจนคริสเตียนผู้นั้นเป็น

คริสเตียนที่ดีพร้อมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เราได้พบคำสัญญาเช่นนั้นอีกในหนังสือ 1 เปโตร 1:3-5 “จงสรรเสริญพระเจ้าของพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาธิคุณแก่เราโปรดให้เราบังเกิดใหม่ ให้มีความหวังอันมี

ชีวิตอยู่ โดยทรงบันดาลให้พระเยซูคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว คือได้โปรดให้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่าอันปราศจากมลทิน และที่จะหาร่วงโรยไปไม่ ซึ่งทางเตรียมไว้ในเมืองสวรรค์สำหรับท่านทั้งหลาย ผู้ที่ฤทธิเดชของพระเจ้าได้ทรงรักษาไว้โดยความเชื่อให้ถึงความรอดซึ่งทรงจัดไว้พร้อมจะได้ปรากฏในเวลาที่สุด” เปโตรได้ประกาศว่า มีมรดกไว้สำหรับคริสเตียนทุก ๆ คนในสวรรค์ และพระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาและเก็บไว้โดยฤทธิอำนาจของพระองค์ เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้รับมรดกนั้น

คำสัญญาอื่น ๆ อีกหลายข้อที่อาจยกมาอ้างได้จากพระคำรัสของพระเจ้า แต่เมื่อรวมผลสุดท้ายแล้วจะมารวมที่หนังสือ โรม 8:35-39 ว่า “ใครผู้ใดจะให้เราทั้งหลายขาดความรักของพระคริสต์เล่า? จะเป็นการยากลำบากหรือความทุกข์ในใจ หรือการเกี่ยวเชืง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลี่ยนกาย หรือการถูกโทษภัย หรือการถูกคมดาบหรือ?.....แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านั้น เราทั้งหลายมีชัยชนะเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย เหตุว่าข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มืบรรดาศักดิ์ หรือสิ่งซึ่งมีอยู่เดีวนี้ หรือสิ่งซึ่งจะเป็นมาภายหน้าหรือฤทธิเดชทั้งหลาย หรือความสูงหรือความลึก หรือสิ่งใด ๆ อื่นที่ทรงสร้างแล้ว จะไม่อาจกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทั้งหลาย”

3. สอดคล้องกับถ้อยคำที่ใช้

คำสอนนี้สอดคล้องกับถ้อยคำที่เราใช้สอนในพระคัมภีร์ ประสบการณ์ของคนได้พบเมื่อมีฐานะเป็นบุตรของพระเจ้า เราเรียกว่าการถูกสร้างใหม่หรือการบังเกิดใหม่ คริสเตียนเป็นผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว โดยฤทธิพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า เป็นคนที่เกิดในแผ่นดินของพระเจ้า เขากลายเป็นพระบุตรของพระเจ้าเนื่องจากการที่เขาได้บังเกิดใหม่ เมื่อทารกเกิดมาจากบิดาและมารดาแล้วเขาก็ไม่พ้นจากการเป็นบุตรของครอบครัวนั้นได้เลย เขาอาจเป็นเด็กเกะกะเกรหรือเร่รอนไปจากบ้าน แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังเป็นลูกของบ้านนั้นอยู่เสมอ และเมื่อใครเกิดจากพระเจ้า คน ๆ นั้นก็มีได้พ้นจากการเป็นบุตรของพระเจ้า เขาอาจประพฤติผิดกลายเป็นคนเกะกะเกร แต่เขาก็ยังเป็นบุตรของพระเจ้าอยู่นั่นเอง

เมื่อคนใดมอบความไว้วางใจของเขากับพระเยซูคริสต์แล้ว ชีวิตของคน ๆ นั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตนิรันดร์ตามซึ่งอธิบายมาแล้ว “ผู้ที่วางใจในพระบุตรมีชีวิตนิรันดร์ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรจะไม่เห็นชีวิต.....” ยอห์น 3:36 คำสัญญานี้ไม่ใช่สัญญาว่าในอนาคตสักวันหนึ่งเราจะมีชีวิตนิรันดร์ ถ้าเราจะเป็นคนเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า แต่คำสัญญานี้บอกว่าเราจะมีชีวิตนิรันดร์เดีวนี้ คือในทันทีที่เราไว้วางใจองค์พระเยซูคริสต์ ถ้าเป็นชีวิตนิรันดร์แล้วจะต้องไม่มีวันสิ้นสุด คนที่เชื่อจะได้รับความรอดเป็นสิทธิของเขาตลอดเป็นนิรันดร์

ความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับผู้เชื่อพระองค์นั้นอธิบายไว้ว่า เป็นความสัมพันธ์ที่สำคัญและยั่งยืนตลอดนิรันดร์ คือผู้ที่เชื่อจะอยู่ในองค์พระเยซูคริสต์ และองค์พระเยซูคริสต์จะอาศัยอยู่ในตัว

ของผู้เชื่อทั้งอธิบายไว้ อีกด้วยว่าตัวของผู้เชื่อจะเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระเยซู ฉะนั้น ความสัมพันธ์นี้เป็นความสัมพันธ์ชนิดที่สำคัญซึ่งจะหักทำลายไม่ได้

ข้อพระคัมภีร์คิงที่อ้างมานี้ หรือข้อพระคัมภีร์ที่จะอ้างต่อไปอีกภายหน้าก็ดี ก็ประกาศให้ทราบอย่างชัดเจนว่า ถ้าใครได้พบประสบการณ์แห่งพระคุณ (ประสบการณ์แห่งความรอด) จริง ๆ ผู้นั้นก็จะรักษามาตรฐานแห่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าไว้ตลอดกาลเป็นนิรันดร์จนครออาจมีบ้างบางเวลาที่เราย่อยหลังกลับไปและสูญเสียความปิติยินดีฤทธิ์อำนาจแห่งความรอด แต่เขาจะไม่สูญเสียความรอดเลย

2. คำสอนที่แย้งกัน

มีอุปสรรคหลายอย่างง่าย ๆ กันเกี่ยวกับคำสอนเรื่องการตั้งยังยืนเด็ดขาดของสาวกดังนี้

1. พระคัมภีร์บางตอนกล่าวถึงอันตรายและผู้สอนเท็จ

ให้เราดูข้อพระคัมภีร์สักสองสามแห่งในย่อหน้าบท 15 พระเยซูได้ทรงอธิบายถึงการเกี่ยวข้องระหว่างพระองค์กับสาวกของพระองค์โดยอธิบายคำเปรียบประกอบว่า พระองค์เป็นต้น (เถา) เราผู้สาวกเป็นกิ่งของลำต้น “เราเป็นต้นองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง” ในข้อสองว่าดังนี้ “ทุกสิ่งในเราที่มีได้เกิดผลพระองค์ทรงตัดทิ้งเสีย” และในข้อ 6 ก็กล่าวว่า “ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้ทั้งในไฟเผาเสีย”

พระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวถึงคนที่ประกาศว่าเขาเป็นคริสเตียน แต่ในจิตใจยังไม่ได้บังเกิดใหม่ พระเยซูทรงสอนว่า เราจะรู้จักคริสเตียนที่แท้จริงเพราะผลของเขา ถ้าคนที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียนแต่ไม่มีผลแห่งชีวิตคริสเตียน คน ๆ นั้นก็ไม่ใช่สาวกของพระเยซู และไม่มีตำแหน่งในคริสตจักรของพระเยซู คริสต์ “เหตุฉะนั้นจงประพฤติให้ผลสมกับใจซึ่งกลับเสียใหม่” (มัทธิว 3:8) นี่เป็นคำเรียกร้องของพระเจ้า “ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดกลั้น ใจน่าน ความปรานี ความดี ความสัตย์ซื่อและความอ่อนสุภาพ และการรู้จักบังคับตัว” (กาลาเทีย 5:22-23) ถ้าไม่มีผลเช่นนั้นก็เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์มิได้อยู่ภายในตัวเรา

ชะตาสุดท้ายของกิ่งที่ไม่เกิดผลก็จะเป็นอย่างเดียวกับข้าวละมานตามคำเปรียบของพระเยซู พระเยซูตรัสสอนว่าข้าวละมานเป็นลูกของผู้ร้าย จะถูกเก็บเกี่ยวมัดเป็นฟ่อนแล้วเอาไฟเผาเสีย เขาถูกเผาเพราะเขาเป็นคนชั่วร้าย และไม่มีอะไรในตัวนอกจากความชั่วร้าย

ใน 2 เปโตร 2:21 เป็นข้อพระคัมภีร์ที่อ้างและพิสูจน์ให้เห็นว่ามีการสอนคนให้หลงผิดเกิดขึ้นแน่แล้ว “เพราะว่าถ้าเขาไม่ได้รู้จักทางชอบธรรมนั้นเสียเลย ก็ยังจะดีกว่าที่เขาได้รู้แล้ว ๆ กลับหันหลังให้พระบัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ได้ทรงโปรดประทานให้เขา” เปโตรไม่ได้พูดเลยว่าคนพวกนั้นได้เดินในทางสัตย์ธรรมแล้ว แต่คนพวกนั้นเป็นเพียงรู้จักเท่านั้น แต่เขาหันหลังและปฏิเสธที่จะเดินในทางสัตย์

ธรรม และข้อพระคัมภีร์ถัดต่อไปนั้นก็ตีความหมายไว้ชัดเจนแล้วดังนี้ “เหตุก็เกิดขึ้นแก่เขาตามคำสุภาพอันจริงนั้นที่ว่า สุนัขได้กลับกินซึ่งมันได้สำรองออกมาแล้ว และสุกรที่ชำระล้างตัวแล้วก็กลับลุยลงไปนอนในปลักอีก” สุนัขที่หวนกลับไปกินสิ่งซึ่งมันสำรองออกมาเองก็เพราะมันเป็นสุนัข นั่นเป็นธรรมชาติของสุนัข หมูกลับไปนอนปลักอีกก็เพราะมันเป็นหมู การฟอกล้างชำระภายนอกใด ๆ ในโลกไม่สามารถเปลี่ยนธรรมชาติของหมูได้ คนที่รู้จักทางแห่งสัจธรรมแล้วและหันหลังกลับก็เป็นอย่างนั้น เขาหันกลับไปก็เพราะธรรมชาติภายในของเขายังไม่เปลี่ยนแปลง เขายังรักสิ่งที่เขาเคยรัก เขาไม่เคยได้พบประสบการณ์แห่งพระคุณที่จะเปลี่ยนหัวใจของเขา และทำให้เขาเปลี่ยนชีวิตใหม่

ข้อพระคัมภีร์ที่สำคัญที่สุด อาจจะเป็นข้อพระคัมภีร์ที่อยู่ในหนังสือฮีบรู 6:4-6 “เพราะว่าเมื่อเราพูดถึงคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้ชิมของประทานจากสวรรค์ และได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้ชิมถ้อยคำอันดีของพระเจ้า และฤทธิเดชแห่งยุคที่จะมาถึงนั้น และหลงกระทำผิดอยู่อย่างนี้ก็เหลือวิสัยที่จะให้เขากลับใจเสียใหม่อีกได้ เพราะตัวเขาเองได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว และได้ทำให้พระองค์ขายหน้าต่อท่านก้านัล”

ในประการแรกถ้าพระคัมภีร์ข้อนี้สอนเราว่าอาจมีการหลงผิดจากพระคุณได้ ก็สอนมากเกินไป ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงคนที่ถอยหลังก็ไม่หวังจะกลับใจใหม่ได้ เพราะว่าพระคัมภีร์ข้อนี้สอนว่า “ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงอยู่อย่างนี้ เหลือวิสัยที่จะให้เขากลับใจใหม่อีกได้” และการที่จะเทศนาให้คนหลงทางกลับใจใหม่ก็เป็นการไร้ประโยชน์ ถ้าจะแปลความตรง ๆ เช่นนั้น

การที่ผู้เขียนใช้ภาษารุนแรงกล่าวถึงประสบการณ์ของคนเหล่านั้น ท่านคงสังเกตว่าการกระทำเช่นนั้นขาดความเชื่ออันแท้จริง ไม่มีตรงไหนในข้อพระคัมภีร์นั้นเลยที่บอกว่าเขาเหล่านั้นได้เชื่อในองค์พระเยซูแล้ว แต่ดูเหมือนผู้ที่เขียนหนังสือฮีบรู พยายามอธิบายให้เห็นภาพของคนเหล่านั้น ที่เปโตร

กล่าวถึงไว้ในหนังสือ 2 เปโตร 2:21 และเป็นผู้ที่ถูกนำมาเกือบเข้าประตูสวรรค์ แต่ครั้งแล้วเขาก็หันหลังกลับ คำที่อธิบายไว้ว่า “หลงกลับไป” เป็นคำ ๆ เดียวกับที่พระเยซูตรัสสอนเปรียบเทียบเรื่องเมล็ดพืช “แต่พืชที่ตกในที่มิหिनมากดินน้อยได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และในทันใดก็รับด้วยความชื่นชมยินดี แต่ที่ไม่มีรากในตัวจึงได้จำเริญอยู่ชั่วเวลาหนึ่ง ครั้นเกิดโศกภัยและการเคี่ยวเข็ญเพราะพระวจนะนั้น เขาจึงสะดุดคะตากไป” (มาระโก 4:16-17) คนเหล่านั้นที่หลงไปก็เพราะเขาไม่เคยมีรากลึกในตัวเขา และเขาไม่เคยได้รับความรอด

ข้อนี้เป็นการตีความหมายของพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง และดูเหมือนจะพิสูจน์คำกล่าวของผู้เขียน ฮีบรู 6:9 “แต่ดูก่อนพวกที่รัก แม้เราพูดอย่างนั้น เราก็เชื่อแน่ว่าท่านทั้งหลายคงจะได้สิ่งที่ดีกว่านั้น และสิ่งซึ่งเกี่ยวกับความรอด” การที่เขียนจดหมายฉบับนี้ก็เขียนไปยังคนที่ได้รับความรอดแล้วจริง ๆ ไม่ใช่เขียนจดหมายไปให้คนชนิดที่กำลังพูดถึง

2. ตัวอย่างผู้สอนเท็จในพระคัมภีร์

ตัวอย่างเหล่านี้แบ่งออกเป็นสองจำพวก

ก. คนเหล่านั้นที่หลงทำผิดและกลับใจใหม่

ให้เราสำรวจดูสองเรื่องนี้ เรื่องหนึ่งในพระคัมภีร์เดิมและอีกเรื่องหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่

ในพระคัมภีร์เดิม เป็นเรื่องของดาวิดที่ทำผิดและกลับใจใหม่จนเห็นได้ชัดเจนภายหลังที่รับใช้พระเจ้ามาหลายปี ดาวิดได้หลงกระทำผิดดาวิดได้ทำผิดประเวณี เป็นคนมูสา และเป็นคนฆ่าคน ในภาวะเช่นนั้นดาวิดได้แยกตัวออกจากพระเจ้า และอยู่ในสภาพเช่นนั้นประมาณหนึ่งปี ครั้นแล้วก็รู้สึกตัวกลับใจใหม่และเสียใจที่ได้ทำบาปและมอบถวายตัวแก่พระเจ้าเป็นครั้งที่สอง ในคำอธิษฐานที่ดาวิดอธิษฐานด้วยความเสียใจมากปรากฏในหนังสือสดุดีบทที่ 51 ดาวิดกล่าวว่า “ขอพระองค์ทรงคืนความยินดีในความรอดของพระองค์กลับมาให้ข้าพเจ้า” ดาวิดยังมีได้สูญเสียความรอด แต่ดาวิดได้สูญเสียความยินดีและฤทธิ์อำนาจของความรอดไป ดาวิดเป็นบุตรของพระเจ้าที่หลงทางไปเท่านั้น แต่ภายหลังก็กลับมาหาพระเจ้าอีก ดาวิดเป็นเหมือนบุตรน้อยในพระคัมภีร์เก่าที่กลับมาบ้านของ “พระบิดา”

ในพระคัมภีร์ใหม่ เปโตรเป็นตัวอย่างที่ดีเลิศสำหรับคนจำพวกนี้ หลังจากที่ได้อยู่ใกล้ชิดสนิทกับพระเยซูมาเป็นเวลาดั้งสามปีเศษ เปโตรก็ปฏิเสธพระเยซูในชั่วโมงที่ต้องเผชิญอันตราย พร้อมกับสวดสาบานว่าเขาไม่เคยรู้จักพระเยซูก่อนเลย เปโตรไม่เหมือนดาวิดที่หลงกระทำผิดอยู่หลายเดือน เปโตรหลงทำผิดเพียงสองสามชั่วโมงเท่านั้น เมื่อเปโตรได้สบพระเนตรของพระเยซูที่ทรงจ้องดู จิตใจของเปโตรปรวนรำวด้วยความเสียใจ ครั้นแล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้ด้วยความเสียใจอย่างยิ่ง หลังจากที่พระเยซูฟื้นคืนพระชนม์แล้ว เปโตรกลับเข้ามาสู่ตำแหน่งเดิมอีกซึ่งเป็นตำแหน่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัย เปโตรไม่ได้สูญเสียความรอดของตัว แต่เปโตรสลดและล้มลง แล้วก็ลุกขึ้นประสานความสัมพันธ์กับพระเจ้าอีก

ไม่มีมนุษย์คนใดในโลกเป็นบริสุทธิ์ บางคนทำบาปมากกว่าคนอื่น ๆ และบางคนอยู่ในความบาปนานกว่าคนอื่น ๆ ถ้าคริสเตียนอาจสูญเสียความรอดของเขา และพ้นจากการเป็นบุตรของพระเจ้า เราจะใช้อะไรเป็นเส้นจิกคั่น? เราจะพูดได้หรือว่าถ้ามนุษย์ทำผิดบาปบางชนิดต่อพระเจ้าเขาจะพ้นจากการเป็นบุตรของพระเจ้า แต่ถ้าทำผิดบาปอีกชนิดหนึ่งเราจะพูดได้หรือว่าเขายังคงเป็นบุตรของพระเจ้าอยู่ เราจะพูดได้หรือว่าถ้าคริสเตียนทำผิดบาปชนิดนี้ เขาจะต้องเลิกเป็นคริสเตียน และถ้าเขาทำผิดแต่เพียงเล็กน้อยชนิดนี้ เขายังเป็นคริสเตียนได้อีกต่อไป? เราจะพูดได้หรือว่าถ้าคริสเตียนยอมให้ตัวเองอยู่ในความบาปเป็นเวลาหนึ่งปีแล้วเขาจะต้องหมดสิทธิ์เป็นคริสเตียน แต่ถ้าเขาทำผิดและอยู่กับบาปเพียง

ไม่กี่วันเขาก็ยังคงเป็นคริสเตียนอยู่? ใครจะเป็นผู้ตัดสินในเรื่องนี้ และเราจะให้หลักเกณฑ์ในการตัดสินนี้อย่างไร?

ข. คนเหล่านั้นที่หลงผิดและไม่กลับใจใหม่

เราจะต้องกล่าวในที่นี้ด้วยว่า ไม่มีใครทราบในใจของผู้ใดก่อนที่เขาจะตาย คนบาปที่จมอยู่ในปลักของความบาปตั้งหลายปีอาจกลับใจใหม่ในวาระที่เขาใกล้จะตาย และกลับมาหาพระเจ้าภายในใจของเขา ก่อนที่เขาจะสิ้นใจก็ได้ แต่ที่เรารู้ตอนนี้เรากำลังคิดถึงคนที่เคยกลับใจแล้ว แต่ภายหลังปลีกตัวออกจากพระเจ้า ดูเหมือนว่าเขาสิ้นลมหายใจโดยปราศจากการสำนึกบาปหรือไม่มี การกลับใจใหม่ เราขอยกตัวอย่างสักสองเรื่อง เรื่องหนึ่งจากพระคัมภีร์เดิมและอีกเรื่องหนึ่งจากพระคัมภีร์ใหม่

ในพระคัมภีร์เดิม ซาอูล กษัตริย์องค์แรกของชาวอิสราเอลนั้นเป็นตัวอย่างที่ยกเอามาเปรียบเทียบได้สำหรับคนจำพวกนี้ เมื่อซาอูลยังเป็นคนหนุ่ม ๆ อยู่ดูเหมือนซาอูลเป็นผู้ติดตามพระเจ้า ภาษาที่ใช้อธิบายเรื่องของซาอูลได้ใช้ถ้อยคำหนักแน่นมาก ซาอูลเฝ้าผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ได้รับคำสั่งจากพระเจ้าให้เจิมซาอูล เป็นกษัตริย์องค์แรกของประเทศอิสราเอล ในพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาประทับบนซาอูล และซาอูลทรงพยากรณ์ได้ด้วย และยังคงกล่าวต่อไปว่า พระเจ้าทรงประทานจิตใจใหม่ให้แก่ซาอูลด้วย ซาอูลได้ปฏิบัติและรับผิดชอบต่อการเรียกร้องของพระเจ้าอย่างดียิ่งในตอนต้นแห่งชีวิตของเขา แต่ครั้งต่อมาซาอูลได้หันหลังให้พระเจ้าแล้วเลือกทำอะไร ๆ ตามใจตนเอง เมื่อใกล้จะสวรรคตคือวาระที่อันตรายจะมาถึงวิญญาณของตนเอง ซาอูลได้ทูลร้องขอต่อพระเจ้า ๆ มิได้ทรงตอบเลย ซาอูลหมดหวังจึงปลงพระชนม์ของพระองค์เองโดยลี้ภัยพระแสงดาบของพระองค์เองในขณะที่ศัตรูเข้ามาใกล้ ซาอูลจัดเข้าอยู่ในคนจำพวกที่อธิบายไว้ในคำอุปมาของพระเยซูเรื่องเมล็ดพืช ตกลงในหินมากดินน้อย หรือตกลงในหนามและจัดเข้าอยู่ในคนจำพวกที่อธิบายไว้ในฮีบรูบทที่ 6 ซึ่งเราได้อธิบายมาแล้ว ซาอูลถูกพระวิญญาณของพระเจ้าคลั่งใจและถูกพระวิญญาณแรงเร้าในจิตใจ แต่กระนั้นซาอูลไม่มอบตัวเองแก่พระเจ้าเลย

ในหนังสือพระคัมภีร์ใหม่ เรื่องของยูดาห์อิสการิ โอคเป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัด พระเยซูทรงเลือก

ยูดาห์ให้เป็นคนหนึ่งในจำพวกอัครสาวกสิบสองคน ยูดาห์ถูกส่งตัวออกไปให้ทำการของพระองค์พร้อม ๆ กับอัครสาวกอื่น ๆ กล่าวคือออกไปเทศนาและทำการอธิษฐานห้ศรัทธาแต่ผลสุดท้ายยูดาห์ก็กลับกลายเป็นคนทรยศต่อพระเยซูและขายพระเยซูด้วยเงินสามสิบแผ่น ด้วยความหมดหวังเขาจึงผูกคอตาย แต่พระเยซูมิได้ทรงทอดทิ้งเรื่องของชายคนนี้ให้เราสงสัยต่อไป พระเยซูตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า “เราไม่ได้เลือกท่านทั้งสิบสองคนดอกหรือ แต่คนหนึ่ง ในพวกท่านออกมาจาก

มาร” ยูดาห์อิสการี โอคไม่เคยเป็นสาวกของพระเยซูอย่างแท้จริงเลย เรามีโอกาสดีที่สุดแต่เขาเองไม่ต้อนรับโอกาสนั้น

คำพูดของยอห์น ในหนังสือ 1 ยอห์น 2:19 ได้อธิบายให้เราทราบถึงคนเหล่านั้นที่ดูเหมือนเป็นคริสเตียนแต่แล้วก็ถอยหลังไ้ว่าดังนี้ “เขาเหล่านั้นได้ออกจากพวกเรา แต่เขาไม่ได้เป็นฝ่ายพวกเรา เพราะว่าถ้าเขาได้เป็นฝ่ายพวกเรา เขาจะได้ออกอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออกไปเพื่อจะได้ปรากฏว่าไม่ใช่เป็นพวกเราทุกคน”

3. คำสอนที่นำไปสู่ความสะเพร่าและครองชีวิตอย่างไร้ศีลธรรม

ถ้าผู้ใดรู้ว่าเขาจะไม่ต้องหลงทางอีกเลย เขาจะไม่ระมัดระวังตัวว่าเขาควรประพฤติอย่างไร ถ้าใครเข้าใจอย่างนี้แล้วคน ๆ นั้นยังไม่รู้จักความหมายของการเป็นคริสเตียนอย่างแท้จริง เมื่อคน ๆ หนึ่งได้กลับใจใหม่รับความรอดเป็นคริสเตียนจริง ๆ คน ๆ นั้นไม่มีความปรารถนาอยากมีชีวิตจมอยู่ในความบาปอีกเลย เพราะเกิดมีธรรมชาติชนิดใหม่ขึ้นในตัวของคน ๆ นั้น สิ่งที่เขาเคยชอบพอรักใคร่บัดนี้ เขาหมดความสนใจเสียแล้ว เขาบังเกิดความรักพระเจ้าและมีความประสงค์จะทำตามพระเจตนาของพระองค์ เมื่อคนที่ชอบทำชั่วและไม่เคยเสียใจ สิ่งที่ทำตนเองทำชั่วก็เป็นพยานยืนยันว่าคน ๆ นั้นยังไม่เคยได้รับความรอดเลย

3. ความจริงบางประการเกี่ยวโยงกับคำสอนนี้

1. บางคนอาจถูกล่อลวงเกี่ยวกับความรอดของเขาเอง

บางทีเขาคิดว่าเขาได้ประสบความรอดแล้ว ซึ่งความจริงเขาไม่เคยได้รับความรอดเลย เขาอาจนับเข้าอยู่ในจำพวกคนที่เปโตรเตือนไว้แล้วว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี เพราะว่าบางคนเข้ามาในจำนวนท่านโดยมิชอบด้วยใจ” (2 โครินธ์ 11:14) ซึ่งประสบความตื่นเต้นแต่เพียงชั่วคราวแต่ไม่ได้กลับใจใหม่จริง ๆ หรือบางทีเขาคิดว่าเขาเป็นคริสเตียนแล้วเพราะเขาได้เข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักร และได้รักษาระเบียบและกฎของคริสตจักรบางประการนั้นดีแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไม่ต้องสงสัยว่าคน ๆ นั้นจะไม่ทำผิด เปาโลเตือนเราว่า “ท่านทั้งหลายจะพิจารณาตัวของท่านว่าท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่” (2 โครินธ์ 13:5) และเปโตรกล่าวไว้ว่า “เหตุฉะนั้นก่อนพวกพี่น้องทั้งหลายจงยังอุตส่าห์กระทำให้การที่พระเจ้าทรงเรียกและเลือกท่านไว้แล้วนั้นให้ถึงที่สำเร็จแน่นอน”

(2 เปโตร 1:10) อย่าล่อลวงตนเองเกี่ยวกับสิ่งสำคัญที่สุดในโลก คือเดี๋ยวนี้ท่านเชื่อพระเจ้าในฐานะอย่างไร

2. บางคนอาจหมดความยินดีและหมดอำนาจในความรอด

เรื่องเช่นนี้แหละที่ได้เกิดขึ้นกับตัวดาวิด เพราะการกระทำบาปของท่านดาวิด ความยินดีในความรอดของท่านจึงหายไป และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในชีวิตของท่านก็เสื่อมลงไป บางคนคิดว่าเขาสูญเสียความรอดของเขาหมดแล้วในเมื่อเขาเพียงหมดความปีติยินดีในความรอดของเขาเท่านั้น เมื่อคริสเตียนขาดความระมัดระวังและทอดทิ้งหน้าที่คริสเตียนของตนและหยุดทำงานของคริสเตียน เขาจะไม่มีความสุขและไม่มีความยินดีในจิตใจของเขาเลย และถ้าเขาเป็นคริสเตียนที่แท้จริงแล้ว เขาจะไม่ตกอยู่ในภาวะเช่นนี้เรื่อยไป มโนธรรมของเขาจะรบกวนจิตใจเขาจนกว่าเขาจะกลับมาถวายตัวกับพระเจ้าใหม่ และเมื่อเขาทำเช่นนั้นความสุขและความยินดีและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าจะกลับคืนมาสู่ชีวิตของเขา

3. บางคนอาจปล้นความรอดกับรางวัลว่าเป็นสิ่งเดียวกัน

ความรอดเป็นผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์และไม่ใช่ผลงานของมนุษย์ แต่ละคนได้กลับใจจากบาปของตนเอง และมอบความไว้วางใจของเขาไว้กับพระเยซูคริสต์ว่าพระองค์เป็นผู้เปลื้องบาปประจำตัวของเขา และพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จเข้ามาในใจทำงานแสดงพระคุณของพระองค์โดยช่วยคนนั้นให้พ้นจากความบาป คนที่ดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างแท้จริงจะได้รับรางวัลแห่งการรอดพ้นจากบาปได้ บางคนอาจได้รับความรอดไม่ได้รับรางวัลครบถ้วน “ถ้าการของผู้ใดที่ก่อขึ้นบนรากนั้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นจะได้บำเหน็จ ถ้าการของผู้ใดใหม่เสีย ผู้นั้นก็จะขาดบำเหน็จ แต่ตัวเขาจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” (1 โครินธ์ 3:14-15) และเป็นข้อความที่เปาโลมุ่งหมายที่จะพูดเช่นนั้นจริง ๆ “ท่านทั้งหลายจงอุตส่าห์ประพฤติให้ความรอดของตนบริบูรณ์ด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น” (ฟิลิปปี 2:12) รางวัลที่เราจะได้รับเต็มบริบูรณ์หรือไม่อยู่ที่ความสุจริตและกิจการที่เราทำ

คำสอนเกี่ยวกับการตั้งยั้งยืนเตี้ยขนาดของสาวกก็คือการนำความสงบสุขมาให้แก่จิตใจของบรรดาผู้ที่เป็นบุตรของพระเจ้า จะเป็นการโหดร้ายทารุณสักเท่าใดสำหรับข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้ารู้ว่ารอดพ้นวันนี้ แต่พรุ่งนี้จะสูญเสียของประเสริฐนั้น เป็นความสุขจริงที่จะทราบแน่นอนว่า “พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในท่านทั้งหลายแล้วคงจะกระทำให้สำเร็จจนถึงกาลวันแห่งพระเยซูคริสต์จะทำให้สำเร็จครบด้วยบริบูรณ์” (ฟิลิปปี 1:6) บัดนี้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากบาปแล้ว และข้าพเจ้าก็ยังจะรอดพ้นจากบาปอยู่ตลอดไป ในเมื่อข้าพเจ้าจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าในวันพิพากษาโลก

คำสอนนี้วางความรับผิดชอบอย่างใหญ่หลวงบนตัวคริสเตียนที่แท้จริงทุกคน ในฐานะที่เราเป็นบุตรของพระเจ้า กล่าวคือเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงซื้อเรามาจากความพินาศด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง และเรากำลังมองดูโลกแห่งอนาคตที่จะมาถึงเราจะต้องซื้อสัตย์และสุจริตต่อพระเจ้าของเรา เราควร

จะมีชีวิตอยู่อย่างชายและหญิงที่ควรจะประพฤติในฐานะที่เราเป็นคนที่ถูกซื้อมาด้วยราคาสูงเช่นนั้น และเรากำลังมองดูมรดกยอดเยี่ยมที่เรากำลังจะรับ เราจะต้องรับใช้พระเจ้าเหมือนกับหญิงและชายที่ควร จะรับใช้พระองค์ ซึ่งถูกเรียกให้มีความสัมพันธ์กับพระองค์และวางใจในกิจการของพระราชอาณาจักร ของพระองค์ในโลกนี้

“เมื่อเรายืนอยู่ต่อหน้าพระที่นั่ง
ข้าพเจ้ายืนอยู่กับพระองค์โดยครบบริบูรณ์
ข้าพเจ้าจะวางเกียรติของข้าพเจ้าไว้
ที่พระบาทของพระเยซูคริสต์”

บทที่ 8 การชำระให้บริสุทธิ์

1. ความหมายของการชำระให้บริสุทธิ์

1. ตามทัศนะของลัทธิ “แอนธิโนเมียน” (ความเห็นผิด)
2. ตามทัศนะของลัทธิ “ผู้บริสุทธิ์” (ความเห็นผิด)
3. ตามทัศนะของพระคัมภีร์

ก. ความหมายของการชำระให้บริสุทธิ์

- ก. เล็งถึงความสัมพันธ์
- ข. เล็งถึงอุปนิสัย
- ข. การชำระให้บริสุทธิ์แบ่งเป็นสามขั้น
 - ก. เป็นประสบการณ์
 - ข. เป็นความเจริญทีละขั้น
 - ค. เป็นสิ่งที่ต้องทำให้สำเร็จ

2. ผู้แทนของการชำระให้บริสุทธิ์

3. อุปกรณ์ของการชำระให้บริสุทธิ์

1. อุปกรณ์ที่สำคัญที่สุดคือพระวาระของพระเจ้า
2. อุปกรณ์อื่น ๆ
 - ก. การอธิษฐาน
 - ข. การกระทำดีของคริสเตียน
 - ค. มิตรภาพแบบคริสเตียน
 - ง. การเตรียมล่วงหน้าของพระเจ้า

บทที่ 8 การชำระให้บริสุทธิ์

มีหลักคำสอนสำคัญ ๆ หลายประการในพระคัมภีร์ ซึ่งคนบางพวกไม่เหลียวแลเพราะมีบางคนกล่าวหาให้เข้าใจคำสอนเหล่านั้นไปในทางที่ผิด ข้อนี้เป็นความจริงเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ เพราะมีคนบางพวกมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความจริงอันประเสริฐนี้ไกลเกินไป จนกระทั่งเขาจัดเวลาว่างระเบียบการไว้พร้อม แต่บางพวกก็ไม่เหลียวแลความจริงนี้เลย หลักคำสอนเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์ก็เช่นเดียวกัน เพราะว่าบางคนได้ทำให้หลักคำสอนนี้เขวไปและได้ก่อทฤษฎีอย่างอื่นนานาชนิดขึ้นล้อมรอบหลักคำสอนนี้ และบางคนได้สลัดหลักคำสอนนี้ทิ้งเสียอย่างสิ้นเชิง แต่กระนั้นหลักคำสอนเรื่องนี้ก็เป็นคำสอนที่สำคัญที่สุดอันหนึ่งในพระคัมภีร์ และเราควรพิจารณาคำสอนนี้ให้เราพูดถึงสามสิ่งเกี่ยวกับการชำระให้บริสุทธิ์

1. ความหมายของการชำระให้บริสุทธิ์

การชำระให้บริสุทธิ์นั้นหมายความว่าอะไร? มีความเห็นผิด ๆ เกี่ยวกับเรื่องความบาปของคริสเตียนอยู่สองข้อ

1. ตามทัศนะของลัทธิ “แอนธิโนเมียน” (ความเห็นผิด)

ทฤษฎีนี้เห็นว่า เมื่อได้รับความรอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อในองค์พระคริสต์แล้ว คริสเตียนก็ไม่ต้องมีความจำเป็นใด ๆ ที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า เขาจะมีชีวิตอยู่ได้สบายตามใจชอบ ยิ่งทำบาปมากเท่าใดยิ่งมีโอกาสได้รับพระคุณมากขึ้นเท่านั้น เปาโลได้ตักเตือนเราเล็กน้อยเกี่ยวกับความเห็นผิด ๆ เช่นนี้ดังปรากฏใน โรม 6:1 “ถ้าอย่างนั้นแล้วเราทั้งหลายจะว่าอย่างไร? เราจะคงอยู่ในความบาปต่อไปเพื่อจะให้พระคุณมีปรากฏมากยิ่งขึ้นหรือ? อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย” คำตอนที่เปาโลแนะนำไว้อย่างหนักแน่นคือ “พระเจ้าทรงห้าม” การที่คริสเตียนจะยึดหลักเชื่อถือนี้นี้เป็นการทำลายความจริง และสำแดงให้เห็นชัดเจนว่าเขาขาดความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติของชีวิตคริสเตียน เมื่อคนกลับใจมาเป็นคริสเตียนจริง ๆ แล้ว เขาไม่มีจิตใจที่อยากจะกลับไปอยู่กับความบาปอีก “พวกเราที่ตายแก่ความบาปจะมีชีวิตในความบาปต่อไปอย่างไรได้?” โรม 6:2 คริสเตียนที่แท้จริงยอมเกลียดชังความบาป

2. ตามทัศนะของลัทธิ “ผู้บริสุทธิ์”

ตามทัศนะของทฤษฎีนี้สอนว่า คนเราสามารถหรือควรจะเป็นคนที่มีความอิสระปราศจากบาปในชีวิตนี้ได้ ทัศนะนี้แหละที่ขอรหัสลับเป็นผู้อยู่ติดและมียุทธศาสตร์และมีอีกหลายคนก็พลอยยึดถือตามกันไป

ด้วย และทัศนะนั้นหลายคนในปัจจุบันก็กำลังยึดถือกันอยู่ การที่ชำระให้บริสุทธิ์ เขาถือว่าคน ๆ นั้นเป็นคนบริสุทธิ์ปราศจากความบาปจริง ๆ

คำสอนเช่นนี้ไม่มีรากฐานอันแท้จริงในพระคัมภีร์ประการแรกที่สุด ไม่มีมนุษย์คนใดนอกจากพระเยซูจะเป็นผู้อ้างตนได้ว่าเป็นคนปราศจากบาป แน่แน่นอนเปาโลเองก็ไม่เคยอ้างตนเองเช่นนั้น ประการที่สอง พระคัมภีร์สอนแน่นอนและสอนเน้นอย่างหนักแน่นว่าไม่มีผู้ใดในโลกเป็นผู้ปราศจากความผิดบาป 1 ยอห์น 1:8 “ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็ต้อลงตนเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย” ยอห์นสอนว่าคนที่พูดว่าตนเองไม่มีบาปคนนั้นก็ถือว่าตนเองหรือมีละนั้นก็เป็นคนพุ่มงา

มีบางคนพูดว่าดังนี้ พระเยซูเคยตรัสอย่างนี้ไม่ใช่หรือว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจึงเป็นผู้ดีรอบคอบเหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้อยู่ในสวรรค์นั้นเป็นผู้ดีรอบคอบ” (มัทธิว 5:48) พระเยซูคงไม่บอกให้เราทำสิ่งที่เราไม่สามารถทำได้ พระเจ้าทรงวางอุดมคติอันดีรอบคอบไว้สำหรับคนของพระองค์ ถ้าอุดมคตินั้นไม่ดีรอบคอบก็จะไม่เหมาะสมสำหรับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ ถ้าพระเจ้าจะตรัสว่า “ท่านต้องเป็นผู้บริสุทธิ์ในทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ แต่ถ้าท่านจะทำบกพร่องไปบ้างเล็กน้อยในข้อนั้นข้อนี้ก็คงไม่เป็นไร” ถ้าพระเจ้าชนิดนั้นจะตรัสอย่างนั้นก็จะเป็นพระเจ้าชนิดที่ใช้ไม่ได้ พระเจ้าจะหมดความเป็นพระเจ้า ถ้าพระองค์จะทรงวางแบบฉบับที่ไม่สมบูรณ์ไว้ให้ชายหญิงปฏิบัติตาม แต่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ทรงปฏิเสธอย่างแข็งแรงไว้ในพระวจนะของพระองค์ว่า ยังไม่มีใครขึ้นสูงสุดมาตรฐานที่พระองค์ทรงวางไว้เลย

บางคนกล่าวว่า ยอห์นผู้เป็นสาวกที่พระเยซูทรงรักมิได้สอนไว้ใน 1 ยอห์น 3:6,9 หรือว่า “คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้น ไม่ได้มีปดติกระทำบาป ผู้ใดที่มีปดติกระทำบาปผู้นั้นยังไม่ได้เห็นพระองค์ และยังไม่ได้รับรู้จักพระองค์.....ผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้าผู้นั้นไม่ได้กระทำบาป เพราะเชื้อของพระองค์ยังมีอยู่ในผู้นั้น จึงกระทำบาปไม่ได้เพราะบังเกิดจากพระเจ้า” ประการแรกถ้าเราจะใช้ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนถึงความบริสุทธิ์ปราศจากบาป เราก็สอนเกินความจริงไปเพราะข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “กระทำบาปไม่ได้” คือหมายความว่า จะเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะกลับไปทำบาปอีก แต่นั่นไม่ใช่ความจริง เพราะไม่หมายความว่าคริสเตียนจะทำบาปอีกไม่เป็น ไม่ว่าเขาจะเป็นคริสเตียนนานสักเท่าใด

ในการที่จะเข้าใจความหมายคำพูดของยอห์น เราจะต้องกลับไปดูความหมายในภาษากรีก ซึ่งเป็นภาษาต้นฉบับที่เขียนพระคัมภีร์ใหม่คำพูดในภาษานั้นพูดถึงปัจจุบันกาล หมายความว่าเป็นการกระทำของเวลาปัจจุบันเสมอ คือถ้าจะพูดอย่างยอห์นพูดก็หมายความว่า “คนใดที่ได้อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นจะไม่ทำบาปอีกต่อไป” เขาอาจทำบาปพลาดพลั้งเป็นบ้างบางครั้งบางคราว แต่เขาจะไม่ยอมทำบาปจนคิดเป็นนิสัยประจำตัวอีกเลย ถ้าเขาเป็นบุตรของพระเจ้าจริง ๆ แล้วเขาจะยอมตัวทำบาปเรื่อย ๆ ต่อไปไม่ได้

แต่มีอันตรายอยู่มากที่เราจะสอนให้เลิกสนใจกับความบริสุทธิ์ เราก็จะสอนเกินไปเราอาจกลายเป็นคนสะเพร่า ไม่ระมัดระวังเรื่องความบาป และไม่ต้องใช้ความพยายามเท่าไร เพื่อให้ถึงมาตรฐานอุดมคติของพระเจ้า ค็อดเตอร์ เอ.เจ. กอร์ดอน สอนว่า ถ้าคำสอนเรื่องบาปเพี้ยนทำให้บริสุทธิ์ปราศจากบาปเป็นคำสอนเท็จแล้ว คำสอนที่สอนให้คนพอใจกับความไม่บริสุทธิ์นั้น ก็เป็นคำสอนเท็จ ยิ่งกว่าเสียอีกคริสเตียนที่เดินตามโลกีย์พากันพูดใส่ร้ายหรือคอยจับผิด คริสเตียนผู้พยายามทำตนให้บริสุทธิ์นั้นเป็นสิ่งที่ไม่สมควรเลย

3. ตามทัศนะของพระคัมภีร์

ก. ความหมายของการชำระให้บริสุทธิ์

มีความหมายอยู่สองอย่างเกี่ยวกับการชำระให้บริสุทธิ์
ถึงถึงความสัมพันธ์

หมายความว่าแยกตัวออกต่างหาก ไว้เพื่อใช้ในราชกิจของพระเจ้า ภาชนะในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม ก็ถูกแยกไว้ใช้สำหรับการสมัยการพระเจ้าเท่านั้น วันสะบาโตก็เป็นวันที่ถูกแยกไว้สำหรับพระเจ้ากล่าวคือ แยกไว้จากวันปกติในหนึ่งสัปดาห์ ถือว่าวันนั้นเป็นวันบริสุทธิ์เป็นวันสำหรับกิจการของพระเจ้า บุตรชายหัวปีเขาก็แยกเป็นบุตรของพระเจ้า ในหนังสืออพยพ 13:2 พระเจ้าตรัสแก่โมเสสว่า “จงถวายบุตรหัวปีทั้งสิ้นแก่เรา” อาโรนและบุตรชายของเขาถูกชำระให้บริสุทธิ์เมื่อถูกเจิมให้เป็นผู้รับใช้พระเจ้า และแยกตัวออกมาเป็นปุโรหิตในทำนองเดียวกันคริสเตียนถูกชำระให้บริสุทธิ์เพื่อเป็นบุคคลสำหรับราชกิจของพระเจ้า

ข. ถึงถึงอุปนิสัย

การชำระให้บริสุทธิ์เป็นการทำให้บริสุทธิ์ การศึกษาของเราเกี่ยวกับการเป็นผู้ชอบธรรม ไม่ได้หมายถึงการกระทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรม แต่เป็นการประกาศของพระเจ้า ให้ทราบว่าเขาเป็นคนชอบธรรม หรืออีกประการหนึ่ง การชำระให้บริสุทธิ์ไม่หมายถึงการประกาศให้ทราบว่าบริสุทธิ์แต่เป็นการทำให้บริสุทธิ์ เมื่อพระเจ้าทรงชำระบุคคลหนึ่งบุคคลใดให้บริสุทธิ์พระเจ้าทำให้เขาเป็นผู้บริสุทธิ์

ข. การชำระให้บริสุทธิ์แบ่งเป็นสามคั้น

ก. เป็นประสบการณ์

ถ้าจะพูดอีกอย่างหนึ่ง คนที่กลับใจมาเป็นคริสเตียนเขาก็เป็นผู้ที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้ว ในประสบการณ์ที่เราเรียกว่าการบังเกิดใหม่ ชีวิตเก่าที่ทำบาปก็ถูกตรึงไว้แล้ว และมีลักษณะใหม่เกิดขึ้น ประสบการณ์เช่นนั้นเป็นการตั้งต้นการชำระให้บริสุทธิ์เพื่อการของพระเจ้า

ข. เป็นความเจริญที่ละคั้น

การที่ชำระให้บริสุทธิ์เป็นวิวัฒนาการในชีวิต และนิสัยของคริสเตียนที่เจริญขึ้น เมื่อคน ๆ หนึ่งเป็นคริสเตียนคนนั้นเป็นทารกของพระคริสต์ เขาจะต้องเติบโตและเจริญขึ้นตามธรรมชาติของคริสเตียนตอนนี้เราเห็นการเกี่ยวของของระหว่างการบังเกิดใหม่ กับการถูกชำระให้บริสุทธิ์ การเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่เป็นการบังเกิด การชำระให้บริสุทธิ์ เป็นความเติบโต ตามคำสอนของค็อกเตอร์สะตรงว่า “การชำระให้บริสุทธิ์เป็นการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงานติดต่อกันเรื่อย ๆ ซึ่งจะทำให้เกิดใหม่ของเราทรงตัวอยู่ได้และมีเรี่ยวแรงบังเกิดขึ้น” เมื่อคนใดคนหนึ่งบังเกิดเป็นบุตรของพระเจ้าในครั้งที่พบการบังเกิดใหม่ คน ๆ นั้นเป็นบุตรของพระเจ้าที่เติบโตขึ้นในประสบการณ์ของการชำระให้บริสุทธิ์

ความเจริญเติบโตนี้บางคนก็เจริญเร็วกว่าอีกคนหนึ่ง บางคนเจริญเติบโตขึ้นมีขนาดใหญ่โตมากกว่าอีกคนหนึ่ง จะมีขึ้น ๆ ลง ๆ ล้มลุกคลุกคลานตามทาง แต่เป่าใหญ่ของคริสเตียนก็มุ่งเดินสูงขึ้น เสมออุปมาเหมือนการเดินทางจากที่ราบขึ้นสู่ยอดภูเขาสูงสุด ถนนที่เดินขึ้นภูเขาอาจไม่เป็นทางขึ้นตลอดเวลา บางแห่งทางที่เดินอาจจกลงชั่วคราวแต่เป่าใหญ่จะเป็นทางขึ้นตลอดเวลา และในที่สุดเราจะพบว่าเราอยู่บนยอดภูเขาแล้ว

ประสบการณ์ของการชำระให้บริสุทธิ์นี้เป็นภาวะการณ์ของแต่ละบุคคล เปโตรสอนไว้ดังนี้ “ขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขนั้นเอง ทรงบันดาลให้ท่านทั้งหลายเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด”

(1 เธสะโลนิกา 5:23) เปาโลไม่ได้ถึงความบริสุทธิ์ชนิดที่ปราศจากบาปเลย แต่พูดถึงตัวคนนั้นที่ต้องถวายแด่พระเจ้าอย่างสิ้นเชิง เปาโลเน้นคำพูดไว้ดังนี้ “ขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขนั้นเอง ทรงบันดาลให้ท่านทั้งหลายเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และทรงรักษาทั้งวิญญาณและกายของท่านไว้ให้ปราศจากติเตียนได้จนถึงพระเยซูคริสต์ของเราจะเสด็จมา” (1 เธสะโลนิกา 5:23) ที่การชำระให้บริสุทธิ์ต้องเกี่ยวข้องกับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของมนุษย์

ค. เป็นสิ่งที่ต้องทำให้สำเร็จ

การพัฒนาการเรื่องนี้จะค่อย ๆ เจริญขึ้นเป็นลำดับในชีวิตของแต่ละคนในโลกนี้ และจะสำเร็จครบบริบูรณ์ในโลกหน้า เมื่อร่างกายถึงแก่ความตายวิญญาณของผู้ถวายตัวแก่พระเจ้าก็จะปราศจากความบาปจริง ๆ เมื่อถึงวาระฟื้นขึ้นจากตาย ร่างกายก็ถูกไล่ออกจากความเปื่อยเน่า และถูกเนรมิตให้มีร่างกายทิพย์เหมือนอย่างพระองค์ “เราทั้งหลายยังไม่ได้ถูกสำแดงให้ทราบว่าจะเป็นอย่างไรแน่ แต่เรารู้อย่างหนึ่งว่า ถ้าพระองค์จะสำแดงให้เราทราบคือเราจะเป็นอย่างพระองค์เพราะพระองค์จะแลเห็นพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่เช่นนั้นจริง ๆ” “ฝ่ายเราเป็นชาวแผ่นดินสวรรค์ เราคอยทำผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูเจ้าพระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเราให้ใหม่ขึ้น ให้เหมือนอย่างกายของพระองค์อันทรงสง่าราศี” (ฟิลิปปี 3:20)

การชำระให้บริสุทธิ์ตั้งต้นด้วยประสบการณ์กับพระเยซูคริสต์และเป็นการเจริญเติบโตขึ้นทีละขั้น และในที่สุดก็สำเร็จจนวิญญาณกลายเป็นวิญญาณทิพย์และร่างกายเป็นร่างกายที่บริสุทธิ์คล้ายพระบุตรของพระเจ้า แต่นั่นไม่หมายความว่าบุตรของพระเจ้าทุกคนก็จะมีลักษณะเหมือนกันหมดทุกคนในแผ่นดินสวรรค์ หรือไม่หมายความว่าเขาจะได้รับรางวัลเหมือนกันหมดทุกคน ถูกแล้วเขาเหล่านั้นจะเป็นอิสระพ้นจากความผิดบาป และพ้นจากผลของความบาป แต่กระนั้นเขาก็ไม่ได้รับหุ้นส่วนในรัศมีหรือเกียรติยศแห่งแผ่นดินสวรรค์เท่าเทียมกันเลย ความแตกต่างระหว่างพระพรและเกียรติยศที่ต่างคนต่างจะได้รับนั้นย่อมไม่เหมือนกัน พระเยซูทรงชี้แจงให้สาวกของพระองค์ทราบล่วงหน้ามากกว่าหนึ่งครั้งว่า ทุกคนจะได้รับรางวัลตามความประพฤติของตน แต่ละคนได้รับของพระราชทานจากพระเจ้าตามแต่ผลที่กระทำ รางวัลที่เขาได้รับนั้นจะตัดสินได้โดยความสัตย์ซื่อในการปฏิบัติงานในชีวิตคริสเตียนของเขา

2. ผู้แทนของการชำระบริสุทธิ์

ในหนังสือโรม 15:16 เปาโลกล่าวไว้ว่า “เป็นที่เฉลิมไว้โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์” พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้แทนในการบังเกิดใหม่ฉันใด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เป็นผู้แทนในการชำระให้บริสุทธิ์ฉันนั้น พระนามที่เรียกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เพียงแต่หมายความว่าพระองค์เป็นผู้มีนิสัยบริสุทธิ์เท่านั้น แต่งานส่วนหนึ่งของพระองค์คือทำให้สาวกของพระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์ เมื่อคน ๆ หนึ่งกลับใจบังเกิดใหม่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จเข้ามาในชีวิตของเขา และลงมือสำแดงพระคุณซึ่งเราเรียกว่าถูกเนรมิตเป็นคนใหม่ และพระองค์ทรงสถิตอยู่กับผู้ที่พระองค์ทรงไถ่บาปไว้แล้ว และการชำระให้เป็นผู้บริสุทธิ์ก็สำเร็จด้วยพระวิญญาณ

ประสบการณ์เรื่องความรอดพ้นจากบาปต้องอาศัยทั้งด้านมนุษย์และด้านพระเจ้า การที่จะชำระให้บริสุทธิ์ก็เช่นเดียวกันต้องอาศัยทั้งด้านมนุษย์และด้านพระเจ้า หน้าที่ของมนุษย์คือการถวายตัวอย่างสิ้นเชิงต่อพระเจ้า แต่ทุกคนต้องถวายชีวิตของเขาต่อพระเจ้า และพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้ทรงชำระให้เขาให้บริสุทธิ์ เราได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ตามส่วนของความเต็มใจที่เราถวายตัวแก่พระเจ้า

ชีวิตของแต่ละคนเป็นเหมือนเรือนหลังหนึ่ง และในเรือนหลังนั้นมีห้องอยู่หลายห้อง เจ้าของบ้านอาจเปิดห้องบางห้องสำหรับแขกและให้แขกพักในห้องที่จัดไว้ และเก็บบางห้องไว้ไม่ให้ใช้ ฉะนั้นคนบางคนอาจเปิดประตูจิตใจของชีวิตแก่องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์และอัญเชิญพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ทรงเป็นแขกมีเกียรติยศประทับในห้องบางห้องเท่าที่จัดไว้ในบ้านของเขา และปิดห้องอื่น ๆ ไว้ ถ้าเจ้าของบ้านจะเปิดทุกห้องอัญเชิญพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าไปประทับ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะเข้าไปควบคุมชีวิตของผู้นั้นได้ทั้งหมดอย่างสมบูรณ์ นี่แหละเป็นถ้อยคำของเปาโลที่สอนคริสเตียนชาวเอเฟซัสไว้ว่า “อย่ามาเหล่าอُنันเป็นให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 5:18) จงเปิดประตูทุกบานในชีวิตของท่านถวายแก่พระเจ้า

ก่อนที่เราจะเติมอะไรลงในภาชนะใด ๆ ภาชนะนั้นจะต้องชำระให้ว่างเสียก่อน ถ้าในภาชนะนั้นมีน้ำสกปรกขังอยู่แต่เพียงเล็กน้อย เราจะเติมน้ำสะอาดลงไปสักเท่าใดก็มิอาจทำให้น้ำสกปรกหมดไปได้ นอกจากเราเทน้ำสกปรกออกให้หมดเสียก่อน ฉะนั้นก่อนที่ชีวิตของเราจะถูกเติมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เราจะต้องเต็มใจทิ้งสกปรกที่ไร้ค่าออกเสียก่อน แต่ละคนจะต้องสละความต้องการที่เป็นความชั่วทิ้งเสียก่อน และชำระความประพฤติแห่งเนื้อหนังของตนเอง และยอมเชื่อฟังองค์พระเยซูคริสต์ในทุกสิ่งทุกอย่าง

3. อุปกรณ์ของการชำระให้บริสุทธิ์

การชำระให้บริสุทธิ์จะสำเร็จได้อย่างไร? บางคนคิดว่าการที่จะชำระให้บริสุทธิ์ ต้องสละตัวเองออกจากสังคมมนุษย์ ถอนตัวเองออกจากโลกและปิดกั้นตัวเองไว้ภายในกำแพงสำนักของตน แต่นั่นไม่ใช่วิถีของพระเจ้า และไม่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ได้ดังประสงค์ ถูกแล้วมีคนดี ๆ และเป็นคนสำคัญของโลกได้เลือกใช้ชีวิตนี้ แต่คนจำพวกนี้อาจเป็นคนดียิ่งขึ้นกว่านี้ และทำงานพระเจ้าได้ดีกว่านี้ ถ้าเขาจะเลือกวิถีปฏิบัติชีวิตของเขาอีกวิธีหนึ่ง บางคนที่เป็นคนดีที่สุดของจำพวกนี้ก็กล้าเป็นพยานยืนยันว่าเขาไม่สามารถหลุดพ้นจากอำนาจของการงูใจให้ทำชั่วได้เลย โดยวิธีที่ตัดตัวเองออกจากโลก เมื่อเจอร์โรม อายุได้สามสิบปี ผู้นี้ได้สละโลกและหนีเข้าไปอยู่ในทะเลทรายอาระเบีย ณ ที่ใดเดี่ยววิเวกนั้นเองก็เกิดมีการงูใจให้ทำชั่ว เขาเก็บก้อนหินขว้างรูปไม้กางเขนและกล่าวคำหยาบคายต่อรูปไม้กางเขน แต่ครั้งแล้วเขาก็สำนึกตัวเสียใจที่ได้ทำบาปเช่นนั้น เขาจึงเก็บก้อนหินเหล่านั้นมาเถื่อนหน้าอกตนเองด้วยความรู้สึกผิด วิธีการเช่นนี้ไม่ใช่วิถีการของพระเจ้าที่จะชำระให้บริสุทธิ์ แต่

1. อุปกรณ์ที่สำคัญที่สุดคือพระวณะของพระเจ้า

อุปกรณ์ที่สำคัญที่สุดซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้สำหรับชำระให้บริสุทธิ์ ก็คือพระวณะของพระเจ้า ในการอธิษฐานทูลขอเพื่อสาวกของพระองค์เอง พระเยซูตรัสว่าดังนี้ “ขอโปรดตั้งเขาไว้โดยความจริง คำของพระองค์เป็นความจริง” (1 ยอห์น 17:17) ใครก็ตามจะเจริญเติบโตขึ้นในชีวิตคริสเตียนไม่ได้ถ้าผู้นั้นขาดการศึกษาพระวณะของพระเจ้า เปโตรได้รวมความเจริญในพระคุณและความเจริญในความรู้ไว้ด้วยกัน “จงเจริญเติบโตขึ้นในพระคุณและในความรู้ของพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา” (2 เปโตร 3:18) นักเพลงสดุดีรู้จักฤทธิ์อำนาจและรู้จักว่าควรจะเทอดพระวณะของพระเจ้าไว้ที่ไหนและเพียงใด นักสดุดีกล่าวว่า “พระคำรัสของพระองค์นั้นข้าพเจ้าได้จดจำไว้ในใจ เพื่อข้าพเจ้าจะไม่กระทำผิดต่อผู้พระองค์ (สดุดี 119:11) เปาโลสังเกตรู้จักตำแหน่งและฤทธิ์อำนาจของพระวณะของพระเจ้าว่ามีเพียงไร เปาโลถือว่าพระวณะของพระเจ้าเป็นอำนาจชนิดหนึ่งที่จะช่วยคริสเตียนทำสงครามเปาโลกล่าวไว้ว่า “จงถือพระแสง คือพระคำรัสของพระเจ้า” (เอเฟซัส 6:17) พระวณะของพระเจ้าเป็นอาวุธทางวิญญาณของพระเจ้าซึ่งจะทำกิจมูระของพระองค์ให้สำเร็จ

2. อุปกรณ์อื่น ๆ

พระวณะของพระเจ้าเป็นเครื่องมือชิ้นแรกที่ใช้ในการจัดเตรียมการชำระให้บริสุทธิ์ และในเวลาเดียวกันก็มีเครื่องมืออื่น ๆ อีกที่มาช่วยประกอบให้แต่ละคนทำตามพระคำรัสของพระเจ้าและใช้เป็นบทเรียนแก่ชีวิตของตนได้ คือ

ก. การอธิษฐาน

แน่นอนเหลือเกินที่การอธิษฐานเป็นอุปกรณ์สำคัญชิ้นหนึ่งที่จะช่วยในการชำระให้บริสุทธิ์ สัมฤทธิ์ผล พระเยซูทรงจำแลงพระกายให้สาวกสามคนเห็นในขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐาน และเมื่อหญิงชายคริสเตียนอธิษฐานเขาจะถูกเปลี่ยนแปลงเป็นเหมือนองค์พระเยซูเหมือนกัน เปาโลกล่าวไว้ว่า “แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนเห็นเงาที่กระจก และตัวเราก็ถูกเปลี่ยนไปเหมือนกับพระฉายขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไปเช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นวิญญาณ” (2 โครินธ์ 3:18)

ข. การกระทำดีของคริสเตียน

การรับใช้ของคริสเตียนเป็นอุปกรณ์ชำระให้บริสุทธิ์อย่างหนึ่งการที่หญิงชายคริสเตียนรับใช้พระเจ้าเท่านั้นที่จะทำให้คริสเตียนเจริญเติบโตขึ้นเหมือนองค์พระเยซูคริสต์

ค. มิตรภาพแบบคริสเตียน

การสนิทสนมของคริสเตียนนำเราไปถึงการชำระให้บริสุทธิ์หลายคนที่หลายคนชักช้าไม่เติบโตขึ้นอย่างทีคริสเตียนควรจะเติบโตก็เพราะมีวามสมาคมกับคนที่ไม่ใช่คริสเตียน แทนที่จะสังคมสนิทสนมกับพี่น้องคริสเตียนซึ่งเป็นคนของพระเจ้า การรักษาวินของพระเจ้าและรักษาอุปกรณชนิดอื่น ๆ ที่พระเจ้าประทานให้ พระคุณของพระเจ้าจะนำการชำระให้บริสุทธิ์มาสู่จิตใจของเรา คนที่เพิกเฉยไม่รักษาวินขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะเติบโตช้า บางครั้งมีคริสเตียนบางคนมักพูดว่าเขาเป็นคริสเตียนนอกคริสตจักรได้ดีเท่า ๆ กับเป็นคริสเตียนในคริสตจักรเหมือนกัน หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งว่าเขาเป็นคริสเตียนได้ดีในวันของพระเจ้า (วันอาทิตย์) โดยการทำสิ่งอื่นแทนการไปนมัสการพระเจ้าที่คริสตจักร การที่พูดเช่นนี้ไม่เป็นความจริง ไม่มีใครที่จะเจริญเติบโตในวิถีชีวิตคริสเตียนได้ถ้าคริสเตียนคนนั้นทอดทิ้งอุปกรณที่พระเจ้าประทานให้ถ้าเช่นนั้นก็ควรพูดว่าร่างกายของเขาเติบโตแข็งแรงได้โดยไม่รับประทานอาหารเลยเท่า ๆ กับที่รับประทานอาหารเหมือนกัน

ง. การเตรียมล่วงหน้าของพระเจ้า

สิ่งที่พระเจ้าจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าเป็นอุปกรณชนิดหนึ่งของการชำระให้บริสุทธิ์พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ความทุกข์ทรมาน ความเสียใจ การบีบรัดทางใจ และความลำบากเป็นเครื่องมือที่จะทำให้นักสนิทสนมกับพระเจ้ายิ่งขึ้น อิสยาห์กล่าวว่า “ในปีที่กษัตริย์อูซิยาสิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” (อิสยาห์ 6:1) มีคริสเตียนหลายคนรู้เห็นเป็นพยานว่า “ในปีที่บุตรหรือภรรยาของข้าพเจ้าตาย หรือปีที่สามีตาย ทำให้ข้าพเจ้าเห็นและเข้าใจพระเจ้ามากยิ่งขึ้น” และมีบางคนยืนยันว่า “ในปีที่มีคนข่มเหงน้ำใจของข้าพเจ้าและในปีที่ข้าพเจ้าบังเกิดความทุกข์มากที่สุด ในปีนั้นแหละข้าพเจ้าเข้าใจพระเจ้ามากที่สุดและถูกนำตัวเข้าใกล้พระเจ้ามากยิ่งขึ้น

หลังจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่งมีสมาชิกคริสตจักรของข้าพเจ้าคนหนึ่งร่ำรวยมากเนื่องจากเศรษฐกิจดีขึ้นในระยะนั้น เวลาเขารวยขึ้นเขาได้ลืมพระเจ้าเสียสิ้นและเขาทอดทิ้งคริสตจักรของเขาและปล่อยตัวเองให้สนุกสนานกับโลก ครั้นแล้วก็เกิดเศรษฐกิจตกต่ำ ในช่วงระยะคืนเดีวเท่านั้นทรัพย์สินสมบัติที่เขามีอยู่เกือบทั้งหมดได้ละลายไปจากกำมือของเขา วันหนึ่งข้าพเจ้าพบเขาที่ถนนเขาหยุดจับมือกับข้าพเจ้าและกล่าวว่า “ในระยะเวลาที่ผมร่ำรวยผมได้ลืมพระเจ้าและทอดทิ้งคริสตจักร บัดนี้พระเจ้าทรงดึงทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่ผมมีอยู่ไปจากตัวผม และบัดนี้ผมจึงสำนึกตัวได้แล้วว่าผมเป็นคนบาปหนาสักเท่าใด ผมต้องพบกับความทุกข์เช่นนี้เพื่อจะทำให้ผมกลับตัวได้” มีอีกหลายคนอาจพูดได้อย่างเดียวกัน ก่อนที่เพชรจะถูกเจียรระไนให้มีเหลี่ยมงามจะต้องผ่านการเสียดสีและขัดถูอย่างมากมาย ใน

ทำนองเดียวกันชีวิตคริสเตียนจะถูกทอดและวางไว้เป็นอุปนิสัยที่น่ารักและสวยงามมากที่สุดก็ต่อเมื่อได้ผ่านการขัดถูและฟอกล้างจากพระหัตถ์ของพระเจ้าซึ่งได้จัดเตรียมอนาคตไว้สำหรับเรา”

การชำระให้บริสุทธิ์ตั้งต้นด้วยประสบการณ์ของชีวิต และเจริญเติบโตงอกงามในชีวิตโดยการกระทำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในที่สุดจะถึงความสำเร็จด้วยสง่าราศี โดยเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า นักปราชญ์สมัยโบราณก็กล่าวไว้ว่า “วิถีของผู้สัตย์ธรรมเป็นเสมือนแสงของรุ่งอรุณ ก็จะสว่างออกทีละน้อย ๆ และสว่างมากขึ้นจนเที่ยงวันมันตั้งต้นในเงามืดของวันใหม่ และมันกระจายแสงออกจนถึงเที่ยงวันและในที่สุดก็ถึงที่สุด ในรัศมีของพระเจ้าในสวรรค์ตลอดนิรันดร์”

บทที่ 9 ชีวิตในโลกหน้า

1. ความหมายของชีวิตในโลกหน้า

2. ปัญหาเกี่ยวกับปลายทางแห่งชีวิตในโลกหน้า

1. สถานที่สองแห่ง
2. เป็นสถานที่จริงหรือเป็นแต่เพียงคำเปรียบเทียบ
3. อะไรเป็นเครื่องตัดสินขั้นสุดท้ายของมนุษย์
 - ก. ไม่ใช่อุปนิสัย
 - ข. ไม่ใช่คุณงามความดีที่กระทำ
 - ค. ไม่ใช่เป็นสมาชิกคริสตจักร
 - ง. ความรู้สึกมีต่อบาปและต่อพระเยซู

3. ปัญหารางวัลของชีวิตในโลกหน้า

1. คนพินาศได้รับโทษไม่เท่ากัน
 - ก. ตามอัตราส่วนของโอกาสที่เขาได้รับทราบเรื่องความรอด
 - ข. ตามอัตราส่วนของความผิดมากและน้อย
2. คนที่รอดจะได้รับรางวัลไม่เท่ากัน
 - ก. ตามอัตราส่วนที่ได้รับโอกาสให้รับใช้พระเจ้า
 - ข. ตามอัตราส่วนของความจงรักภักดีที่มีต่อพระเจ้า

บทที่ 9 ชีวิตในโลกหน้า

มีคำบางคำซึ่งเราไม่สามารถอธิบายความหมายได้ด้วยภาษาของมนุษย์ เพราะมนุษย์ไม่มีสติปัญญาเท่ากับพระเจ้าจึงไม่อาจเข้าใจความหมายได้ คำหนึ่งในจำพวกคำเหล่านี้ คือ “ชั่วนิรันดร” คำอธิบายที่ดีที่สุดที่เราพอจะคิดได้คือเทียบคำชั่วนิรันดรนี้กับคำว่ากาลหรือเวลา กล่าวคือเราอธิบายว่า “ชั่วนิรันดรหมายความว่าคงอยู่ไม่มีเวลาสิ้นสุด” แต่เราตระหนักกว่าคำว่าชั่วนิรันดรมีความหมายกว่า เวลาที่ไม่สิ้นสุด ชีวิตในโลกหน้าหมายถึงชีวิตที่ไม่มีที่สิ้นสุดทั้งในความดีเลวและเวลา

1. ความหมายของชีวิตในโลกหน้า

ในภาษากรีกและภาษาฮีบรู ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้เขียนพระคัมภีร์ และเราแปลออกมาเป็นคำว่า “นิรันดร” ซึ่งหมายความว่าตามตัวอักษรเราเรียกว่า “ยุค” นิรันดรหมายความว่ายุคต่อยุคไม่มีวันสิ้นสุด และคำ ๆ นี้ก็เล็งถึงอดีตกาลเท่ากับ ๆ กับอนาคตกาลเหมือนกันอดีตคืออดีตที่ไม่มีเวลาสิ้นสุดเลย มนุษย์เรียกพระเจ้าว่า “พระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร” ไม่มีกำหนดเวลาสำหรับพระเจ้าเลย พระเจ้าทรงเป็นอยู่แล้วก่อนเรารู้จักเรื่องของพระองค์ มานานเท่าใดไม่มีใครทราบ และพระองค์จะทรงดำรงอยู่ดังนั้นอีกต่อไปโดยไม่มีวันสิ้นสุดเลยเรากล่าวว่าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ชั่วนิรันดร”

ด็อกเตอร์ เอ.จี. เบราน์ กล่าวถึงการตอบคำถามของนักเรียนไบเบิลและหูหนวกคนหนึ่งในการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาว่า “ชีวิตนิรันดร คืออะไร?” นักเรียนผู้นั้นตอบว่า “ชีวิตนิรันดรคือชีวิตของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์สูงสุด”

ในความคิดของเราตามปกติสมองของเราเข้าใจว่าเป็นอนาคตที่ไม่มีวันสิ้นสุด ในหนังสือท่านผู้ประกาศ 3:11 กล่าวถึงความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับมนุษย์ว่าดังนี้ “พระเจ้าทรงวางชีวิตนิรันดรไว้ภายในใจของมนุษย์” ผู้เขียนได้เสนอความจริงเรื่องนี้ในลักษณะตรงกันข้ามกับที่เขาได้กล่าวในข้อที่กล่าวแล้ว เขาได้ชี้ให้เห็นถึงประสบการณ์ชนิดต่าง ๆ ที่มนุษย์ได้ผ่านมา ถ้าชีวิตในโลกของมนุษย์เป็นชีวิตทั้งหมดที่มนุษย์มีอยู่ มนุษย์ก็ควรตามปัญหาเรื่องราคาของชีวิต แต่ว่าชีวิตคนในโลกนี้ไม่ใช่ชีวิตทั้งหมดที่คนมีอยู่ เพราะเขามีชีวิตนิรันดรอยู่ในใจของเรา มนุษย์เป็นผู้ไม่รู้จักตาย การตายของร่างกายไม่ใช่การสิ้นสุดของมนุษย์ เพราะมีชีวิตในโลกหน้าคอยอยู่ เมื่อความจริงเป็นเช่นนี้ มนุษย์ควรจะสนใจหรือเอาใจใส่เรื่องชีวิตในโลกหน้ามากกว่านี้

หลอดวิกเลียม รัสเซล นักการเมืองชื่อของอังกฤษ ยุคศตวรรษที่ 17 ได้ถูกกล่าวหาว่าเป็นขบถโดยไม่เป็นความจริงและถูกตัดสินประหารชีวิต ขณะเมื่อนำตัวไปสู่แดนประหาร เขาได้ควักนาฬิกาพกออกมาจากกระเป๋าและยื่นให้แก่นายแพทย์ที่มาควบคุมตัวเขาว่า “คุณกรุณารับนาฬิกาไว้ได้ไหม เพราะตั้งแต่นี้ต่อไปผมไม่ต้องใช้อีกแล้วผมจะใช้เวลาชั่วนิรันดรในโลกอนาคตที่ผมกำลังจะไป”

การที่คิดถึงชีวิตในโลกหน้านี้เองที่เปลี่ยนชีวิตของสะเตเฟนแกรทเล็ท ชาวฝรั่งเศสซึ่งเป็นคริสเตียนลัทธิเคว้กเกอร์ยอมถวายชีวิตตนเองเพื่อกิจการของศาสนาในยุโรปและสหรัฐอเมริกา เขาพูดไว้ดังนี้ “เย็นวันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้าเดินอยู่ในทุ่งนาคนเดียว สมอของข้าพเจ้าไม่สนใจครุ่นคิดอะไรเลย เรื่องศาสนา หรืออย่างน้อยมันสมอของข้าพเจ้าไม่ได้ตื่นเต้นในสิ่งที่ได้ขียนมาแล้วเลย ไม่ได้คิดถึงเรื่องเหล่านั้นเลย ในทันใดนั้นมีเสียงชนิดหนึ่งดูเหมือนเป็นเสียงดังมาก ตะโกนว่า “นิรันดร นิรันดร นิรันดร” เสียงนั้นจับหัวใจข้าพเจ้าจนกระทั่งทั้งตัวของข้าพเจ้าสั่นสะเทือนเหมือนกับครึ่งเปาโลต้องล้มลงที่ดิน หัวใจของข้าพเจ้าต้องเผชิญกับความเลวร้ายและความบาปของตนเองที่ส่องอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า” จากผลของประสบการณ์เช่นนี้เขาได้ถวายชีวิตของเขาแก่พระเจ้า และได้ใช้ชีวิตทำงานของพระเจ้าตั้งแต่นั้นมา

มีประตูอยู่สามประตูที่จะเข้าไปยังพระวิหารใหญ่ในกรุงมิลาโนเหนือประตูทุก ๆ บานมีจารึกเหนือประตูซ้ายมือสลักเป็นพวงมาลาดอกกุหลาบ ได้พวงมาลาอันมีคำจารึกไว้ดังนี้ “ทุกสิ่งที่ทำให้ความพอใจก็ให้ได้เพียงชั่วครู่เดียว” ประตูทางขวามือสลักเป็นรูปไม้กางเขนได้รูปมีคำเหล่านี้จารึกไว้ “ทุกสิ่งที่ทำให้ความลำบากก็เพียงชั่วครู่เดียว” และประตูกลางมีคำจารึกไว้ว่า “สิ่งเดียวที่สำคัญคือสิ่งที่ไม่มียั่งยืนเลย” ขณะที่เราคิดถึงชีวิตในโลกหน้าก็มีปัญหาสองอย่างเกิดขึ้น

2. ปัญหาเกี่ยวกับปลายทางแห่งชีวิตในโลกหน้า

คำตอบปัญหานี้เป็นคำตอบที่เราตัดสินใจในชีวิตโลกนี้ บางคนบอกเราว่ามนุษย์จะไม่มีโอกาสรอดได้ในโลกหน้า แต่ไม่มีคำยืนยันแน่นอนในพระวจนะของพระเจ้า ชีวิตของเราในโลกนี้เท่านั้นที่จะตัดสินใจว่าความเป็นอยู่ของเราในโลกหน้าเป็นอย่างไร

1. สถานที่สองแห่ง

ตามที่ปรากฏในพระคัมภีร์มีสถานที่อยู่สองแห่งเท่านั้นซึ่งมนุษย์จะต้องไปอยู่ภายหลังที่ลาโลกนี้ไปแล้ว สถานที่หนึ่งเราเรียกว่า สวรรค์ และอีกแห่งหนึ่งเรียกว่า นรก ทั้งสองแห่งบอกว่าเป็นสถานที่และทั้งสองแห่งบอกไว้ว่าเป็นที่อยู่ชั่วนิรันดร สวรรค์อธิบายไว้ว่าเป็นเมืองสวยงาม ซึ่งมีถนนทำด้วยทองคำ กำแพงทำด้วยเพชรพลอยสีต่าง ๆ ประตูทำด้วยมุกดา นรกอธิบายไว้ว่าเป็นบ่อลึกที่ไม่มีก้น มีหมอกควันแห่งการทรมานพุ่งขึ้นชั่วนิรันดร สวรรค์อธิบายไว้ว่ามีแม่น้ำแห่งชีวิตไหลผ่านกลางเมือง ส่วนนรกได้อธิบายไว้ว่าเป็นทะเลไฟที่กำมะถันไหม้อยู่เสมอ สวรรค์ได้อธิบายไว้ว่าเป็นเมือง ๆ หนึ่งซึ่งมีแสงสว่างเป็นกลางวันชั่วนิรันดร นรกได้อธิบายไว้ว่าเป็นสถานที่มืดเป็นกลางคืนชั่วนิรันดร สวรรค์เป็นสถานที่มีความรื่นเริงและยินดี นรกเป็นสถานที่ทนทุกข์และทรมาน สวรรค์เป็นสถานที่มีเพลง ซึ่งเหล่าเทวดาและคนที่ถูกพระเจ้าทรงไถ้ไว้ทั้งหญิงและชายร้องเพลงของเมืองซีออน นรกเป็นสถานที่มี

มาร้องไห้และขบเคี้ยวฟัน สวรรค์เป็นสถานที่ ๆ คน ทุก ๆ คน บริสุทธิ์สะอาด นรกเป็นสถานที่ ๆ ทุก
สิ่งที่เป็นความบาป สกปรกและไม่สะอาดรวมอยู่

2. เป็นสถานที่จริงหรือเป็นแต่เพียงคำเปรียบเทียบ

ภาษาที่ใช้ในการอธิบายเรื่องนี้ได้อธิบายไว้เป็นสองนัย กล่าวคือนัยหนึ่งอธิบายว่าเป็นสถานที่
เกิดขึ้นจริง ๆ ตามตัวอักษร หรืออีกนัยหนึ่งเป็นภาพพจน์ แต่ก็ไม่ใช่เป็นการง่ายนักที่จะบอกได้ว่าพระ
คัมภีร์พูดตรงตัวอักษรหรือพูดเป็นคำเปรียบเทียบ เพราะมีเหตุผลผลหลายประการที่ทำให้เราเข้าใจว่า
ภาษาที่ใช้อธิบายเรื่องสวรรค์และเรื่องนรกดูเหมือนเป็นภาพพจน์

ประการแรก ถ้าภาษาที่ใช้ ๆ อธิบายตามตัวอักษรจริงก็เป็นการแย้งตัวเอง นรกอธิบายไว้ว่าเป็น
สถานที่ ๆ มีไฟ และเป็นสถานที่ที่มีคายนอกด้วย ไฟกับความมืดมิได้ไปด้วยกันเลย ถ้ามีไฟที่ไหนจะ
เกิดแสงสว่างที่นั่น

ประการที่สอง ลักษณะความเป็นอยู่ของโลกหน้าลักษณะความเป็นอยู่ของโลกปัจจุบันนี้ไม่
เหมือนกัน ในโลกปัจจุบันนี้เป็นรูปกายเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นวัตถุต่าง ๆ แต่ในโลกหน้านั้นเราจะเป็น
วิญญาณ และเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นวิญญาณ ในโลกหน้ามนุษย์จะไม่แสดงปฏิกิริยากับสิ่งที่เป็นวัตถุ
เหมือนกับที่เขาทำในโลกปัจจุบันเลย ร่างกายของมนุษย์ในโลกหน้าไม่ใช่วัตถุที่ประกอบด้วยเนื้อหนัง
แต่เป็นร่างวิญญาณ “เมื่อหว่านลงนั้นเป็นกายธรรมดา ครั้นเมื่อเป็นขึ้นมาจากตายแล้วก็จะเป็ กาย
วิญญาณ” (1 โครินธ์ 15:44)

ประการที่สาม เราไม่สามารถจะเข้าใจสรรพสิ่งในโลกหน้าให้ละเอียดถี่ถ้วนได้ และไม่สามารถ
พรรณนาให้เข้าใจแจ่มแจ้งด้วยภาษามนุษย์ได้ ในการอธิบายสวรรค์และนรก องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์
ทรงใช้คำพูดเกี่ยวกับสิ่งที่มนุษย์เคยใช้เคยรู้จักและคุ้นเคย เพื่อจะอธิบายคำพูดเกี่ยวกับความจริงของ
ชีวิตในโลกหน้า

กรุงเยรูซาเล็มเป็นเมืองบริสุทธิ์ สำหรับชาวยูดาห์ที่เคร่งครัดต่อศาสนาของเขาแล้วเขาถือว่าเป็น
เมืองที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในโลก เป็นวาระที่เขาสุขใจที่สุดถ้าเขาได้มีโอกาสไปเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อไป
ในพิธีกินเลี้ยงตามลัทธิศาสนาของเขา ถ้าใครถูกตัดออกจากสิทธิ์เช่นนี้ เขาถือว่าเป็นเรื่องร้ายรุนแรง เมื่อ
ครั้งชาวยูดาห์ถูกกวาดไปเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน นักแต่งเพลงสดุดีศาสนาได้เขียนไว้ว่า “โอเยรูซาเล็ม
เอ๋ย ถ้าข้าพเจ้าจะลืมท่านก็ขอให้มือขวาของข้าพเจ้าลืมฝีมือเพลงเสียบ ถ้าข้าพเจ้าไม่ระลึกถึงท่านหรือถ้า
ไม่นิยามกรุงเยรูซาเล็มอย่างสูงสุด ก็ขอสิ้นของข้าพเจ้าติดอยู่กับเพดานปากเสียบเถิด” (สดุดี 137:5-6) กรุง
เยรูซาเล็มมีกำแพงล้อมรอบเป็นเครื่องป้องกันและมีประตูที่คนจะผ่านเข้าออกได้ ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรง
ต้องการจะอธิบายเรื่องเมืองสวรรค์ พระองค์จึงทรงวาดภาพแห่งกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่เป็นคำอธิบาย
โดยมีถนลานลาดทองคำ กำแพงมีแก้วนิลจินดาประดับ และประตูเมืองทำด้วยมุกดา

คำว่านรกเราแปลมาจากภาษากรีกจากคำว่า “เกเฮ็นน่า” คำ ๆ นี้เป็นชื่อของหุบเขาแห่งหนึ่งอยู่ตอนใต้ทางด้านตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็มในสมัยโบราณมีคนใช้สถานที่นี้ทำการสักการบูชาพระโมล็อช สำหรับชาวยูดาห์แล้วเขาถือว่าหุบเขานี้เป็นสถานที่ร้ายกาจมาก ตรงนี้แหละที่เขาใช้เป็นทั้งขยะมูลฝอย เป็นที่ทิ้งทรากสัตว์ตาย และเป็นทั้งที่ทิ้งทรากศพของนักโทษที่ถูกประหารชีวิต เขาก่อไฟ

คุณรุ่นเฝ้าขยะและทรากศพอยู่ตลอดเวลา เมื่อพระเจ้าทรงต้องการอธิบายคำว่า “นรก” พระองค์จำเป็นต้องใช้คำพูดที่แสดงถึงสถานที่ ๆ ร้ายกาจมากที่สุดซึ่งชาวยูดาห์เข้าใจอย่างดีแล้วและเกลียดชังที่สุดด้วย และใช้คำอธิบายที่ว่านรกเป็นสถานที่ตัวหนอนไม่รู้จักตายและมีไฟเผาที่ไม่รู้จักดับ เพื่อให้คนเข้าใจถึงภาวะที่นรกพึงมีตลอดนิรันดร (มาระโก 9:44)

หมายเหตุ พระคัมภีร์ไทยไม่มีข้อความนี้ เพราะทำยมาระโกบทที่ 9 มีหมายเหตุว่า สำเนาต้นฉบับที่ดีที่สุดไม่มีข้อ 44 กับ 46 ซึ่งซ้ำข้อ 48

3. อะไรเป็นเครื่องตัดสินขั้นสุดท้ายของมนุษย์

อะไรเป็นสิ่งชี้ขาดว่าคนใดควรจะไปอยู่ในที่ใด ประการแรกเป็นการสมควรที่จะกล่าวถึงบางสิ่งซึ่งไม่ได้เป็นหลักเกณฑ์ชี้ขาดชะตากรรมของมนุษย์

ก. ไม่ใช่อุปนิสัย

อุปนิสัยไม่ใช่หลักเกณฑ์ชี้ขาดชะตากรรมสุดท้ายของมนุษย์ แต่แน่นอนเรามีได้ว่าคุณสมบัติของนิสัยดีเลย แต่อุปนิสัยของมนุษย์จะช่วยให้พ้นจากความบาปไม่ได้ ถ้าการรอดพ้นจากบาปจะต้องอาศัยอุปนิสัยแล้วก็จะใช้อุปนิสัยที่ไม่มี ความบาปเลย และอุปนิสัยนั้นจะต้องไม่มีความผิดหรือรอยค้างพร้อยแม้แต่อย่างเดียว และไม่มียุทธคนใดในโลกจนคนเดียวที่จะมีมาตรฐานยอดเยี่ยมปราศจากบาป ฉะนั้น ไม่มีใครจนคนเดียวในโลกจะรอดพ้นบาปโดยใช้อุปนิสัย

ข. ไม่ใช่คุณงามความดีที่กระทำ

การปฏิบัติความดีไม่เป็นการชี้ขาดชะตากรรมขั้นสุดท้ายของมนุษย์ ไม่ว่าคน ๆ นั้นจะปฏิบัติคุณงามความดีมากสักเท่าใดก็ตาม ความดีที่เขาทำนั้นไม่สามารถช่วยเขาให้หลุดพ้นจากความบาปได้ บางครั้งเราถามว่า “คุณเป็นคริสเตียนหรือเปล่า” ผู้นั้นจะตอบว่า “ผมพยายามทำดีที่สุดแล้ว” เราอาจพูดได้สองประการในที่นี้ คือ ประการแรก มันไม่เป็นจริงอย่างที่พูดเลย ไม่มีมนุษย์ใดได้ทำดีที่สุดที่เขาควรทำเลย ประการที่สองความดีที่สุดของคนนั้น ๆ ก็มีคุณภาพสูงไม่พอความรอดพ้นจากบาปไม่ใช่เป็นสิ่งที่เขาจะทำเอาเองได้ ถูกแล้วว่าคุณงามความดีเป็นสิ่งสำคัญสักเท่าใดก็ตาม แต่ก็ไม่ใช่การเพียงพอที่จะช่วยใครให้พ้นบาปได้

ค. ไม่ใช่เป็นสมาชิกคริสตจักร

การเข้าเป็นคริสต์สมาชิกไม่เป็นเครื่องชี้ชะตากรรมเบื้องปลายของคนนั้นเลย มีบางคน (ไม่ใช่หลายคน) ซึ่งไม่เป็นคริสต์สมาชิกเขาได้รับการรอดพ้นจากบาปและเดินทางไปสู่สวรรค์ และมีหลายคนที่เป็นคริสต์สมาชิกของคริสตจักรกำลังเดินทางไปสู่นรก การเป็นสมาชิกของคริสตจักรเป็นสิ่งสำคัญ แต่ว่าไม่ใช่เป็นหนังสือเดินทางไปสวรรค์

ง. ความรู้สึกที่มีต่อความบาปและต่อพระเยซู

ข้อตัดสินชะตากรรมเบื้องปลายของมนุษย์นั้นคือ ความรู้สึกที่ผู้นั้นมีต่อความบาปและที่เขามีต่อองค์พระเยซูคริสต์ มีชายสองคนถูกตรึงพร้อม ๆ กับพระเยซู คนหนึ่งถูกตรึงอยู่เบื้องขวาอีกคนหนึ่งอยู่เบื้องซ้าย คนหนึ่งได้รับความรอดอีกคนหนึ่งพินาศ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ไม่ใช่เพราะคนหนึ่งเป็นคนดีและอีกคนเป็นคนชั่ว ทั้งสองเป็นคนชั่ว ทั้งสองถูกตัดสินประหารชีวิตเพราะเป็นโจร หรืออาจเป็นผู้ร้ายฆ่าคน อาจเป็นไปได้ที่คนทั้งสองเติบโตขึ้นมาพร้อม ๆ กันในละแวกบ้านเดียวกัน เมื่อเป็นเด็ก ๆ อาจเป็นเพื่อนเล่นด้วยกัน แล้วเติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาพร้อม ๆ กันก็ได้ และออกไปเผชิญภัยในชีวิตด้วยกัน ทำผิดบาปด้วยกันและถูกจับฐานเป็นผู้ร้ายฆ่าคนตายถูกตัดสินประหารชีวิตพร้อม ๆ กัน และกำลังจะตายอยู่ด้วยกัน แต่กระนั้นคน ๆ หนึ่งรอดแต่อีกคนหนึ่งพินาศในนรก ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เพราะว่าในชั่วโมงนั้นขณะที่เขาอยู่บนไม้กางเขนด้วยกัน คนหนึ่งมองเห็นภาพความบาปของตนเองในอดีตทั้งหมด และเขารู้สึกเสียใจที่เขาได้ทำบาปมาแล้วและชายคนนั้นรู้สึกตัวแน่นอนว่าฤทธิ์อำนาจที่รอดพ้นจากบาปมีที่องค์พระเยซูซึ่งกำลังตายพร้อม ๆ กับเขา และขณะนั้นจึงเปล่งเสียงร้องดังว่า “พระเยซูเจ้าข้า ขอพระองค์อย่าลืมข้าพเจ้าขณะที่พระองค์เสด็จเข้าสู่พระราชอาณาจักรของพระองค์” แล้วพระเยซูตรัสตอบแก่เขาว่า “แท้ที่จริงเราบอกแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” (ลูกา 23:43) ชายคนนี้ได้รอดพ้นจากบาปก็เพราะเขากลับใจจากทางบาปของเขา และวางใจในองค์พระเยซูคริสต์ ส่วนอีกคนหนึ่งต้องพินาศก็เพราะในชั่วโมงเดียวกันนั้นเขาถอยหลังมองความบาปในอดีตของเขา และไม่รู้สึกรู้ว่าอยากจะทำใจกลับใจจากบาปของตนเองเลย เขามองดูพระพักตร์ของพระเยซูองค์เดียวกันนั้น แต่แทนที่เขาจะวางใจในองค์พระเยซู เขากลับมาหาบาปของตัวเองและเยาะเย้ยพระองค์

เราอาจพูดได้ตอนนี้ว่าคนเราจะรอดจากบาปได้ก็ต่อเมื่อคน ๆ นั้นได้กลับใจจากทางบาปของตนเอง และมอบความไว้วางใจทั้งหมดกับองค์พระเยซูคริสต์ คนต้องพินาศก็เพราะเขาปฏิเสธไม่ยอมกลับใจจากบาปของตน ไม่ยอมหันกลับมาหาพระเยซูและไม่ยอมรับพระเยซูเป็นผู้เปลื้องบาปของตน

3. ปัญหารางวัลของชีวิตในโลกหน้า

1. คนพินาศได้รับโทษไม่เท่ากัน

พระวจนะของพระเจ้าบอกไว้ชัดเจนว่าคนพินาศจะได้รับการลงโทษไม่เท่าเทียมกันเลย พระเจ้าทรงสัจย์ซื่อและยุติธรรม จะไม่เป็นการยุติธรรมถ้าจะลงโทษมนุษย์อย่างเดียวกันหมด

ก. ตามอัตราส่วนของโอกาสที่เขาได้รับทราบเรื่องความรอด

การลงทัณฑ์จะลงตามอักษรส่วนที่เขาได้รับ โอกาสให้กลับใจใหม่คนเหล่านั้นที่ได้รับโอกาสฟังพระกิตติคุณแต่ไม่ยอมกลับใจใหม่ เขาจะถูกลงโทษรุนแรงกว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับโอกาสฟังน้อยกว่า พระเยซูตรัสว่า “บ่าวหนึ่งที่ได้น้ำใจของนายและมิได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจของนาย จะต้องถูกเฉียนมาก แต่ผู้ที่มิได้รู้ แล้วกระทำการซึ่งสมจะถูกเฉียน ก็จะถูกเฉียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก” (ลูกา 12:47-48) พระเยซูตรัสแก่พระยาปีลาตข้าหลวงใหญ่ของรัฐบาลโรมันผู้อนุญาตให้เขาตรึงพระองค์ว่า “ผู้ที่มอบเราไว้ให้แก่ท่านมีความผิดมากกว่าท่าน” (ยอห์น 19:11) ที่ว่าเขามีความผิดมากกว่าก็เพราะเขามีความรู้เรื่องพระเจ้ามากกว่า และได้โอกาสมากกว่า และอีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสว่า “วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธซาเดคา ด้วยว่า ถ้าการอหิทธิฤทธิ์ได้กระทำในท่ามกลางเจ้า ได้กระทำในเมืองตุโรและเมืองซีโตน เขาคงได้นุ่งห่มผ้าหยวนนั่งบนจี้เถ้านานมาแล้ว แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองตุโรและเมืองซีโตนจะเบากว่าโทษของเจ้า” (มัทธิว 11:21-22) ทำไมคนในเมืองเบธซาเดคาและโคราซินจะถูกลงโทษพิพากษาหนักกว่าคนในเมืองอื่น ก็เพราะเขามีโอกาสกลับใจและมีโอกาสฟังพระกิตติคุณมากกว่าคนเมืองอื่น ไม่ใช่เพราะชาวเมืองซีโตนและชาวเมืองตุโรเป็นคนดีกว่าเมืองอื่น ชาวเมืองตุโรและซีโตนชั่วร้ายมากแต่โทษของเขาได้รับเบากว่าก็เพราะเขาไม่มีโอกาสฟังเรื่องของพระเจ้าได้มากเท่ากับคนในประเทศปาเลสไตน์ เมืองเหล่านี้เป็นเมืองของชาวอิสราเอล เป็นชาติที่พระเจ้าทรงอวยพระพรเขามาก พระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองปาเลสไตน์ด้วยพระกิตติคุณแห่งชีวิตของพระเจ้าเพื่อสำแดงให้มนุษย์เห็นและได้ยินฤทธิเดชของพระเจ้า ถ้าพระเยซูจะประทับอยู่กับเราที่นี้วันนี้ ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่าเราจะได้อินพระเยซูตรัสแก่ผู้ที่ไม่เชื่อถือในพระองค์ว่าดังนี้ “วิบัติจงมีแก่คนอเมริกันที่ไม่กลับใจใหม่ เพราะการอหิทธิฤทธิ์และอัศจรรย์ของพระเจ้าได้กระทำในประเทศจีนและในทวีปแอฟริกา น้อยกว่าที่ทำได้ในอเมริกาถ้าเขาเห็นอหิทธิฤทธิ์มากมายเช่นคนอเมริกัน ชาวเอเชียและชาวแอฟริกา กลับใจใหม่และนุ่งผ้าหยวนนั่งอยู่บนจี้เถ้านานมาแล้ว เราจึงว่าแก่ท่านว่า โทษในวันพิพากษาของชาวเอเชียและชาวแอฟริกันจะน้อยกว่าโทษของชาวอเมริกัน”

ข. ตามอัตราส่วนของความผิดมากและน้อย

การพิพากษาลงโทษจะต่างกันตามความหนัก และเบาของความผิดถูกแล้วทุกคนได้ทำผิดบาป แต่ความผิดบาปของแต่ละคนไม่เหมือนกัน บางคนได้ทำผิดมากและลึกซึ้งยิ่งกว่าความผิดของคนอื่น ๆ จะไม่เป็นการยุติธรรมเลยถ้าจะลงโทษคนบาปด้วยโทษชนิดเดียวกันหมด ถ้าคน ๆ หนึ่งมีชีวิตอยู่ในศีลธรรมอย่างขาวสะอาด เขาจะรับโทษในวันพิพากษาอย่างเดียวกับคนชั่วช้าสามานย์นั้นย่อมไม่เป็นการให้เราพลิกดูถ้อยคำของพระเยซูในหนังสือมัทธิว 16: 27 ว่า “เหตุว่าเมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยรัศมีแห่งพระบิดาพร้อมกับพวกทูต เวลานั้นจะพระราชทานบำเหน็จให้ทุกคนตามการประพฤติของตน” ในภาพแห่งวันพิพากษาตามที่ปรากฏในหนังสือวิวรณ์บทที่ 20:13 เราพบถ้อยคำเหล่านี้ “ฝ่ายทะเลก็คืนคนตายทั้งหลายที่อยู่ในทะเลนั้น ความตายและเมืองฝักักคนตายไว้มากเท่าใด ก็ได้คืนให้เท่านั้น คนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการประพฤติของตนสิ้นทุกคน”

2. คนที่รอดจะได้รับรางวัลไม่เท่ากัน

พระวณะของพระเจ้าประกาศให้ผู้ที่ยอดแล้ว ทุกคนทราบว่าจะรางวัลที่พระเจ้าจะประทานให้ นั้นย่อมมีไม่เท่ากัน ถ้อยคำของพระเยซูคริสต์ไว้ในที่นี้ด้วยว่า จะให้ทุกคนตามการประพฤติของเขา”

ก. ตามอัตราส่วนที่ได้รับโอกาสให้รับใช้พระเจ้า

เช่นเดียวกับคนบาปได้รับโทษตามอัตราส่วนของความผิดที่เขากระทำ คริสเตียนก็ได้รับรางวัลตามอัตราส่วนของโอกาสที่เขาได้รับใช้พระเจ้า คนใดทำสิ่งดีที่สุดในโอกาสที่เปิดอำนวยให้แก่เขาคน ๆ นั้นจะยืนอยู่ในระดับเดียวกันกับเหล่านั้นที่ทำงานมากกว่า เพราะโอกาสที่เขาควรจะทำนั้นมีมากกว่า คำเปรียบเรื่องตะลันท์คนที่ได้รับสองตะลันท์เขาก็พยายามใช้สองตะลันท์จนสุดความสามารถ เพื่อให้เกิดประโยชน์มากที่สุดเท่าที่เขาได้รับเขาจึงได้รับรางวัลในอัตราส่วนเท่า ๆ กับคนที่ได้รับห้าตะลันท์ซึ่งทำหน้าที่ของเขาดีที่สุดในเหมือนกัน และถ้าคนได้รับแต่เพียงตะลันท์เดียวจะพยายามใช้ความสามารถ ให้ดีที่สุดในที่มีอยู่เพียงตะลันท์เดียว เขาจะได้รับรางวัลอย่างเดียวกันกับคนอื่น ๆ เหมือนกัน

ข. ตามอัตราส่วนของความจงรักภักดีที่มีต่อพระเจ้า

คริสเตียนที่เดินตาม โลกและไม่ระวังรักษาการครองชีวิตของตน จะได้รับรางวัลไม่เหมือนกันกับคริสเตียนที่ได้เสียสละตนเองบูชาพระเจ้าอย่างจริงจัง เราพบความจริงที่ปรากฏในหนังสือ

1 โครินธ์ 3: 14 -15 ว่าดังนี้ “ถ้าการของผู้ใดที่ก่อสร้างบนรากนั้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นจะได้บำเหน็จ ถ้าการของผู้ใดไหม้เสีย ผู้นั้นก็จะขาดบำเหน็จแต่ตัวเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” คริสเตียนทุก ๆ

คนควรจะใส่ใจฟังคำของอัครสาวกยอห์นที่กล่าวไว้ดังนี้ “ท่านทั้งหลายจะระวังตัวให้ดีเพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ได้เสียการซึ่งเรากระทำไปแล้วนั้น แต่เมื่อท่านจะได้รับบำเหน็จถึงขนาด” (2 ยอห์น 1:8)

พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นทรงเป็นผู้มีสิทธิ์ตัดสินประกาศความแตกต่างหรือยิ่งหย่อนของคนพินาศ แล้วจะทรงประกาศและแจกรางวัลแก่คนที่รอดพ้นบาป ตามกรณีแวดล้อมและภาวะของชีวิตคนเหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นเป็นผู้ทรงทราบจิตใจและภาวะของคนนั้น ๆ ดี มนุษย์เรามักตัดสินเพื่อนมนุษย์ด้วยกันผิด ๆ และบางครั้งก็ตัดสินตัวเองผิด ๆ ด้วย เพราะขาดความรู้อย่างจริงจังทุกด้าน อย่าเห็นแก่รูปหรือร่างสูงของเขาเพราะมนุษย์เคยแลดูหน้าตากัน แต่พระเยซูคริสต์ทรงทอดพระเนตรดวงจิต” (1 ซามูเอล 16:7) หลายครั้งบริการของคริสตเตียนนั้นค้างปร้อยในครองพระเนตรของพระเจ้า เพราะเจตนาของการกระทำเป็นการเห็นแก่ตัวเองและสกปรกโสมม

ตามนิยายเล่าว่ามีเทวดาองค์หนึ่งของพระเจ้ากำลังสนทนากับคริสเตียนชราคนหนึ่ง เทวดาองค์หยิบเอามงกุฏสวยงามอันหนึ่งออกมาจากตู้นิรภัย และมงกุฏนั้นมีเพชรพลอยราคาสูงประดับอยู่ วับวาบเทวดาห่มมงกุฏอันนั้นขึ้นสูงต่อหน้าชายแก่คนนั้นและพูดว่า มงกุฏนี้ฉันตั้งใจจะเก็บไว้ให้ท่าน เมื่อท่านยังเป็นคนหนุ่ม ๆ อยู่ แต่เพราะท่านไม่ยอมถวายตัวของท่านให้พระเจ้าอย่างเต็มที่ บัดนี้มงกุฏชนิดนี้ไม่มีสำหรับท่านเสียแล้ว” เทวดาองค์นั้นกลับเข้าไปที่ตู้นิรภัยและหยิบเอามงกุฏอีกอันหนึ่งออกมา มงกุฏอันที่สองนี้งามเหมือนกันแต่ไม่งามเท่ามงกุฏอันแรก เทวดานั้นพูดแก่ชายชราว่า “มงกุฏนี้ฉันได้จัดไว้สำหรับท่านเมื่อท่านยังอยู่ในวัยกลางคน แต่ว่าท่านได้ประพฤติตนเป็นสาวกเกียจคร้าน บัดนี้มงกุฏชนิดนี้ไม่มีสำหรับท่านเสียแล้ว” ครั้นแล้วเทวดาจึงเข้าไปที่ตู้นิรภัยอีกครั้งหนึ่งและนำเอามงกุฏอันที่สามออกมาเป็นมงกุฏทำด้วยทองคำเกลี้ยง ๆ ไม่มีเพชรพลอยประดับเลย เทวดานั้นพูดแก่ชายชราว่า “นี่แหละเป็นมงกุฏสำหรับวัยชราของท่าน และท่านจะสวมมันชั่วนิรันดร”

คำถามที่จะช่วยให้เราศึกษาดีขึ้น

1.

1. ให้อธิบายเรื่องหลักคำสอนการไถ่บาปที่ปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่
2. จงอธิบายความหมายของการไถ่บาปไม่เกินสามสิบคำ
3. จงชี้ให้เห็นถึงคำสัญญาการไถ่บาปในพระคัมภีร์เก่า
4. ก. ใครจะเป็นพระผู้ไถ่บาป?
ข. ท่านไถ่บาปใคร?
ค. ทำไมพระคริสต์ต้องไถ่บาปมนุษย์?
5. อะไรเป็นหลักสำคัญในโครงการของการไถ่บาป?
6. บอกเจตนาสองประการของการไถ่บาป
7. จงอภิปรายย่อ ๆ เกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจแห่งการไถ่บาป?
8. คนมีหน้าที่อะไรบ้างในเรื่องการไถ่บาป?

2.

9. อภิปรายย่อ ๆ ถึงหลักใหญ่ ๆ ของพระเจ้าและของมนุษย์ในการที่พระเจ้าเกี่ยวข้องกับมนุษย์
10. บอกสี่สิ่งเกี่ยวกับความหมายเรื่องการบังเกิดใหม่
11. จงอธิบายคำว่า “ต้อง” บังเกิดใหม่
12. ความลึกซึ้งเรื่องการเกิดใหม่มีปฏิริยาอะไรกับชีวิตของท่านบ้าง?
13. จงกล่าวเป็นพยานยืนยันถึงฤทธิ์อำนาจที่ทำให้มีการบังเกิดใหม่
14. ในสมัยนี้ได้สอนเน้นถึงความสำคัญเรื่องการบังเกิดใหม่พอสมควรหรือไม่?

3.

15. จงบอกลำดับการกลับใจใหม่มาสองครั้ง
16. จงบอกหัวข้อความหมายสี่ประการของการกลับใจใหม่
17. ทำไมการสำนึกบาปและการเสียใจในความบาปเท่านั้นไม่เป็นการเพียงพอ
18. ถ้าเราไม่กลับใจเสียใหม่ อะไรจะเกิดขึ้น จงยกชื่อพระคัมภีร์สนับสนุนด้วย
19. อะไรคลอใจให้เรากลับใจใหม่ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว

20. พระเจ้าทรงสำแดงให้เราเห็นความดีของพระองค์ซึ่งทำให้คนกลับใจใหม่ได้อย่างไร?
21. ทุกวันนี้เมื่อเราเทศนาเรื่องการกลับใจเสียใหม่ เราเทศนาถูกต้องตามพระคัมภีร์หรือเปล่า?

4.

22. ความเชื่อมีความสำคัญอย่างไรในเรื่องความรอด
23. จงอธิบายย่อ ๆ เกี่ยวกับ “จุดประสงค์ของความเชื่อ” อะไรเป็นความเชื่อ? อะไรไม่ใช่ความเชื่อ?
24. ผู้เชื่อจะต้องเชื่ออะไร ความเชื่อนั้นจึงจะนำความรอดมาสู่เขา?
25. ท่านจะบอกเรื่องการยอมรับและยอมจำนนให้แก่สัญญาเสียความรอดได้อย่างไร?
26. จงเขียนหัวข้อเกี่ยวกับข้อเท็จจริง 5 ประการเรื่องราวกลับใจใหม่
27. เราได้สอนเรื่องประสบการณ์เกี่ยวกับวิญญาณจิตกันอย่างจริงจังเท่าที่ควรหรือเปล่าในสมัยนี้?

5.

28. ใครเป็นผู้ทำให้มนุษย์เป็นผู้ชอบธรรม? ใครไม่สามารถทำให้มนุษย์เป็นผู้ชอบธรรมได้?
29. จงยกตัวอย่างที่แสดงให้เห็นความหมายของความชอบธรรม
30. สามสิ่งที่เราควรจะทำปฏิบัติก่อนที่จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ชอบธรรมนั้นคืออะไร?
31. การอภัยบาปกับการได้ชื่อว่าเป็นผู้ชอบธรรมนั้นแตกต่างกันอย่างไร?
32. พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์เป็นผู้ชอบธรรมได้โดยอาศัยหลักเกณฑ์อะไร?
33. เรากลายเป็นผู้ชอบธรรมได้อย่างไร?
34. ผลของการนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมนั้นคืออะไรบ้าง?
35. จงอธิบายความกตัญญูรู้คุณของท่านเองเกี่ยวกับการที่ท่านได้ชื่อว่าเป็นผู้ชอบธรรม

6.

36. พระเจ้าทรงมีพระประสงค์อะไรเกี่ยวกับความแน่ใจของคริสเตียน?
37. จงบอกความสำคัญเกี่ยวกับความแน่ใจในความรอดอย่างน้อยสามประการ
38. อะไรบ้างที่เป็นเหตุทำให้ขาดความแน่ใจ?
39. อธิบายเกี่ยวกับรากฐานของความแน่ใจทั้งด้านที่ถูกและด้านที่ผิด
40. ท่านมีความชื่นชมยินดีในความแน่ใจของท่านเพียงใด

7.

41. ท่านรับรองหลักการสอนของผู้สอนศาสนาคนไหน เพราะเหตุใด?
42. อะไรเป็นหลักประกันข้อเดียวของคำสอนเกี่ยวกับเรื่องการตั้งยั้งยืนเด็ดขาด
43. จงอ้างข้อพระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าคำสอนเรื่องนี้สอดคล้องกับจุดประสงค์และพระสัญญาของพระเจ้า
44. จงบอกถึงข้อแย้งของคำสอนนี้ตามที่อ้างไว้ในในหนังสือมาข้อหนึ่งแล้วตอบแก้ไขข้อแย้งนั้นด้วย
45. จงอธิบายแต่เพียงย่อ ๆ เรื่องความจริงที่มีแฝงอยู่ในคำสอนเทียมเท็จ
46. คำสอนนี้มีความหมายสำหรับตัวของท่านเองแค่ไหน

8.

47. จงอธิบายว่าเหตุใดจึงเกิดการไม่พอใจเกี่ยวกับหลักคำสอนเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์
48. จงอธิบายความเห็นผิด ๆ เกี่ยวกับการชำระให้บริสุทธิ์มาสองข้อโดยย่อ
49. จงอธิบายถึงบรรดาสามัคคีเกี่ยวกับทัศนะเรื่องนี้ตามที่ปรากฏในพระคัมภีร์
50. ใครเป็นตัวแทนของการชำระให้บริสุทธิ์
51. จงอธิบายย่อ ๆ เกี่ยวกับอุปสรรคของการชำระให้บริสุทธิ์
52. ท่านต้องการและค้นคว้าจริง ๆ ในเรื่องการที่จะชำระให้บริสุทธิ์หรือเปล่า?

9.

53. จงอธิบายเกี่ยวกับความหมายเรื่องชีวิตในโลกหน้าตามที่ปรากฏในพระคัมภีร์
54. สถานที่ที่อยู่สำหรับชีวิตในโลกหน้ามีอยู่สองแห่งคืออะไรบ้าง?
55. คำอธิบายเรื่องนี้เป็นสถานที่จริง ๆ หรือเป็นเพียงคำเปรียบเทียบเท่านั้น?
56. ทำไมและเมื่อไรจึงใช้อธิบายเป็นเพียงคำเปรียบเทียบ? คำอธิบายที่เป็นคำเปรียบเทียบนั้นมีความจริงน้อยกว่าคำอธิบายตรง ๆ ตามตัวอักษรหรือเปล่า?
57. จงอธิบายด้วยคำพูดของท่านเองว่าอะไรเป็นเครื่องตัดสินชี้ขาดเกี่ยวกับชะตากรรมของมนุษย์
58. จงอธิบายถึงข้อแตกต่างระหว่างการลงโทษและรางวัลว่ามีมากและน้อยหรือยิ่งหย่อนต่างกันอย่างไร?

59. ความหวังเรื่องสวรรค์นั้นมีความหมายอะไรกับชีวิตของท่าน?

คำถามทั่วไป

60. เมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว ท่านมีความคิดอันใดที่แตกต่างจากข้อความในหนังสือเพื่อช่วยท่านให้เป็นคริสเตียนดียิ่งขึ้นบ้างหรือเปล่า?